

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 3 DIN BROJ 36

Djevojka s Istoka

WILLIAM R. COX

DJEVOJKA S ISTOKA

»Laso« Nova serija 1974.

Urednik: Ladislav Grakalić

Preveo: Ivo Klarić

»Laso« — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — V. d. glavnog i odgovornog urednika: Borivoj Jurković
— Tisak: OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1974.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/2 — 1973 od 26. XI 1973.

Bilo je sedam sati ujutro kad je Ben Hancock ustao. Iako su zavjese na prozorima bile spuštene, u sobi je već bilo jako vruće. Umlo se, obukao košulju, hlače i na kraju bluzu, na kojoj je bila prikopčana metalna zvijezda gradskog šerifa. Zatim je obuo čizme, razgrnuo zavjese i pogledao prema Buxton Streetu, glavnoj ulici gradića Cobre.

Četiri konja vukla su kola Hala Waynea, natovarena hranom za rudare, i uz veliku buku nestajala u smjeru Mogollonsa. Linda Darr, na suprotnoj je strani ulice čekala da joj Ben uputi uobičajeni jutarnji pozdrav. On joj prijateljski mahne rukom, ona odvrati osmijehom i uđe u svoj dućan.

Hancock stavi šešir na glavu i krene u prizemlje, gdje se osim kuhinje i njegovog ureda nalazio i gradski zatvor. Tog dana, bio je petak, nije imao zatvorenika. Ispeče dva jaja sa šunkom, a onda uzme mjesne novine, koje mu je svakog jutra donosio Dan Melvin. Na prvoj stranici najuočljiviji bio je naslov: **SERIF GONI TEKSASKOG KOCKARA.**

Dan nije volio Teksašane. Bila je tu i neka vijest s Istoka, o tome kako su predstavnici predsjednika Arthura potpisali mirovni i trgovački sporazum s Korejom. Hancock promisli da mora zapitati Melvina gdje se nalazi ta zemlja. Kao građanin na važnom položaju, mora biti u toku događaja.

Pojede jaje i popije šalicu kave. Upravo se spremao da pospremi stol, kad začuje nekakvu graju na ulici. Uzdahne, brzo prođe kroz ured i otvori ulazna vrata. Pred kućama su stajali ljudi, Linda Darr je bila na prozoru i gledala prema šerifu. Usne su joj po-

novno bile spremne da se ljupko osmijehnu.

Buxton Streetom su koračale tri djevojke. Držale se pod ruku, pjevale i pušile. Bilo je očigledno da su pijane, osim ako nisu bile naključane drogom. Pobjegle su iz kuće gđe Jay, u Maine Streetu. Šerif tada opazi i službenika kuće kako trči za njima.

Hancock pomisli da će čovjek sigurno izazvati skandal na ulici, a zatim i dobro isprašiti djevojke kad ih vrati u kuću. To se moglo izbjeći samo na jedan način. Šerif izađe i prepriječi put djevojkama. Daisy, najmanja i najmlađa među njima, pogleda ga i počne mu tepati:

— Dobar dan, čestiti šerife! Ljubavi moja, dragi moj...

— Hajde mala, biraj riječi! — reče Hancock.

— Ali vi ste doista moj dragi, moja prava ljubavi!

— Ne moraš to vješati o velika zvana, Daisy, inače bismo uistinu mogli doživjeti neugodnosti, i ti i ja.

— Ali ona govori istinu! — poviče druga djevojka. — Zar ne tražite uvijek samo nju...

Hancock je prekine.

— Slušajte, djevojke, Chompy je već iza vas. Bolje bi bilo da podete sa mnom, nego da njega natovarite na leđa, zar ne?

— K vragu i Chompy! — vikne Daisy. — Srce ću mu iščupati, ako nas samo dotakne.

Djevojka je bila vrlo lijepa i mnogo mlađa nego što bi čovjek mogao postaviti.

Šerif šmrkne.

— Opet ste pušile marihuanu! Hajde idemo! Neće vam škoditi da se malo odmorite.

— Meni se uistinu ide — izjavi Daisy — Ja idem. — A onda se obrati svojim drugaricama: — A vi?

Druge dvije djevojke su bile prijateljice još od ranije, na nekakvom bijednom ranču ili u rudniku, gdje je život bio još suroviji. Daisy im se tek nedavno pridružila; stigla je iz nekog grada na istoku.

— Već ste mi pokvarile jutro — doda šerif. — Hajde, idemo.

I dok ih je šerif uvodio u svoj ured, djevojke nisu prestajale mrmljati, Daisy Hancock zadrži, ozbiljno pogleda i reče:

— Uđi u kuhinju, Daisy.

— Ako me bude volja.

— Daisy!

Izdržala je njegov zapovjednički pogled, a onda slegla ramenima i ušla u kuhinju. Hancock otvori velika hrastova vrata kroz koja se iz ureda ulazilo u zatvor. Zatvor se sastojao od tri ćelije, namijenjene prijestupnicima, i od male sobe u kojoj su noć provodili subotnji pijanci. U tu sobu je smjestio dvije prostitutke koje su, smiješeći se, sjele na klupu.

— Hoćete li pustiti Daisy, šerife? — upita ga Cora.

— Tišina, vas dvije — odvrati šerif tonom učitelja kad prekorava nemirne dake.

Kad se vratio u ured, ugleda Chompyja.

— Reci gospođi Jay da se ovaj put neće izvući bez globe. A ti pazi da ih slučajno ne bi dotakao!

Chompy je bio melez niskog čela i masne kose.

— I sami znate da zaslužuju batine.

— Ja ništa ne znam i ponavljam ti da o tome ništa ne želim čuti!

— Ali ja ih moram naučiti pameti. Gospođa Jay računa sa mnom.

— Zabranjujem ti da dižeš ruku na njih, jer ćeš inače sa mnom imati posla! Ako uistinu želiš učiniti nešto dobro, onda im ne dopusti da uzimaju tu prokletu travu.

— Nemoguće. Ne znam gdje je nalaze. Ali, dobro govorite, šerife. Dvije cigarete, i više ne znam gdje su. To škodi ugledu gospođe Jay.

— Pih! Nema čovjeka koji u nje ne zalazi.

— Jasno, budući da drži jedinu kuću u gradu. Poslušemo kako mislimo da je najbolje.

Chompy se okrene. Hancock ga je neko vrijeme pratio pogledom, a onda uđe u kuhinju.

— Hoćeš li nešto pojesti? — upita djevojku koja je izgubljenog pogleda i prekrivenih nogu sjedila za stolom.

— Ne, hvala; — odgovori Daisy bezbojnim, ali odlučnim glasom.

Hancock sjedne nasuprot njoj. Nekoliko trenutaka nepomično ju je promatrao, a onda upita:

— Ti se još nisi zatrovala tom drogom, zar ne? Samo si se malo htjela zabaviti i stvoriti zbrku, a?

— Mislite?

— To ja tebe pitam.

Daisy podigne pogled i ravnodušno se osmjehne. Bila je vrlo lijepa. I neobično zagonetna.

— Nikad te neću shvatiti — nastavi Hancock. — Prema naglasku, kad se trudiš da dobro izgovaraš riječi, osjećam da dolaziš s istoka. Kad u sobu padne mrak, tada brbljaš, smiješ se...

— Hm, ja sam samo javna djevojka. Sve moje drugarice znaju igrati istu komediju.

— O njima ništa ne znam, ali ovaj zanat je sasvim nov za tebe, Daisy.

— Nije istina!

— Ja sam ih toliko upoznao u životu, pa...

— Oženit ćete Lindu Darr!

— Ne govorimo sad o njoj, nego o tebi. Za to što si ovdje, mora postojati neki razlog. Htio bih ga saznati.

Bila je tako mlada, tako tvrdoglava, da je izgledala neranjiva, ali on je znao da nije takva. Tako često ju je držao u svom naručju, da se nije lako mogao prevariti. Pa ipak, ta djevojka je donijela sa sobom neki problem koji ga nije prestajao mučiti. A on nije volio tajanstvenost.

— Ne želim da ga upoznate — odgovori ona. — Ja sam Daisy i ništa drugo. I uostalom, mi nikad ne pričamo o svom životu.

— To uvijek ponavljaš. Oh, dobro znam da te ne mogu izmijeniti, da ništa ne mogu učiniti za tebe. Ali htio bih znati što te nagnalo na ovo, kako bih mogao bdjeti nad tobom...

— Odvedite me u zatvor kao i moje drugarice, šerife. Slomljena sam, cijelu noć nisam spavala.

— Da — reče Hancock pomalo obeshrabreno. — Naravno, Daisy, odveć bih te odmah, kad bi im ti bila nalik! Ali vidiš, Daisy, tvoje ponašanje uznemiruje i gospodu Jay, zagorčava život drugim djevojkama. Ona čak razmišlja o tome da te otpusti.

— I previše sam joj potrebna.

Djevojka slegne ramenima. Skine nogu s noge, a onda ih opet brzo i nervozno prekriži. Ispod lagane haljine ocrtavale su se linije njenog mladog tijela. Nije bilo teško pogoditi da je haljina sve što ima na sebi.

— Slušajte, šerife, ako su vam potrebne moje usluge, zašto to ne kažete na neki drugi način?

— Luda si, u nekim trenucima, potpuno luda!

— Ha... ha... ha! Znači da me volite baš zato, budući da uvijek tražite samo mene, nikad neku drugu. — Najzad se prestala smijati i nastavila: — Ali, šerife, sav svijet je lud: vaši sugrađani, vlasnik rudnika sa svojim čudnim idejama o ljubavi, pastor koji me potajno posjećuje kad je u zavadi sa ženom, vi... Svi!

— Možda je to i istina, — promrmlja pomalo zamišljenim tonom Ben Hancock. — Ali odakle tebi te misli? Odakle dolaziš? Tko su ti roditelji?

Daisy se opet nasmije.

— Znaš li što se djevojkama često događa? Ne znaš, zar ne? E pa vidiš, ja sam ih već mnogo vidio, ostarjelih i napuštenih, kako umiru u zatvoru... čak i ovdje, u Cobri.

— Oh, ja nikada neću postati stara prostitutka. — Ustane i, njišući se u bokovima, krene prema hrastovim vratima. — Šerife, da li bih se mogla pridružiti ostalima?

— Daisy, ako želiš, poslat ću te kući. Spreman sam ti platiti put...

— Da me pošaljete kući? — Izusti djevojka i naglo se okrene.

— Roditeljima, ili na neko drugo mjesto gdje će ti biti dobro.

Daisy kao da je malo oklijevala. Njene velike oči gledale su iznenađeno, poput djevojčice kojoj ste pokloniti veliku, prekrasnu lutku. Onda se tužno osmjehnula i slegla ramenima.

— Ne, šerife. Ja ću živjeti onako kako se meni sviđa. Lumpat ću ili kre-pavati, ali ne spominjite mi više kuću. Nikada više!

Glas kojim je to izgovorila nije dopuštao protivljenje, a vatra koja je žarila iz njena pogleda govorila je da je odluka neopoziva.

Serif s uzahom ustane, otvori vrata i povede Daisy u sobicu gdje su njene drugarice već spavale. Ona se kao mrtva spusti na najbliži ležaj. Učinilo mu se da je odmah zaspala.

Ben se vratio u kuhinju i počne prati suđe, uzalud pokušavajući odagnati lič male Daisy, koji ga je neprekidno progonio. Kad je završio, izađe i krene Baxton Streetom. Pređe ulicu i uputi se prema poštanskom uredu gdje je radio Speedy Jackson, koji se istodobno brinuo o prijevozu putnika i robe.

— Željeznička pruga! — mrmljao je Speedy. — Uvijek ta prokleta pruga! Ne možeš se okrenuti a da ti u uši ne dopre razgovor o pruzi.

— Ali ti ništa nećeš izgubiti, vjerovatno će te zaposliti na željezničkom brzojavi.

— Do vraga, i to! Ovdje sam došao zato što sam bježao od željeznica. Ne mogu ih podnositi, smrde.

Jackson zatim promijeni ton i nastavi pomalo prijekornim glasom:

— Vidio sam te kad si malo prije kupio one tri jadnice. Zašto si to učinio, Ben?

— One sad spavaju, sretne kao kraljice.

— Ali ne i Daisy! Nećeš mi valjda reći da je i Daisy sretna?

— O njoj, istini za volju, uistinu vrlo malo znam. — Onda šerif skrene razgovor na drugo. — Nikakvih vijesti iz Santa Fea?

— Uvijek isto: samo svinjarije o pruzi.

— Jedan moj stari drug, po imenu Luke Post, morao bi stići dilžansom. Htio bih da se pobrineš o njemu, hoćeš li? Moram na jedan sastanak s kojeg nikako ne smijem izostati. Do viđenja, Speedy!

Hancock prođe ispred Muellerova dućana, prijeđe Ulicu Alamo, a onda kroz jednu uličicu stigne do Ching Hoove prodavaonice. Otvori vrata i raz-

grne zavjesu. Istog trena osjeti miris opijuma i duhana.

— Hej! Ching Hoo! — pozove.

Već je naumio izaći, jer je mislio da starog neće zateći, ali nekoliko trenutaka kasnije na unutrašnjim vratima prodavaonice pojavi se stari Kinez, s dugim brkovima.

— Imaš li još viskija? — upita ga Hancock.

— Za prijatelje imam — odgovori stari Kinez i nakloni se.

— Pošalji mi šest boca. Neddy će biti kod kuće.

— Možda nemam šest.

— Rekao sam šest. Očekujem jednog prijatelja.

— Vaš sam ponizni sluga — odgovori Kinez umiljatim tonom i ponovo se nakloni. — Dobro, šest boca.

Kotao se nalazio u dvorištu i svi su u gradu za nj znali, ali nitko ništa nije govorio, jer je Ching Hoo pravio alkohol na samo njemu svojstven način, a njegov je viski bio bolji od onoga koji se mogao popiti u Madisonovu salunu ili negdje drugdje.

Šerif se načas htio zaustaviti kod Jima Madisona, koji je imao najljepši lokal u gradu... lijep bar i dvorane za igru, a na prvom katu sobe za iznajmljivanje... ali se predomisli i krene u staju Dicka Trumana. Gazda je upravo nešto radio sa sinom Neddyjem.

— Htio bih da me Neddy malo zamijeni — reče šerif. — I da mi pozajmite jednog konja.

— Hoćete li da vam osedlam čilaša? — upita mladić. — Odmoren je i u dobroj formi.

— Može.

Neddy prestane raditi i krene da opremi konja.

— U ovom trenutku svi samo o pruži govore — započne stari Truman. — I ja imam komad zemlje koji ću morati, najvjerojatnije, prepustiti. Ali, pitam se hoće li pruga ikad proći kroz ovakvu rupu kakav je naš grad.

— Cobre je isto tako važan kao i Centro — odgovori Hancock.

— Same neugodnosti! Pa još i te djevojke. Uvijek govorim Neddyju da ću ga ubiti, ako ga zateknem s njima.

— Ali vi stanujete sasvim blizu. Jedino rješenje je da se nastanite u School Streetu, ili negdje drugdje.

— Ovdje mi je radionica i ovdje ću ostati! Neka gospođa Jay seli!

Posjed Dicka Trumana doista se nalazio u neposrednoj blizini kuće gospođe Jay.

— Dick, prijatelju dragi — reče mu Hancock — vi ste čestit čovjek, ali tvrdoglavi poput mazge. Ili ćete ostati ovdje, ili se morate preseliti na drugi dio grada i živjeti kako hoćete.

— To i moja žena kaže. Vi, ona, Neddy... svi ste isti. Ne vidite stvari onakvim kakve su. Ja sam ovdje prvi došao, zar ne? I zašto, onda te cure ne bi preselile na drugi kraj grada?

— Jer ih tamo još manje žele.

— Cijelu noć buče, polugole se pojavljuju na prozorima...

— Spustite zavjese, prijatelju. To je barem lako, ako želite ostati na miru.

— One bi morale spustiti zavjese, a ne ja! Zar ne mislite i vi tako?

— Dick, stari moj, ja mislim da vi noći provodite promatrajući prozore na kući gospođe Jay — nasmije se Hancock.

Onda izađe i uzjaše čilaša, kojeg mu je Neddy već bio pripremio. Neddy je bio zgodan dvadesetogodišnjak, jak kao bik i čestitog karaktera.

— Na svu sreću — primijeti Neddy — stari ne zna da ste djevojke zatvorili u ćeliju; inače me ne bi pustio s vama.

— Imam povjerenja u tebe. I, nastoj da ne zalaziš tamo gdje su one. — Izvadi ključ iz džepa i preda ga mladiću.

Hancock pričekao u kočiji dok je Neddy otišao po njegov revolver, karabin i municiju. Kad mu je sve to donio, krene prema jugu i izađe iz grada kroz Gary Road.

II

Planine su se dizale s obje strane plodne doline u kojoj su, ni milju udaljena od grada, posla stada. Na jugozapadu nalazili su se rudnici bakra i srebra. Cobre, napredak kojega je poživao na rudama i stočarstvu, pokušavao je sad postati i željezničko središte. Ali, dolazak željezničke pruge zacijelo bi značio nestanak Ching Hooa, možda i gospođe Jay, a vjerojatno i nekih drugih. Hancock je u blizini

Candlesticka posjedovao malo imanje; krio ga je na ime svog prijatelja Luke Posta, kad mu je ovaj poštom poslao novac. Ali, tome imanju nije prijetila opasnost da će ga pregaziti željeznička pruga.

Kad se zemljište počelo penjati, konj krene korakom, a Hancock pusti uzde i dopustiti mu neka ide kako želi. Ovo je čudesna zemlja, mislio je lijeno opustivši noge. On je poznavao svaki njen kutak, jer je ovdje bio rođen. Doduše, otišao je, ali prije pet godina se vratio. Nadao se da bi jednog dana mogao postati i pokrajinski šerif, budući da je Elias Buchanan već star i više ga zanimaju politika i državna administracija. Uostalom, Hancock je baš išao na sastanak na koji je svakako morao doći i stari šerif.

Ispred ograde Candlesticka, ranča Matta Buxtona, na kojem se trebao održati sastanak, zastade, da bi konj mogao predahnuti. Odmah je primijetio rupu u bodljikovoj žici ograde. Opasao s revolverom zaveže oko struka i side iz kočije. Bilo je očito da je rupa tek nedavno napravljena, jer su krajevi žice još bili svijetli. Tada kočiju smjesti uz put, ispregne konja i zaveže ga o obližnje deblo. Tada na tlu opazi i tragove konjskih nogu. Sagne se da ih ispita.

Kroz rupu su prošla tri manja konja, i to nepotkavana. Ta je podrobnost pokazivala da su najvjerojatnije, u pitanju Indijanci. Onda Ben na lijevoj strani opazi i tragove većeg, potkovanog konja, koji je zacijelo prošao ranije. Zaključivši da su tri Apaša otjerala goveda s Candlesticka. Ništa neuobičajeno. O ratu, u pravom smislu riječi, nije bilo ni govora. Indijanci su bili gladni i njihovim je ženama bilo potrebno meso da pripreme jelo.

Da nije bilo tragova četvrtog konja, Hancock bi vjerojatno potražio pomoć na ranču. Međutim, potkovanu životinju sigurno je jahao neki bijelac. Kako su Buchanan očekivali na sastanku u Candlesticku, najvjerojatnije je on krenuo u potjeru za Indijancima. Hancock je nekoliko trenutaka razmišljao što da radi. Njemu zdesna nalazila se nekakva stjenovita uzvisina i on se oprezno počne verati, pazeći da se kamenčići ne kotrljaju ispod nogu.

Na vrhu uzvisine raslo je nisko grmlje. Tišina je bila upravo neugodna, sve je mirisalo na opasnost. Ben se uznemiri, jer je poznavao i starog šerifa i Indijance, no onda pomisli da nema nikakvog razloga za strah, Matt Buxton je bio toliko bogat da je mogao izgubiti jednu ili dvije životinje a da to ni ne primijeti. Side niz drugu stranu brežuljka, a onda začuje pucanj iz revolvera, popraćen krikom koji je više nalikovao jecaju. Prema glasu sudeći, kriknuo je Buchanan. Ponovo se uzvère navrh.

Ben je znao da ne smije napasti sam i bez konja u blizini, pa uzme karabin i pritaži se.

Nekoliko trenutaka kasnije u podnožju brežuljka pojavili su se Apaši. Bila su trojica. Svaki je na sapima konja vukao ubijeno tele. Napredovali su polako, oprezno. Svi su bili vrlo mladi. Jedan je u ruci držao krvave vlasi. Hancock upravi pušku na onog koji je jahao na čelu i opali. Momak se zaljulja i padne iz sedla. Zatim opali na onoga koji je nosio skalp. Ovaj se izvrne unazad. Treći je već imao vremena, pa je Hancocku oko ušiju prozujalo tane iz nekakve stare puške. Ni treći Hancockov metak ne promaši, pa se i posljednji Apaš opružio, koliko je dug i širok. Prvi Indijanac na kojeg je opalio nije bio mrtav. Vukao se po zemlji, prema puški koja mu je ispala kad je pao s konja. Krv mu je curila iz rane. Hancock ga dokrajči.

— Kao da sam gađao ptice u krletki — promrmlja, s mučninom u glasu.

Ali, sad je trebalo naći šerifa. Opet side niz padinu i prođe ispred Indijanaca, da se uvjeri jesu li doista mrtvi. Nešto dalje nalazila se i druga uzvisina. Zaobiđe je i stigne u travu, koja je bila toliko visoka da je volovima što su pasli dopirala do trbuha. Oko životinja su zujale muhe; poviše njih, ali ne visoko, kružio je jastreb.

Veliki konj, čije je tragove vidio u ogradi, mirno je pasao, a Buchanan je ležao nekoliko koraka dalje na ledima. Indijanci su ga ne skalpirali, već i okrutno iznakazili. Ben mu više nije mogao pomoći, pa prihvati njegovog konja, prijeđe ogradu Candlesticka i krene prema kući. Bio je sav znojan, a suhe usne su mu gorjele.

Matt Buxton se hvalio da je za ženu Virgie sagradio najveći i najudobniji ranč u cijelom Novom Meksiku. Kuća je bila u španjolskom stilu, s velikim patiom u sredini. Nešto dalje nalazila se zgrada za kauboje i staje, koje su uistinu bile velike, najveće od svih što su ih imali rančevi u okolici. Bio je tu i golemi sjenik, posebna prostorija za krave muzare, veliko dvorište za svinje, vapnom obijeljeni kokošinjac. Koral se nalazio u blizini zgrada.

Hancock krene baš prema koralu, jer je tamo opazio visok i krupan lik vlasnika kuće, njegovog brata Jeda, upravitelja Kita Larsona i još nekoliko njegovih ljudi. Kad se Ben približio, Buxton mu pride i iznenađeno ga pogleda.

— Što je, Ben? Zar si vidio kakvu utvaru?

— Još gore.

— Udi i popij čašicu.

Matt prođe kroz ogradu, prijeđe svoj ured i uđe u unutrašnje dvorište kuće. Hancock ga je slijedio. Bilo je ugodno svježe. Odnekud se, kao čarobnim štapicom dozvan, pojavi mladi nasmiješeni Kinez, donoseći pladanj s bocom i dvije čaše. Dva čovjeka sjedoše za mali stol.

Kad su obojica sjela za malen stol, Matt upita:

— Nešto ozbiljno?

Hancock otpije gutljaj viskija i odgovori:

— Da. Dogodilo se na tvojoj livadi. Tri Apaša su ubili Eliasa...

— Buchanana? — povikne Matt i namršti obrve. — Kako, do vraga?!

— Sam znaš da jadni stari Buck ponekad nije slijedio savjete razuma. Neoprezno je krenuo za trojicom mladih Indijanaca koji su ubili tri tvoja teleta i... stigao sam minutu prekasno.

— Jesi li ih ubio?

— Da. I bilo bi dobro da odmah očistiš svoju ledinu, jer su grabežljivci već počeli kružiti.

— Hip Toy! — povikne Matt, obraćajući se mladom Kinezu. — Reci momcima neka pokopaju Indijance, a šerifovo tijelo prenesu u Cobru.

Kad je Ben ispio natočeni viski, rančer dohvati bocu i još jednom nalije obje čaše.

— Jadni Buck, nije imao sreće! — uzdahne. — Ali, ovo potpuno mijenja okolnosti pred sastanak koji moramo održati. Umjesto da dobije novi mandat, on odlazi u grob.

Nekoliko trenutaka je šutio, a onda nastavi:

— Mislim da bi ti s pravom morao zauzeti njegovo mjesto, budući da je u Cobri i sjedište pokrajine, a mi nemamo drugog policijskog službenika. Osim toga, tko bi drugi mogao obavljati taj zadatak?

— Ne želim ništa reći, ali pristat ću ako me izaberu.

— Naravno. A znaš da ni moj utjecaj nije malen.

Matt Buxton je doista mogao utjecati na glasače. Zapravo, on je u ovoj pokrajini mogao činiti što je god htio. Došao je iz Teksasa, sa stadom goveda i zaustavio se ovdje sa ženom i petnaest godina mlađim bratom Jedom. Malo-pomalo stvarao je istvorio svoje carstvo, urazumio Indijance i kradljivce stoke. Onda je kupio i akcije rudnika i još više povećao svoj utjecaj.

— Hvala ti, Matt — odgovori Hancock.

— Bah! Razgovarajmo radije o nečemu drugom. Pretpostavljam da ti sad nije baš do jela?

— Pogodio si. Volio sam starog Bucka, a dugo već nisam bio primoran da ubijem čovjeka. Znaš i sam da to nikad nisam volio.

— Uvijek si bio savršeni policijski službenik, ali jednom moraš i shvatiti da Indijanci ne vrijede mnogo.

— Dišu, hodaju, osjećaju, kao i svi mi. Uvijek sam mnogo razmišljao, ali moram priznati da je moje znanje o njima i sada vrlo šturo.

— Nitko ih ne poznaje, a njima kao i da nije stalo da ih upoznamo.

Hancock iskapljuje svoju čašu, pa reče:

— Ni sam nisam vjerovao da sam toliko ranjiv. Mislim da me je život u gradu malo omekšao.

Odjednom se iza njih začuju koraci. Stigao je Jed Buxton, kao i uvijek odjeven u skupu i kitnjastu odjeću. Usne su mu pod brkovima malo podrhtavale.

— Našli ste ih? — upita Matt.

— Da. Ostavio sam momke da se pobrnu o Indijancima. — Onda se okrene

prema Benu: — Izveli ste lijepi dar-mar, a?

— Samo djelomično. I Apaši su u njemu sudjelovali. — Šerif je teškom mukom svladao odvratnost prema crnoj ovci obitelji Buxton.

Jed pride stolu i htjede uzeti bocu, ali je njegov brat dohvatiti prije njega.

— Zar ćeš opet početi?

Mladićevo se lice smrkne.

— Nadam se da niste udesili starog Bucka kako biste zasjeli na njegovo mjesto, šerife? — izusti, obrativši se Hancocku.

Ben, koji se već spremio da ode, polako položi desnu ruku na dršku revolvera, trudeći se da sačuva hladnokrvnost.

— No, no, šta je sada? — upadne u razgovor Matt. — Ne zbijaj neslane šale, Jed!

Onda se postavi između dva suparnika, zgrabi Hancocka za lakat i povede ga prema izlazu.

— Znam da si u gradu imao neugodnosti s Jedom — reče šerifu čim su prekoračili prag. — Ja najbolje poznajem njegovu narav.

— Doista, Matt? Zar uistinu misliš da ga poznaješ?

Buxton je izgledao zbunjen i zamišljeno rukom naprskao bradu.

— Jasno. Naprasit je i neposlušan — nastavi. — Ali moraš uzeti u obzir da nikad nije imao roditelje. Imao je samo mene. Odgajao sam ga, ali često sam bio zauzet drugim poslovima! Znam, kriv sam za neke stvari...

To baš nije bila jaka isprika.

— Vjeruj mi, Matt, jednog dana će zaraditi debele batine, — reče Hancock i doda: — Idem obavijestiti Buckovu obitelj. Vidjet ćemo se u Cobri.

Na povratku u grad, Hancock je razmišljao o Buchananu. Stari šerif je stanovao na Buxtonovu imanju i rijetko je bio viđen među onima čiji je zakonski predstavnik bio. Hancock se pitao ne bi li, možda, i on bio toliko vezan uz Matta Buxtona.

Larson je, s kaubojima koji su ga slijedili na konjima, dopremio leš. Buckovo tijelo će zatim prenijeti kod Conija Boyda, osobe koja je organizirala sve pogrebe u Cobri.

Ben mahne rukom ljudima i ubrza konja. Nadao se da je Luke Post, kako

je bilo predviđeno, već stigao dilažansom. Mora razgovarati s prijateljem, s nekim u koga doista ima povjerenje.

Možda bi ipak bilo bolje da sam ostao na Istoku, pomisli. Srce mu je jače zakucalo kad se sjetio očaravajućeg lica Laurie Pomfret. Bio je tada mlad, a i Luke. Laurie je za njega bila pravo otkriće. Udovica, s malom kćerkom, i već slavna pjevačica. Bila je vrlo lijepa, i on ju je iskreno volio. Pa ipak je s Lukeom otišao na jug. Na kraju krajeva, Laurie nije bila mlada, nevina djevojka; štoviše, bila mu je ljubavnica. A to je njemu u ono vrijeme značilo da je nikad neće oženiti. Njegova žena mora biti čista i anđeoska, nije smjela poznavati nijednog muškarca prije njega i samo je njega trebala obožavati. Sada je znao koliko je njegovo gledište bilo glupo, koliko je to bilo naivno tumačenje svih onih bedastih knjiga koje je do tada pročitao. Ustinu se ponio kao glupan.

Sad ima Lindu Darr, najbolje što mu je Novi Meksiko mogao ponuditi. Ali, istini za volju, ona je samo blijeđa sjenka njegove lijepe, obožavane Laurie... Pa ipak najvjerojatnije je da će oženiti Lindu. Muškarac od trideset i pet godina mora pokazati da je razuman, a sve je govorilo u prilog njegovog braka s Lindom Darr.

* * *

Mjesec se skrivao za debelim oblacima, a kiša je lijevala i močila konje koji su vukli dilažansu, slijevajući se niz obode šešira već potpuno mokrog kočijaša i njegovog naoružanog pratioca.

Kočijaš povuče uzde i konji se naglo zaustaviše. Iz predvorja hotela izađe muškarac sa velikim kišobranom u ruci. U unutrašnjosti kola jedna žena s olakšanjem uzdahne i otvori vrata.

— Ni jedan jedini kilometar više. Brewster — reče žena. — Večeras više ne bih izdržala.

— Dobro, gospodo.

Iz kola izađe zdepasti, ali snažni četrdesetogodišnjak, uputi se prema kočijašu i zatraži od njega prtljagu. U međuvremenu se službenik hotela već obraćao putnici:

— Dobro došli u Lordsburgh, gospodo.

— Hvala.

Mlada žena je imala lijep i muzikalan glas, u kojemu nije bilo nikakvog prenemaganja. Prihvativši za ruku službenika koji ju je ljubazno podržavao, ona najprije nogom obuvanom u elegantnu čizmicu zakorači na stubu, a onda ljupko izađe, šireći oko sebe oblak skupog parfema. Oružani pratilac kihne u svoju žuljevitu ruku.

— Do viđenja, gospodo! — izusti promuklim glasom. — Bilo nam je tako drago što ste putovali s nama. Šteta što ne idete do Cobre.

— Hvala, bili ste vrlo ljubazni — odgovori žena dok su kola već kretala.

Tada prihvati za ruku hotelskog službenika i zakorači na drveni nogostup. Drugom rukom je visoko zadigla suknju, da se ne zaprlja. U tom trenutku, negdje iz polutame, odjekne zadivljeni zvižduk. Ona se nasmije. Voljela je da joj se dive.

U naslonjačima prilično loše osvijetljenog predvorja, sjedila su dva putnika. Jedan je, sa šešinom spuštenim na oči, držao novine u rukama. Sve što je imao na sebi bilo je sivo, od šešira do čizama. Djelovao je elegantno ali suviše elegantno za mjesto gdje se nalazio.

Ne gledajući ni lijevo ni desno, mlada žena pođe ravno prema stubištu. Brewster, u odijelu od tvida i s tipljivim engleskim čizmama na nogama, dostojanstveno ju je slijedio, noseći prtljagu.

Službenik sklopi veliki kišobran.

— Ako biste bili ljubazni da upišete svoje ime, gospodo...

Putnica učini nekoliko koraka prema recepciji, uzme pero u ruku i napiše: Gđa Laurie Pomfret Van Orden, London, Engleska. Ona povuče kapuljaču s glave i odveže kabanicu koja ju je stezala pod vratom. Zatim blistavih očiju, uzdignute glave, pogleda okolo. U Londonu, Parizu, Rimu, Madridu... gdje bi se god pojavila... nije bilo čovjeka koji se ne bi divio njenoj ljepoti.

Muškarac u sivom podigne glavu. Imao je prilično lijepe crte lica, iako su mu jabučice bile izbočene, nos malo predug, oči preduboko usađene ispod tamnih obrva. Njegov pogled se sretne s pogledom putnice. Načas se učinilo kao da joj je htio nešto reći, ali ona se

tada okrenula i za Brewsterom krenula uza stube. Za njom, s ključem u ruci, krene i službenik hotela.

Soba gospođe Van Orden bila je prostrana. »Najbolja u hotelu, a i u cijelom Novom Meksiku«, nimalo skromno izjavi službenik, dok mu je mlada žena pružila bogatu napojnicu. On je s čuđenjem pogledao zlatni dolar i oklijevao trenutak prije nego ga je stavio u džep.

Onda u sobu uđe mlada Meksikanka s toplom vodom, a za njom i dva dječaka, noseći visoke bakrene krčage i ne skidajući pogled s velike dame koja ih je počastila svojim dolaskom. Brewster opet podijeli napojnice, poslužitelj uljudno zahvale, pozdrave s poštovanjem i izađu.

Laurie isprati službenika do vrata i usput upita:

— Tko je muškarac u sivom što sjedi u predvorju?

— Vi se zacijelo ne biste s njim željeli upoznati, gospodo — tiho odgovori hotelski službenik. — To je Cole Strand, profesionalni ubojica. Ušlo je već više od dvanaest ljudi.

— Zašto onda nije u zatvoru? — Savršeno oblikovane obrve mlade žene se skupe.

— Zato što je spretan, gospodo. On, zapravo, ne ubija; zadovoljava se time što izaziva svoje suparnike.

— Na dvoboj?

— Pa, ako se tako može reći. Jer, onaj tko se s njim dohvati, nema nikakvih izgleda.

— Ali, zar to nije protu... Oh! Da, sad se sjećam. Netko mi je govorio o tome, ali prilično davno.

Tada pokretom glave otpusti službenika i vrati se u sobu.

— Ben Hancock — promrmlja onda. — A on je otišao, Brewsteru.

— Ne shvaćam o čemu govorite, gospodo — odgovori Brewster, koji je u međuvremenu izlijevao parfem u toplu vodu.

— Onaj koji je otišao — uzdahne mlada žena i sjedne, kako bi skinula čizme. Lice joj je odjednom postalo tužno i umorno.

— Jedan čovjek sa Zapada.

— Da, gospodo. — Brewstera prošlost nije zabrinjavala. — Topla kupka će vas osvježiti.

— Dragocjeni ste mi, prijatelju.

— Hvala, gospodo. — Muškarac se sagne da joj skine i drugu čizmu. — A sad bih se, s vašim dopuštanjem, i sam pošao okupati.

— Jeste li doista uvjereni, da je ona u Cobri?

Svjetlost koja je načas zasjala u očima mlade žene, nestade, i pogled joj opet postane tužan.

— Ne bih vam to mogao reći, gospodo. Nikad je nisam poznao.

— Za sve sam ja kriva. Ja sam je napustila... Pa ipak, znala sam da nešto čudno nosi u sebi: osjećala sam to kad bi me ponekad pogledala praznim pogledom. Jasno, nikad ništa nije saznala o svom ocu. Vjerojatno je prezirala život kojim sam živjela, ostavljajući je uvijek samu s francuskom guvernantom.

— Nadajmo se da je u Cobri.

— Detektivi su se tako često prevarili!

— Ipak, treba se nadati, gospodo. — Brewster krene prema vratima.

— Čemu mi sad služi novac? Ničemu!

— Da plaćate detektive, gospodo.

— Što bih ja bez vas, Brewsteru?

— Mlada žena se tužno osmijehe. — Čovjeka poput vas nema u cijelom Državama.

— Hvala, gospodo. — Naklonio se i izašao.

Mlada žena se svuče i klizne u ugodnu toplu, mirisnu vodu. Sapunajući se, nesvjesno se sjećala svih važnih događaja iz svog života, događaja koji su udarili pečat njenom životu, ponavljajući bez prestanka da je sama za sve kriva. Nekad je krivicu prebacivala na druge, ali kako su godine prolazile, sve je više shvaćala da je najviše sama kriva.

III

Djetinjstvo je provela u Newarku, u New Jerseyju. Svi su je mazili i razmazili; najprije roditelji, zatim profesor u školi kojom je upravljala gospođica Craig, a kasnije i njen profesor pjevanja na konzervatoriju. Uživala je dok je s ocem šetala parkom. On joj je govorio kako je njen glas dar božji,

kako ona njime mora služiti cijelom svijetu, kako život prema njoj neće biti milostiv ako i sama ne bude dobra i milostiva s drugim ljudima. Bio je dobar čovjek, svi su ga voljeli. A nitko nije znao da neprekidno pije jabukovaču, od trenutka kad bi ujutro otvorio oči, pa sve dok ne bi, oko pola noći, opet zaspa.

Njena majka je bila velika ljepotica. Ali piće... najprije da bi pravila društvo mužu, a kasnije jer joj je to postala navikom... prerano ju je srušilo. U vrijeme kad je Laurie imala petnaest godina, počelo im je nedostajati novca i... dogodilo se ono najgore. Pokupio ju je nekakvi Jack Grimm, kočijaš, koji ju je tukao i pokušao čak navesti na prostituiranje po njujorškim ulicama, pa i onda kad je bila u drugom stanju.

Dr Pomfret joj je pomogao pri porodu. Čak je i krštenicu krivotvorila, nazvavši djevojčicu Maureen Pomfret. Nedugo zatim liječnik je mirno umro u svom krevetu. A Jack Grimm je kasnije našao smrt pod nekim vlakom.

Laurie se tek pred kraj rata prvi put javno pojavila pred publikom, u recitalu koji je sama organizirala s ono malo novca što joj je ostalo od nasljeđa. Na svu sreću, za završetak nastupa u New Yorku izabrala je pjesmu pod naslovom »Ratnička himna Republike«. Maxa Goldmana osvojila je ljepota njena glasa i on ju je predstavio stručnom auditoriju. Vrlo brzo poslije tog nastupa postala je »Slavuj Sjevera«. Kad je rat završio, već je uživala veliki ugled kao pjevačica. Tada se otarasila starog Goldmana i počela uživati u životu. Zarađivala je mnogo novaca, ali je i brzo trošila. Ljubavnike je mijenjala kad joj se svidjelo, ali poučena prvim iskustvom, dobro je pazila da se ne veže ni za koga.

I dok je sapunala svoje jedre grudi, mislila je kako je tada više vremena trebala poklanjati svom djetetu. I da se samo malo više htjela posvetiti onom mladom čovjeku sa Zapada... On je doista bio jedini koji ju je volio. Njegova jednostavnost, naivnost, iskrenost, potpuno su je bili osvojili. A bio je tako dobar s Maureen, koja je još bila mala beba. Bio je tako mlad, go-

tovo njenih godina! Otišao je jer je morao, a da ona ni prstom nije pomakla da ga zadrži...

Poslije toga ništa sigurno o njemu nije čula. Je li još živ, ili mu je neki ubojica poput Colea Stranda dokrajčio život? Povremeno bi čula ponešto o njemu od njegovog prijatelja Lukea Posta, s kojim je živio dok je bio u New Yorku. Luke, kockar i vlasnik trkaćih konja, često je putovao. Nje ga je mogla pitati za Bena, ali nije htjela; pretpostavljala je da je već ranije Bena obavijestio o njenom ponašanju i da mu je govorio protiv nje.

Zatim se pojavio Donald Van Orden, Englez zrelih godina i iz odlične obitelji. Udala se za njega. I dok je ona po Evropi pjevala za lordove i knezove, grofice i kneginje, kraljeve i kraljice, dok je po cijele noći plesala i ispijala šampanjac u pratnji svog muža, njena mala djevojčica je bila sama u New Yorku. Ali, srce gospodina Van Ordena nije izdržalo tako naporan i iscrpljujući život. Uskoro je umro. Mlada žena je osjećala kao da joj je umro neki rođak, stric, a ne muž.

Voda je postajala mlaka, a temperatura u sobi niža. Laurie ustane iz vode i umota se u svoj veliki, mekani ručnik, koji joj je bio ugodniji od hotelskog.

Brewster, koji je dugo bio u službi Van Ordenove obitelji i u kojeg je Laura imala neograničeno povjerenje, ostao je s njom zato što je bila iskrena i prirodna i što, suprotno Englezima, nije patila od klasnih predrasuda. Kad je Maureen nestala, bila je dvostruko sretna što je on uz nju. Vijest ju je teško pogodila, posebno zbog osjećaja krivice, koji je nikako nije napuštao. Dugo putovanje brodom bilo je poput kalvarije. Shvatila je da iz temelja mora promijeniti život. Neće se radovati dok god ne pronađe kćer, sve dok ne iskupi svoje grijeh.

Sjećala se da joj je i Ben Hancock nekada govorio kako maloj valja obratiti veću pažnju. Da, to je bilo onog dana kad su utroje šetali u Centralnom parku. Kad su se vratili njenoj kući, s Maureen je ostala njegovateljica, a oni su izašli. I Ben je rekao: »Ovo mi ne izgleda pravedno. Morali bismo ostati s njom, a ne odlaziti na zaba-

vu...« Umjesto toga otišli su plesati, a ona prije nego što su izašli nije ni poljubila kćerkicu za laku noć.

Ni poljubac joj čak nije dala... ponavljala je sad sama sebi. Koliko se puta Maureen probudila u krevetiću, uzalud očekujući da se njena mama vrati? Ona to mora ispraviti... ovako ili onako, ali mora. Jasno, čovjek ne može ispraviti prošlost, ali može pripremiti budućnost. Ona ima novaca i njena će kći dobiti što zaželi.

U tom trenutku začuje nekakvu buku u hodniku i odmah zatim netko pokuca na njena vrata. Laura odloži ručnik i ogrene se kućnom haljinom. Sad se na stubištu jasno razabirao Brewsterov glas:

— Gospođa nikoga ne želi primiti.

— Tko to kaže? — pitao je Cole Strand mekanim, južnjačkim naglas-
kom.

— Oprostite, gospodine, ali gospođa mi je to rekla — nastavljao je Brewster.

Mlada žena tada izvadi iz kovčega bocu francuskog konjaka i dvije prekrasne kristalne čaše. Sve to položi na stolić pored uzglavlja i, smiješeći se, sjedne na rub kreveta. U drugom kovčegu imala je mali revolver, ali sad ga nije htjela vaditi.

— Htio bih joj samo izraziti svoje poštovanje — opet je začula glas. — Molim vas da joj prenesete moju želju... Zovem se Cole Strand.

— Gospođa je umorna.

— Razumijem. Možda sutra?

— Sutra produžujemo za Cobru — suhoparno odgovori Brewster — a gospođi nije ni do kakvih razgovora.

— Ipak, izrazite joj moje divljenje. U vama je našla savršenog čuvara. Ali... ja ne znam vaše ime.

— Brewster, gospodine.

— Pa, laku noć, Brewsteru!

Nakon kratke tišine ponovno je začula glas s engleskim akcentom:

— Laku noć, gospodine Strand.

Koraci se udalje i gospođa Van Orden pohita da otvori vrata. U sobu uđe Brewster, zamotan u nekakav veliki istočnjački ogrtač.

— Bili ste savršeni, prijatelju — reče mlada žena — Kakvim ste ga samo tonom ispratili! Baš onako kako je trebalo. Napredujete.

— Ovim ljudima samo sila nešto govori. Uljudnost je dobra, ali čvrstina još bolja. On je, uostalom, opasan čovjek, gospodo.

— Za vašu hrabrost i odanost.

— Za vašu mudrost i ljepotu, gospodo.

Laurie... u kućnoj haljini i olako oslonjena na krevet... doista se doimala kao mlada djevojka. Brewster je, međutim, izgledao zabrinuto.

— Znae — progovori na kraju — mogli smo večeras nastaviti do Cobre. Ali bojim se. Brewsteru, plašim se, razumijete li?

— Nema razloga za strah, gospodo. Tražili ste na mnogim mjestima. Nema smisla da vas uhvati malodušnost sada, kad smo stigli ovamo.

— Ovaj put mogli bismo biti blizu cilja. Detektiv je bio vrlo siguran.

— Morali biste biti sretni zbog toga, gospodo.

— Oh! Ja to i jesam, ali ipak se bojim. Prezire li me ona doista?

— Kako bi to mogla, gospodo? Pa, ona je vaša kći!

— Da, ali ja sam je u svom nemaru i sebičnosti ostavila baš kad sam joj bila najpotrebnija.

— O tome razmišljajte tek kad je pronađete.

Brewster ispije konjak, oprezno odloži čašu i ustane.

— Naručio sam jelo, gospodo. Poslužitelj će vam ga za nekoliko trenutaka donijeti u sobu.

Brewster izađe. Mlada žena sklopi oči. Promisli kako nije smjela piti konjak prije jela, kako se nije smjela zaustaviti već odmah poći u Cobru, odmah ustanoviti je li se detektiv prevario ili ne, nalazi li se njena kći doista u tom gradiću ili ne.

Osjećala se beskrajno umornom. Otvori oči, pruži ruku, dohvati čašu i iskapi ostatak konjaka. Sutra će sve biti bolje. Novi dan joj je uvijek davao snagu i povjerenje. Predugo je živjela samo noću, sad joj je jutarnje sunce bilo potrebno.

Kiša je bez prestanka udarala po staklima i krovu. U sobu, s pladnjem u ruci, uđe Meksikanka.

* * *

Ben Hancock otvori vrata koja se nikad nisu zaključavala i uđe u mali

salon. Gospođa Jay je poštovala prešutni sporazum s gospodinom Madisonom, čiji se salon nalazio preko puta njene kuće, da nikada neće prodavati alkohol. Zauzvrat, njene stanarke su smjele raditi u njegovom salonu.

Gotovo istog trena pojavi se gospođa Jay, muškobanjasta žena zrelih godina, crnih očiju i hrapava glasa.

— Što vam je trebalo da ostavite Neddyja kod mojih djevojaka? — odmah ga napadne. — Večeras od Core nemam nikakve koristi.

— Ostavite Neddyja na miru i radije mi ispričajte nešto o jutrošnjoj uličnoj predstavi. Zar vam nisam rekao da takve ispade neću dopuštati?

— Sve je to skrivila ona nesretna travurina. Sad je i u Centru uzgajaju. Kako im mogu zabraniti da je puše?

— A kad nema trave, onda je nešto drugo. Kad bi se samo držale piva i viskija! Znam da sve ne možete kontrolirati, ali zašto ih je Chompy pustio na ulicu?

— Ha, Chompy samo izgleda kao grubijan, a zapravo je mlitavko. Zar mislite da bih ga držala kad bih mogla naći boljšeg?

— Priznajem da dobro održavate svoju kuću, ali molim vas... još vas jednom molim... ne pušajte djevojke u onakvom stanju na ulicu.

— Daisy je za sve kriva. Ona je vrlo ljubazna djevojka, posebno je dobra u svom poslu... vi to znate bolje nego itko... ali čim je došla k nama odmah je počela nešto rogoboriti i govoriti ostalima kako su one ipak netko i nešto.

— Jutros nije pušila marihuanu kao njene drugarice.

— Možda nije, ali onda je uzela laudanum. A vi znate što to znači.

— Više puta sam s njom razgovarao i upozoravao je.

— Opet biste morali. Poslat ću vam je.

Gospođa Jay ustane i dostojanstvenim korakom izađe iz prostorije. Minutu kasnije uđe Daisy.

Bila je odjevena u prilično dekoltiranu i oko pasa stegnutu kućnu haljinu. Kosa joj je bila zabačena unazad i brižljivo zavezana svilenom vrpcom. Kad je sjela nasuprot Hancocku, on se još jednom zadiivi njenoj iznenađujućoj

mladosti, djetinjem i očaravajuće navičnom izrazu njenog lica.

— Daisy — blago započne — uistinu ne znam što ću s tobom ako se i dalje budeš ovako ponašala.

— Ovako?! A vi? Zar vi mislite da je lijepo ostaviti onog Neddyja sama cijelo vrijeme s nama? Morala sam ga ugristiti da me ostavi na miru. Onda se dohvatio Core, koja se, jasnno, ne zna i ne može braniti.

— I nogom si ga udarala i razbila si jedan ležaj, ako se ne varam.

— Što hoćete, bila sam ludu od bijesa.

— Ili ćeš se malo srediti, ili ćeš napustiti grad.

— Napustiti grad?!

Daisy se jednim skokom ustane i sjedne Benu na koljena. Onda ga zaljubljeno počne grliti.

— Oh, vi me nećete tek tako protjerati! Vi to samo tako kažete, ali ja sam sigurna da to nećete učiniti.

On je rukom uhvati oko struka.

— Slušaj, Daisy. Grad se iz dana u dan mijenja, sve brže raste, a ja sam sada jedini čuvar zakona u cijeloj pokrajini. Ako ti i tvoje drugarice budete razumne, pa se prestanete pojavljivati na ulici, učinit ćete mi veliku uslugu.

Djevojka naglo ustane, oslobodi i, potpuno promijenivši držanje, krene prema vratima.

— Ohoo! — Šerif traži pomoć i suradnju! — reče usput.

— A zašto ne?

— Nitko neće doživjeti da mu ja pomognem, razumijete li me? — vikne Daisy, sa suzama u očima. — Pa ni vi! Hoćete li mi reći zašto bih se ja brinula o drugima? Je li tko brine o meni? Ne! Ostavite me onda na miru i... To je sve, ostavite me na miru!...

Izašla je i zalupila vratima, a onda Ben začuje kako trči uza stube. Ni prstom nije maknuo da je zaustavi; djevojka je u pravu, pomisli, ne bez gorčine. Zašto bi jedna mlada djevojka, gotovo kao dijete ubačena u ovaj prokleti zanat, njemu pomogla? Duboko uzdahne, ustane i krene u noć.

Bio je jako potišten i naumi popiti čašicu u Madisona, ali onda izgleda dilžansu i uputi se prema mjestu gdje se redovito zaustavljala. Iz kola, s cigarom u kutu usana, izađe Luke Post.

Uvijek se lijepo oblačio, odijela su mu, očito bila šivana po mjeri. Na glavi je nosio šešir širokog oboda, a na nogama crne ulaštene čizme.

— Kako je, amigo? — reče, pružajući Hancocku ruku.

— Drago mi je što te vidim, stari moj Luke, ali žao mi je što te na putu pratilo ovako loše vrijeme.

— Bilo je vrlo zanimljivo. Opazio sam da ljudi više brbljaju kad je loše vrijeme, pa mnogo toga možeš saznati.

— Znači, već si čuo za dar-mar koji ovdje vlada, posebno u gradu?

— Kako mi se čini, govori se jedino o željezničkoj pruzi.

Hancock se okrene prema Speedyju Jacku.

— Pobrini se da Lukeova prtljaga u redu stigne u hotel.

— Naravno. Drago mi je da sam vas upoznao, Luke. Mnogo sam čuo o vama.

Ben iz ormara izvadi bocu s viski-jem i dvije čaše i reče:

— Sjednimo na verandu, tamo je ugodnije nego unutra.

— Grad se, izgleda, podigao. Kako se sada snalaziš?

— Danas sam imao gadan dan — uzdahne šerif. — Odmah ujutro tri djevojke, koje su pušile marihuanu i lunjale ulicama, onda sam sredio trojicu Apaša koji su ubili pokrajinskog šerifa. Inače, prilično je mirno i kad ne bi bilo željezničke pruge, koja uzbuđuje duhove... To je, uostalom, i razlog zašto sam te pozvao.

— Izvući ćemo, dakle, novac iz zemlje koju sam po tvom savjetu kupio?

— Tebi to nije potrebno, a isto je i sa mnom. Meni šerifova značka nimalo ne pomaže da povećam račun u banci.

— Ja je upravo zato nikad i nisam želio.

— Ni sam ne znam zašto sam je prihvatio.

Ben ispruži ruku prema boci, da drugi put napuni čaše, ali zastane iznenađen naglom bukom s ulice. Krikovi i konjski galop. Luke nagonski krene rukom prema džepu, u kojem je uvijek nosio mali revolver, ali šerif samo slegne ramenima i napuni čaše.

— Mladji brat Matta Buxtona i njegova družba. Jedinji koji prave gužvu u

gradu. Oni su i pokopali one Apaše jutros, pa pretpostavljam da su sad malo nervozni.

Ulicom je dolazila petorica jahača. Prolazeći pored šerifova ureda, pozdrave prilično bučno i veselo, a onda produže i sjašu ispred saluna. Prije nego što je ušao, Jed Buxton zabaci glavu i ispusti nekakav vučji glas.

— Ovaj momak je prilično neobuzdan tip — promrmlja Hancock — ali brat ga ipak drži na uzdi.

— U dilžansi je netko spominjao Matta Buxtona.

— On bi htio da ja sad zamijenim Buchanana i postanem pokrajinskim šerifom.

— Nevjerojatno! Sjećaš li se kad je u New Yorku ostao bez novčića i htio obiti banku?

— Da. Zahvaljujući tebi otkrio sam tu lopovsku grupu, koja nas je htjela izigrati. Momci iz Boweryja nisu uspjeli spriječiti našu intervenciju.

— Jednog smo i ubili, a tvoja prijateljica nas je neko vrijeme skrivala. Sjećaš li se još Laurie?

Bena kao da je nešto pogodilo u srce. — Vjerujem da te je jako voljela — doda Luke.

— Bila je izvanredna djevojka. Zanimam me što radi i gdje je sada.

Hancockov pogled je bio uperen na suprotnu stranu ulice, prema dućanu Linde Darr, ali pred njegovim očima je lebдио lik mlade, nasmiješene žene u večernjoj haljini.

— U ono vrijeme doista je bila vrlo šik — nastavi sanjalačkim tonom nakon kratke stanke. — Ali nikako nije htjela napustiti New York.

— A ti nisi imao ništa čime bi je mogao izvući iz grada.

Ben potrese glavom kao da želi odagnati te daleke uspomene.

— Sve je to prošlost — uzdahne. — Bill smo mladi...

— Da, bezbrižni i pomalo luckasti.

Iz Madisonova saluna dopre promukli krik. Hancock prepozna glas mladog Buxtona. Onda se neka žena počela grohotom smijati.

— Grub je sa ženama! — objasni šerif.

— Mislim da je to ono što se naziva napretkom. Nekad su nas učili da sa ženama uvijek moramo biti pristojni.

— Hancock ustane da potraži drugu bocu viskija.

Iza blijedih oblaka nazirao se mjesec. Linda lagano razmakne zavjese, opazi dvojicu muškaraca na verandi. Naizgled zadovoljna, vrati se u sobu.

IV

Linda je bila žena koja je znala što hoće. Odjene haljinu koju je sašila i ode pred zrcalo, da vidi kako joj stoji. Imala je ljupko lice, s kojeg su sjajila dva oka boje lješnjaka. Bilo joj je dvadeset i šest godina, bila je visoka, vitka tijela; sva je bila vrlo skladno građena.

Muškarci su se za njom okretali na ulici, ali ona je mislila samo na Bena Hancocka. Porumenivši, sjetila se dana kad su zajedno otišli na piknik i kad mu se gotovo podala. Jer, iako je bila vrućeg temperamenta, od smrti muža... otkad su ga ubili tamo na sjeveru... ni sa jednim muškarcem nije imala posla. A kako nikad nije govorila o prošlosti, nitko i nije znao da je bila udata. Da je Ben to znao, ne bi toliko držao do njene časti onog dana kad se na nju pozivala. Jer, žene su u toj zemlji smatrane dragocjenim plijenom. Međutim, iako je umirala od želje da mu se poda, imala je i hrabrosti i spretnosti da mu odoli. Tako ga je mogla držati na pristojnoj udaljenosti, dajući mu tek toliko slobode da ga drži uza se. Izlazili su zajedno, svi su to vidjeli i znali, i ona je smatrala da je to izvrsno jamstvo za budućnost. Još joj nije predložio brak, ali ona je bila strpljiva i nije ga htjela požurivati.

Onda je, od djevojaka koje su dolazile k njoj šiti haljine doznala koliko ga privlači mlada i ljupka Daisy. Ponekad je, noću, kad nije mogla zaspiti, iznenadila sebe kako s mržnjom misli o toj djevojci, ponekad bi pak, njen smisao za stvarnost govorio da je dobro što posjećuje Daisy i ne udvara drugim ženama.

Skine kućnu haljinu i uzme suknju od plavog žerseja, koju je trenutak držala pred svojim golim tijelom. Bila je više nego zadovoljna sama sobom. Tada odloži haljinu na naslon od stolice i prihvati svileni dekoltirani steznik koji približi grudima. Uživala je pro-

matrajući sebe i misleći kako ni jedna žena u Cobri nema nešto slično. Ben Hancock, bila je uvjerena, ne može odoljeti njenim čarima. Ona ga je htjela za muža i vjerovala je u svoje sposobnosti. Sad može postati i pokrajinski šerif, a njegovo će imanje biti još vrednije kad dođe željeznica. Linda je upoznala siromaštvo i sad je željela sigurnost. Jasno, i ljubav... ljubav, koju će naći stisnuta u njegovom naručju svake večeri. Suprotno većini žena, ona je to sebi priznavala bez lažnog stida, promatrajući se sa zadovoljstvom u zrcalu.

Da, ljubav ju je najviše privlačila. Da je doista tražila samo sigurnost mogla je imati Jeda Buxtona. Da, on joj je prilično nametljivog udvarao sve dok nije zamolila njegovog brata da ga drži na pristojnoj udaljenosti. Matt je želio da se ona uda za Jeda, jer je vjerovao da svojim utjecajem ipak može izvesti brata na pravi put, no ona je bila dovoljno dalekovidna da ne padne u tu zamku.

Jed je bio mladi bezbrižni skitnica koji je krivotvorenim čekovima podizao iz banke novac svog brata, koji je jednog pastira ubio kundakom od puške, silovao mladu Meksikanku i počinio toliko drugih nedjela u gradu i okolici, da je samo vezama i novcu svog brata mogao zahvaliti što je još na slobodi. Linda je vrlo dobro znala da se bez novca u životu ne može, a još bolje je znala ono što hoće: udobnu kuću, čestitog muža i djecu. Zato je, u ovom još prilično divljem kraju, najbolje da se uda za šerifa.

Brižljivo složi haljine. Sutra je u Cobri godišnji ples. Ovaj put mora malo stvarnije razgovarati s Benom. Naprosto će ga, dok bude izražavao divljenje na njenom izgledu, prisiliti da spomené brak. Negdje, duboko u sebi, osjećala je da je došao pravi trenutak.

Iz Madisonova saluna nakraju ulice dopirali su vika i smijeh. Učinilo joj se da je prepoznala Daisyn glas. Znala je da je večeras Jed Buxton stigao u grad razulareno raspoložen. U jednom trenutku je čak zaželjela da se dohvati te djevojke i da joj prilijepi žestoku čušku, ali odmah se zastidjela te nimalo kršćanske želje koja ju je bila obuzela.

Lokal Jima Madisona bio je dugačak i uzak, a bar je dopirao sve do vrata njegova privatnog ureda. Zidovi su bili prekriveni zrcalima i uljenim slikama. U dnu prostorije nalazilo se nekoliko stolova za kartanje; ostali su bili namijenjeni »potrošačima«, koji su za njima mogli sjediti sami ili u društvu djevojaka.

Jim Madison je bio nizak muškarac, podugačka nosa, tankih usana i svijetloplavih očiju. U trenutku kad se ovo događalo nalazio se u blizini stola za kojim su Daisy i Jed Buxton sjedili sučelice. Jedovi su drugovi bili raspršeni po cijeloj prostoriji, neki su pili i brbljali, drugi kartali. Uostalom, uvijek su bili prilično mirni kad im on nije davao povoda za skandal. Ipak, Jim Madison ih nikad nije volio vidjeti u svom lokal.

Iako je glavu držao sagnutu i pravio se da ne sluša, gazda je preko uha slušao razgovor između Daisy i mladog razbijača s ranča Candlestick. Jedovo lice nije bilo ogrubljevalo, međutim djelovao je malo boleljivo. Ali mu je zato izraz uvijek bio nekako iskrivljen, zbog nadutosti i silovitosti koja ga je ispunjavala. Duga kosa davala mu je još divljiji izgled. Te večeri je na sebi imao šarenu svilenu košulju, na glavi šešir ravnog oboda, a na nogama crne ulastene čizme.

— Razmišljao sam o tebi — progovori, promatrajući Daisy.

Djevojka prasne u smijeh, u kojem nije bilo ni trunka veselja.

— Htio bih te izvući odavde — nastavi mladić, saginjući leđa.

— Ha, ha, ha!

Djevojčin smijeh je ovaj put bio još glasniji. U dvoranu uđe Cora i sjedne za drugi stol. Kad je sjela, pridruži joj se nadglednik Larson i naruči čašu piva.

— Ne šalim se! Kad Jed Buxton nešto kaže, to je uvijek ozbiljno.

— Baš me boli glava je li ozbiljno ili nije.

— Matt mi neprekidno govori: »Oženi se! Oženi se!« Od njega bi se dalo izvući i dobar komad zemlje.

Zgrabi bocu s viskijem, nagne je prema ustima i počne piti.

— Vrlo zabavno! — reče Daisy. — Ali i vrlo okrutno.

— Zašto okrutno?

— Jer bi vam neka djevojka mogla i povjerovati.

— Želiš reći da sam lažljivac?

Ovaj put je Daisyn smijeh doista neobično odjeknuo salom i Jed shvati da mu se ona ruga. Povuče dobar gutljaj pića i nastavi:

— Kažem ti da moj brat tako misli, on želi da se oženim. A prostitutke često znaju biti odlične žene. Osim toga, više mi Matt ne bi visio na leđima.

— Dosada... to je ono što želite razbiti. Zar mislite da se iz toga možete izvući sasvim sam? Ha, ha ha...

Jim Madison pomisli kako mala Daisy doista traži nevolju. Da mu se samo uplesti u razgovor! Ali, što on ima s njima?

— Vlastiti ranč — nastavi Jed kao da govori samom sebi. — Neka Matt čuva svoje glupe krave, a ja ću uzgajati konje. Nitko mi u tome nije ravan. Sposoban sam da ukrotim i najdivljijeg konja.

Jim namršti obrve i gotovo zviždne od iznenađenja. Činilo se kao da ovaj idiot govori najozbiljnije, a zapravo je iz njega govorio alkohol.

— Zašto ne pokušate s Corom? — počne ga izazivati Daisy. — Ona je dovoljno glupa da vas ozbiljno shvati.

— Ponavljam ti da mi ovo nije tek tako palo na um! — Jed se nagne nad stol i s bijesom u očima pogleda djevojku.

— Dobro, ali ipak bi bilo bolje da vam ispadne iz glave.

— Što? Što si to rekla!? — poviče mladić. — Oči su mu iskakale iz glave, ruka mu se grčila oko grklja na boci.

— Tko od vas traži da me izvlačite odavle? — Daisy se opet nasmije.

Madison je već osjećao nelagodu u želucu. Cora je iznenađeno, otvorenih usta, promatrala prizor. Pogled Jedova nadglednika Larsona bio je namršten.

— Jesi li ti luda, što ti je!? — poviče Jed.

— Ja nisam luda, ali vi... o tome bi se već moglo razgovarati — nadoveže se djevojka i ponovno prasne u smijeh.

— Zar ne želiš napustiti tu kuću?

— Ne.

Buxton se izvalj u stolici. Bilo je u tome nešto što je izmicalo njegovu od

alkohola pomračenom mozgu. Iza bara, Monty Dipple se neprimjetno približio mjestu na kojem je uvijek, ali skrivena, stajala puška. Gosti su, jedan za drugim, pomalo odlazili iz lokala, tako da su na kraju ostali samo ljudi s Candlesticka, Madison, Monty, Cora, Daisy i Jed Buxton.

Mladi kavgadžija je nepomično promatrao djevojku koja mu je sjedila sučelice. Ona je bila pomalo zbunjena, oči su joj lutale. U prostoriji je sada vladala grobna tišina, koju je ispunjavala samo bliska opasnost.

* * *

Predvorje hotela bilo je ispunjeno velikim i manjim naslonjačima. U dnu je počinjalo stubište koje su vodile do soba na prvom katu. Lijevo od stubišta, u svom uredu, sjedio je Mel Hunter, vlasnik hotela. Jedna mala prostorija služila je kao bar, ali to je više bila poluprivatna soba u koju kauboji i rudari nisu smjeli ulaziti. U tom trenutku poslužitelj Pedro Gomez imao je samo dvije mušterije: rančera Matta Buxtona i suca Hamiltona Greya.

— Pijem za red i za zakon! — Matt podigne čašu.

— Pretpostavljam da mi se rugate, Matt. — Sudac se kiselo osmjehne. — Vjerujem da ste sami sebi zakon.

— Vi govorite o novim vremenima. Nekad se trebalo boriti protiv Apaša, kradljivaca stoke, suše, nevremena... Sad je sve drugačije.

— Jasno. I vi biste se sad htjeli svrstati iza zakona, kako biste osigurali svoj položaj i zaštitili brata. Ali, dobro me shvatite: uspjeli smo stvoriti tihi gradić, sagraditi crkvu i školu, razviti trgovinu i naši sugrađani sada traže mirnu budućnost. A vaš brat je vječna prijetnja i njima i cijelom mjestu.

— Znam da je Jed velik problem, ali ja sam za red. U svojoj kući sam ga postigao, i mogu ga održati, sa službenom policijskom pomoći ili bez nje. Imate li još kakav prigovor na njegovo ponašanje?

— Ne samo jedan. Dosad ga je spasavao vaš novac, ali vjerujte mi da će slijedeći put dospjeti u zatvor. A sam ću se pobrinuti da bude strogo kažnjen.

Matt zamišljeno iskapl čašu.

— Govorite ozbiljno?

— Najozbiljnije.

— Ako već do toga dođe — rančero lice se raširi u osmijeh. — Pa, vidjet ćemo... Drago mi je što sam vas sreo, Hamiltone. Uvijek se radujem kad s vama razgovaram.

Matt ustane i izađe iz bara. Znao je da se u tom trenutku Jed nalazi u Madisona, pa naumi tamo svratiti, ali onda pomisli da to sada ne bi bilo zgodno. Na kraju krajeva, zašto se Jed ne bi mogao malo opustiti? Kakav jest da jest, nikad nije podnosio krv. To je ustanovio i jutros, kad su otkrili mrtve Apaše. Rančer krene uza stube.

Njegova žena Virgie otvori vrata sobe baš u trenutku kad se je pojavio na vrhu stubišta.

— Matt — reče — mislim da mi ova haljina ne pristaje. Nisam smjela poslušati Lindu Darr. Ja sam premršava za ovo.

Draga, ti si lijepa u bilo kakvoj haljini. Evo, donio sam ti malo Kinezova viskija.

Pružio je bocu, a žena je otvorila.

— Što je htio sudac, Matt?

— Kao i uvijek.

— Riječ je o Jedu, zar ne?

— Naravno. Staro čangrizalo. Kao da je Jed odgovoran za svako zlo koje se dogodi u ovom kraju!

Virgie povuče gutljaj viskija i približi se mužu. Ali, nije više htjela razgovarati o neugodnoj temi, pa opet počne o haljini...

Ispred Bena Hancocka i Lukea Posta već se vidjelo dno i druge boce viskija kad se pod verandom pojavio sudac Grey.

— Mislim da ste već upoznali Lukea, zar ne? — upita Ben kad je Hamilton prišao i sjeo.

— Naravno. Kako ste, gospodine Poste? Upravo sam razgovarao s Mattom Buxtonom.

— Čestit čovjek — lane šerif.

— Doista?

— Veoma ga cijene. Ali... Nešto vam nije jasno?

— Pa ništa posebno. Ako sam dobro shvatio, vi i gospodin Post ste suvlasnici?

— Da, bez njega nikad ne bih mogao kupiti tu zemlju.

— Pruga... to je budućnost, gospodo. Svakako mora proći kroz Cobru, a to znači da će se poslovi povećati. Tako dolazimo do Candlesticka...

— Priznajem da vas nisam dobro shvatio.

— Gospodin Reynolds, direktor kompanije, boji se Buxtona koji svojim utjecajem prilično loše djeluje na ponašanje svog brata. Željeznička pruga treba proći dijelom njegovog imanja.

— On se tome neće opirati. Ali ne vidim zašto...

— Sjećate li se Jedove afeze s onom malom Meksikankom?

— Da. Matt je roditeljima tutnuo poveću svotu i oni su se odselili na sjever.

— Naši meksički prijatelji počinju igrati važnu ulogu u politici pokrajine. Roditelji su se sad povezali s ljudima od zakona i izgleda da će se dosije opet otvoriti.

— To će biti vrlo teško. Matt će već srediti.

— Reynolds ni u što ne vjeruje jer... moramo priznati... cijeli grad živi u strahu od jednog jedinog čovjeka. A to nitko ne voli.

— Matt je utjecajan, ali ne toliko koliko vi mislite — reče Hancock.

— Međutim, zbog ovakve situacije Cobre može izgubiti željezničku prugu.

— I, kakva je moja uloga u svemu tome?

— Vi ćete, vjerojatno, naslijediti Buchanana.

— Zahvaljujući podršci Matta Buxtona. Teško mu se, dakle, mogu suprotiviti.

— Ponavljam vam da ga Reynolds nimalo ne voli.

— K vragu i Reynolds! Zar sada željeznička kompanija želi zavladati gradom?

— Ona želi igrati nekakvu ulogu, što će i uspjeti ako pruga prođe kroz Centro.

— Poznajem Centro — reče Luke Post. — Pun je Meksikanaca i skitnica.

— Da, ali pruga će mu pomoći da se razvije i uspostavi red u gradu.

— Vjerujem da se ne hvalim kad kažem da sam u Cobri uspostavio red i da se ovdje zakon poštuje — dometne Hancock.

— Istina je. Vi ste čestit momak, ali nemojte zaboraviti što sam vam rekao o Buxtonu. — Sudac ustane. — Jahanje me malo zamorilo. Laku noć, gospodo.

Hancock ga je ispratio pogledom dok se udaljavao prema hotelu, a onda uđe u ured i iznese novu bocu viskija.

— Nisam namjeravao otvoriti večeras i ovu bocu — reče — ali u nekim trenucima ovaj čovjek mi se doista popne na vrh glave. Reklo bi se: očekuje da se suprotstavim Mattu, ako se za to ukaže prilika.

— I, što onda? — upita Luke, puneći čaše.

— Kako, i što onda?

— Zanima me bi li oklijevao, ako to bude prijeko potrebno.

— Matt me je uvijek podržavao.

— Hoćeš li mi reći zašto to ne bi učinio? Ben, priprema se oluja, sudac nam je to dao na znanje. Reynolds protiv Buxtona.

— Matt ovdje ima odvjetnika. Tim Finnegan je prilično spretan i neugodan tip. Ako stavim Jeda iza brave, odmah će se pojaviti. Buxton ga masno plaća, a podržavaju ga i banka i direkcija rudnika. Što bi ti htio? Bogati rančeri su uvijek radili ono što su htjeli. Valjda Matt neće prvi popustiti.

— Čini se da se odlično slažeš s njime?

— Ispravan je i čestit, to je sve.

— Nervozan si večeras, stari — reče mu Luke i ustane. — Vrijeme je da se povučem. Vidjet ćemo se ujutro.

— Naravno. Ja idem na večeru s jednom djevojkom. To će me malo razbistriti.

— Djevojkom?

— Malom što stanuje nasuprot meni. Sutra ću ti pričati o tome.

— Mene više zanimaju štićenice gospode Jay. Laku noć i dobra sreća, momče!

Luke siđe s verande i polako krene ulicom. Hancock spremi bocu, zaključa vrata ureda i krene kod Linde Darr.

V

Mlada žena ga dočeka u prilično izazovnoj kućnoj haljini. Odjednom osjeti kako mu krv brže struji žilama, a i viski je već bio počeo djelovati. Ali,

Linda nije bila glupa. Odmah je upalila svjetlo i razmakla zavjese, kako bi ih s ulice mogli vidjeti.

— Što kažete o jednom dobrom zalogažu u Romera? — upita je Ben.

— Odlična zamisao. Uđite!

Hancock uđe u dućan i skine šešir. — Zašto ne spustite te zavjese, djevojčice? Zar me više ne volite?

— Kao i prije — odvratila Linda i vragoljasto ga pogleda. — Ali... možda se varam... izgleda da ste malo gucnuli, a?

— Na vašem mjestu ne bih bio toliko uporan. Ako nastavite, sam ću ugasisi svjetlo.

— Ne vjerujem! Sjednite i budite razumni dok se odjenem. Ah, da, sviđa li vam se moja haljina za sutrašnji ples?

— Kako bih to mogao znati samo ovako. Obucite se preda mnom, pa ću vam reći.

— Ne, hvala.

Mlada žena uđe u svoje odaje, ali Ben se nije usudio poći za njom da ga netko izvana ne vidi.

Linda skine kućnu haljinu i obuče se. Onda se počeshlja, prebaci ogrtač preko leđa i vrati u dućan.

— Sad možete ugasisi svjetlo, dragi.

— Vrlo zgodno, doista.

Ali poslušala, osjećajući da mu je alkohol malo užgao osjetila i da se mlada žena s pravom tako ponaša. Još jednom pomisli da je uistinu zgodna i da bi mogla biti šarmantna supruga, razborita i dostojna najvećeg povjerenja.

Kad je Ben ugasio svijeću, Linda podigne malo glavu i poljubi mladića u obraz.

— Uvijek ste sa mnom bili jako ljubazni, Ben. Ja to veoma poštujem i... doista vas volim.

— Hvala, gospodice! — odvratila on šaljivim tonom.

Dobro je shvatio smisao Lindinih riječi i znao je da bi je mogao imati kadgod zaželi: dovoljno je bilo da kupi prstene i da odredi datum.

Nekad davno zamolio je Laurie Pomfret da pođe s njim na zapad, ali nikad joj nije predložio brak. Plašio se jedne tako temeljite promjene u svom životu. Pa i sad su mu riječi zastajkivale u grlu. S djevojkom pod

rukom krene u Romerov restoran, na suprotnom kraju grada. Linda ga je čvrsto držala za ruku, kako oni koji ih opaze nimalo ne bi mogli posumnjati u osjećaje što su ih vezivali.

Upravo su prolazili ispred Madisanaova saluna kad je Daisy dugo i oštro kriknula. Bio je to krik od kojeg se čovjeku krv ledila u žilama.

Ben ispusti ruku svoje pratilice i reče:

— Vratite se u dućan, zaključajte i pričekajte me.

Ali mlada žena se nije mogla ni maknuti s mjesta, kao da je zalijepljena za tlo. Ben je požurio u salon. Kad je odjeknuo pucanj, vidjela mu je još samo noge i gornji dio tijela koji se izgubio za vratima što su klapnula. Na kraju je čula samo njegov glas:

— Ostavi to, bitango!

Tek je tada pokleknula, pokušavajući vidjeti ispod vrata. Na podu je ležala žena, a Ben je čuškao Jeda Buxtona. Onda i revolver padne na pod. Hancock ga, ne prestajući udarati Jeda koji je sjedio na stolici, daleko odbaci nogom. Od udarca koji su mu pljuštali po licu mladićeva je glava išla lijevo-desno.

Linda se još više približi. Pored nje protrči Luke Post i, s revolverom u ruci, utrči u salon. Onda su se počeli otvarati prozori, paliti svjetla, ljudi su se već skupljali pred salonom.

— Da se nitko nije pomaknuo! — začula je tada odlučni Lukeov glas.

Linda je sad vidjela i lokvu krvi koja se sve više širila po podu. Onda je ustala, odlučnim korakom krenula prema salunu, gurnula vrata, prošla pored kaubojza iz Candlesticka, u koje su bili upereni revolveri Luke Posta i Monty Dipplea. Jed Buxton, kojeg je Ben sad čvrsto držao za ovratnik, kao da nije bio pri svijesti. Linda učini još nekoliko koraka i sagne se nad djevojkom koja je i u ovakvom stanju, po tko zna koji put, iznenadi neobično mladim izgledom. Onda podigne oči prema kao krpa blijedoj i od straha uzdrhtaloj Cori, zatim pogleda prestravljena Madisona koji je, stajao nekoliko koraka dalje. Na kraju nježno položi ruku na djevočin vrat, na mjesto gdje je mogla osjetiti kucanje srca.

— Mrtva je — izusti nakon kratke stanke.

Post priđe Muley Wardu, jednom od momaka s Candlesticka i reče mu neka potraži liječnika. Znatizeljnici su se već gurali na ulazu u salon, ali nitko se nije usuđivao ući. Ben je i dalje čuškao Jeda Buxtona.

— Nema smisla da ga ubiješ, šerife — reče tada Larson. — Okolnosti i bez toga ne mogu biti gore.

— Pucao joj je u leđa! — vikne Hancock. — A vi ste bili tu i dopustili da to uradi.

— Sve se dogodilo u tren oka — zajeca Madison. — Prepirali su se neko vrijeme, a ni ja nisam mogao zamisliti da Jed govori ozbiljno.

— O čemu?

— O braku. Pokušavao ju je nagovoriti da se uda za njega. U jednom trenutku, kad je prestao govoriti, ona se grohotom nasmijala. Zatim je rekao nešto što nisam čuo i ona mu je odgovorila... nisam čuo ni što je ona njemu odgovorila. Tada ju je udario po licu i izvukao revolver. Daisy je kriknula i potrčala, a on je tada opalio... u djevočinu leđa.

Tog trenu, gotovo izvan sebe, u salon utrča Matt Buxton.

— Što se to ovdje događa!? Što je s Jedom?

— Ne približuj mu se, on je uhapšen — izjavi Ben Hancock.

— Zar ti misliš da meni možeš reći kako ću se ponašati?

Učini korak naprijed, ali ga Lukeov revolver na mjestu zaustavi.

— Što je, do vraga?

— Ubojstvo — hladno odvrati Luke.

— Tvoj brat je upravo ubio Daisy — dometne šerif.

— Daisy? Tu malu ludicu. Što mu je učinila?

— Ništa što bi zasluživalo metak u leđa. — Ben se zatim obrati Lindi. — Vratite se kući — reče joj glasom koji nije poznavala. — Ovdje vam nije mjesto.

Sva izbezumljena, mlada žena ustane, još jednom pogleda djevojku na podu, zatim Jeda koji je mrmljajući psuovao i krene prema stražnjim vratima. Pognute glave vrati se u svoj dućan.

U salunu, Matt je pitao brata:

— Je li to istina, Jed?

— Idite do đavola... Do vruga, svi!
— hrapavim glasom derao se mladi razbojnik. — Do đavola i ovaj blesavi šerif koji me tuče.

— Ne govori tako, mali.

— Nema koristi, Matt — reče Hancock. — Ovaj put mu samo bog može pomoći, to ti ja kažem.

— Što je? Zar nećete skloniti te revolvere?

— Ovo je jedini način da tvoji ljudi ostanu mirni.

Matt učini nekoliko koraka prema mjestu na kojem je ležalo Daisyno tijelo.

— Mrtva, Larsons?

— Da, gazda — nesigurnim glasom odgovori nadglednik.

— Bio si prisutan kad se to dogodilo?

— Sjedio sam s Corom, za onim stolom. Jed je pio viski, a ispred djevojke je stajala čaša piva.

— Nije važno što su pili. Što se dogodilo?

— Prepirali su se o nečemu, a onda su pale i neke riječi...

— Kakve riječi, Jed?

— K vragu svi — još jednom räkne ubojica.

Ali, glas mu je već malaksao, a duga kosa potpuno mu je prekrivala lice.

— Najprije ju je udario, a kad je počela bježati, pucao joj je u leđa — objasnio Hancock. — Ja sam stigao sekundu kasnije.

— Hancock je udario Jeda, oteo mu revolver, a onda ga je opet udarao — upadne Larson.

— Hancock nije imao revolver uza se. Uistinu, kakva stramota... Goloruki šerif tuče jadnog ubojicu koji u ruci drži revolverm kojim je trenutak ranije podlo ubio ženu metkom u leđa! Stramota za šerifa!

— Ostavimo to — odvrati Matt. — Želim čuti što se dogodilo dok je još slučaj svjež. I to u prisutnosti svog odvjetnika.

Tada uđe i dr Farrar. Odmah se sagne nad Daisyno tijelo.

— Još uvijek je topla, Matt — reče Hancock s gorčinom u glasu. — Krv još teče, zar ne vidiš? Pa još je bila gotovo djevojčica, Matt.

Rančer pogleda Bena, pa leš, a onda brata. Usne su mu podrhtavale. Riječi

nije mogao izustiti. Onda priđe stolu za kojim je sjedio Jed i na kojem je stajala gotovo ispražnjena boca viskija. Nalije čašu i nadušak popije pice.

Hancock iz džepa izvadi svežanj ključeva i dobaci ga Lukeu.

— Molim te odvedi ga u zatvor. Moram objasniti još neke sitnice.

— Dobro. — Post je još držao revolver u ruci. — Ali mislim da bi najprije trebao pretražiti tog tipa. Zlikovci poput njega često znaju imati i drugo oružje uza se.

Hancock zgrabi ubojicu za ovratnik i prisili ga da stoji. Matt učini pokret kao da ga želi spriječiti u tome, ali odmah se zaustavi. Jed počne kletiti. Ben ga gurne uz bar i počne pretraživati. Pronađe oštar nož i jedan manji revolver. Onda gurne uhapšenika prema Lukeu.

— On se po gradu uistinu zabavlja zgodnim igračkama, zar ne? — reče šerif gledajući Matta.

— Gazda — upadne Larson — zar ne mislite da se šerif pravi i suviše važan?

Hancock se u hipu okrene.

— Vi, Larsons, skupite svoje ljude i odlazite iz grada! Ne želim vas ovdje vidjeti dok vam to ponovno ne dopustim.

— Naređenja primam samo od gazde.

— Čuo si, Larsons — umornim glasom reče Matt Buxton, — Odlazite!

Iako nerado, Larson dađe znak ljudima i krene prema vratima. Prolazeći pored bara, načas zastane i pogleda Montyja.

— Vidjet ćemo se, Monty. Ne bih rekao da si dobro uperio svoju pučalku.

— Ovdje me uvijek možeš naći — mirno odvrati barmen.

Nekoliko trenutaka kasnije čuo se galop kaubojskih konja koji su se udaljavali. Luke gurne Jeda prema vratima.

— Vrag odnio i tebe i sve ostale! — prodere se mladi zlikovac.

Luke mu zabije cijev revolvera u leđa.

— Savjetujem ti da ideš mirno, jer ova igračka ponekad zna proraditi sama od sebe.

— Pođi, Jed! — reče mu brat.

— Idi i ti, u... Bolje bi bilo da si me izvukao. Ja ništa nisam učinio. —

Izgleda da se razum već počeo vraćati u mladićevu glavu. Zakrvavljene oči više nisu gledale tako divlje kao ranije. — Ničega se ne sjećam...

— Idi, rekao sam ti.

Jed izađe. Luke ga je pratio s revolverom u ruci, a gomila znatiželjnika slijedila ih je sve do zatvora.

Hancock je znao da ubojica razmišlja kako bi se izvukao. Ništa u njegovom ponašanju nije pokazivalo da mu je žao za ovo što je učinio. Njemu je samo sloboda bila na pameti, kako bi i dalje mogao pustošiti po miloj volji. Bio je nalik divljoj životinji, zvijeri koja vreba plijen, lukavoj i opakoj koja mučki ubija svoju žrtvu i onda se povlači u sigurno sklonište. Nikad još u životu nije vidio osobu sličnu Jedu Buxtonu!

Doktor Farrar je već bio završio posao.

— Samo jedan metak u leđima — uzdahne. — Jadna mala, nije imala ni toliko vremena da shvati što joj se dogodilo.

— Ali ona je to, čini se, očekivala. Bila je kriknula — reče mu Ben.

Čim je ušao, odvjetnik Finnegan je odmah stupio u akciju. Bez riječi je počeo razgledati mjesto na kojem se dogodilo ubojstvo. Cora, koju su svi bili zaboravili, stajala je naslonjena uza zid. Neddy Truman donese pokrivač kojim liječnik prekrije leš nesretne djevojke.

— Bi li htio čuvati stražu s Lukeom? — zamoli ga šerif.

— Naravno.

Tada pride i Neddyjev otac Dick.

— Jadna djevojka! — promrmlja. — Ne želim braniti prostitutke, ali ovo je sramota. Ovo je samo najveća hulja mogla učiniti.

— Brini o svojim poslovima! — odvrati mu Matt.

Ali glas mu je djelovao neuvjerljivo. Onda opazi Coru i reče Finneganu:

— Ispitajte sve, i to detaljno!

— Je li Jed počinio zločin?

— On se ne sjeća.

— Ah, tako — reče odvjetnik.

Približio se Cori, ali ga Hancock preduhitri.

— Coro, ne moraš odgovoriti ni na jedno pitanje. Sudac istražitelj će kasnije ispitati svjedoke.

— Ali ja ništa ne razumijem... ne razumijem kako se to dogodilo — smeteno odgovori djevojka.

Ben je odvede do vrata i preda njevoj gazdarici, koja se nalazila među znatiželjnicima.

— Gospođo Jay, molim vas pobrinite se za nju.

— Samo trenutak! — dotrči Finnegan.

Hancock ga odmah prekine.

— Imate svoj posao i ne smetajte meni da obavljam svoj! Jasno?

Odvjetnik pogleda Matta i slegne ramenima.

— Imamo vremena.

— Ne bih rekao, jer sudac je već u gradu. A što se tebe tiče, Ben, Larson je bio u pravu. Izgleda da si se osilio.

— Smeta ti to? — Ben je doista volio malu Daisy i s mukom se svladao da ne plane.

— Protjerao je moje ljude iz grada — potuži se Matt odvjetniku.

— Vi, šerife, vrlo dobro znate da ni prema kojem zakonu to ne možete učiniti.

— Ja isto tako dobro znam da moram spriječiti svađe i tučnjave. A sad vas molim da izađete odavde. Svoje primjedbe ispričajte sucu, ako vas to veseli. Salun će večeras biti zatvoren.

— Vi nemate pravo...

Matt Buxton tada zgrabi odvjetnika za ruku i pomirljivim glasom reče:

— Ben samo obavlja dužnost. Idemo. Moramo razgovarati.

Rančer i njegov advokat tada izađu i krenu prema hotelu. Hancock pride baru, a Monty mu napuni čašu.

— To je ubojstvo — reče Madison. — U životu nisam vidio da je netko na ovakav način ubio jednu ženu.

— Želim znati sve sitnice — izjavi šerif — i želim znati gdje su se nalazili kad je prepirka započela, kao i mjesto gdje je pala.

— Zašto?

— Jer će Matt, uz pomoć svog odvjetnika poduzeti sve kako bi brata spasio od konopca.

— U Cobri nitko ne može objesiti jednog Buxtona.

— Možda. — Hancock ispije piće. Ali ako sudac odluči da ovo ubojstvo zasluži smrtnu kaznu, poznajem čovje-

ka koji će se pobrinuti da presuda bude izvršena.

* * *

Linda Darr je sjedila u mraku. Plašila se... za Bena i za sebe. Poznavala je moć Matta Buxtona, a osjećala je vrlo dobro da se Ben neće povući. Vidjela ga je večeras, opazila je izraz njegovih očiju kad je nenaoružan napao čovjeka s revolverom ne misleći na opasnost. Vidjela je kako uzima komandu u svoje ruke, kako sve podvrgava svojoj volji. To nije bio Ben kojeg je pokušavala privući ni čovjek za kojeg se htjela udati. Osjećala je da više nikada neće biti isti u njenim očima. Odjednom joj se učinilo da se njen svijet srušio kao kula od karata.

Kroz prozor prodre mjesječev sjaj i obasja prostoriju. Mlada žena zadršće i spusti zavjese.

VI

Iako je bilo prilično rano kad je Ben Hancock izašao na verandu, cijelo mjesto je već bilo na nogama. Na uglu ulice pojavi se Dan Melvin, koji cijelu noć nije spavao, i pruži šerifu »Biltenu«. Cijela prva stranica bila je posvećena zločinu.

— Svašta bi se moglo dogoditi, Ben — reče — ali zakon mora imati posljednju riječ.

Znatizeljnici su dolazili i odlazili. Nije bilo čovjeka koji šerifu nije uputio pogled. Svi su mu s lica htjeli pročitati misli i namjere. Onda, zadimljen, sa značkom šerifova pomoćnika na prsima, stigne i Neddy Truman.

— Zdravo, gazdo! — uznemireno reče. — Izgleda da onu gnjidu već žele osloboditi?

— Polako, mali.

— Da ste ga čuli kako me je psovao! Cijelu je noć vikao. U životu još nisam sreo odvratnije i prostije biće.

— Ne zabrinjavaj se previše, dobro je čuvan. Zašto imamo oružje, ako ga pokušaju izvući?

— Vlastitim rukama bih ga htio o-bjesiti. Zahvaljujući tom zločincu, od jučer ne mogu prepoznati sama sebe.

— Priznajem da njega čuvati nije baš sjajan posao, zato sam i zamolio upravo tebe da mi pomogneš.

— Pa to i jest moj posao, budući da vam redovito pomažem.

Udoše u ured i Hancock iz soške izvadi lovačku pušku, napuni je i s rezervnom kutijom naboja dobaci Neddyju.

— Mislim da će to teško ići — nastavi momak. — Speedy mi je rekao da su i Finnegan i sudac poslali brzojave. A Matt je još u gradu.

— Znam.

Šerif otvori teška hrastova vrata i uđe u zatvor. Neddy je išao za njim. U najmanjoj ćeliji, otvorenih usta i glasno hrčući, spavao je Jed Buxton. Neddy napravi pokret kao da mu se gadi, onda smjesti stolicu na mjesto s kojeg je najbolje mogao nadgledati zatvorenika i s puškom među nogama, sjedne.

— Luke će mu uskoro donijeti jelo — reče Ben. — Ja ću biti odsutan najviše dva sata.

Izašao je i zaključao vrata. Istog trenutka u ured uđe Luke.

— Vidio sam suca — reče. — Svjedoke će saslušati u ponedjeljak, a rasprava će biti slijedećeg tjedna.

— To je dovoljno da Matt, ako hoće, nešto postigne.

Preko ulice prilazila im je Linda, vrlo ozbiljna. Imala je podočnjake, kao da cijelu noć nije spavala. Ben je predstavio Lukeu.

— Mnogo se priča — reče ona. — Bojim se da se grad ne podijeli, toga me je najviše strah.

— Nema razloga za uznemirivanje.

— Neki govore kako Matt već traži naoružane plaćenike da oslobode Jeda.

— Ne bojte se. Oči su nam širom otvorene.

— Kažu da bi Jedovo vješanje značilo samoubojstvo za grad.

— Mislite?

— Matt neće oklijevati ni pred čim!

— Da — upadne Luke. — Jutros sam čuo kako neće dopustiti da pruga prođe preko njegova imanja.

Mlada žena pogleda jednog, pa drugog. Još jednom joj se učini da pred sobom vidi Bena kojeg nikad nije poznavala.

— Htjela sam vam... htjela sam vam samo reći ono što sam čula — oklijevajući zaključiti.

— Hvala, Lindo, jako sam vam zahvalan.

Osjetila je da je odsječeni šerifov odgovor značio da se može povući. Ona to i učini, misleći kako je ustinu suviše u svijetu kojim upravljaju muškarci. Kad se vratila u svoj dućan, vidjela je Hancocka kako izlazi na ulicu i suca kako mu iz hotela ide u susret. Ljutili su je svi ti muškarci koji su ga sistematski udaljavali od nje. Osjećala je da sama mora nešto poduzeti. Pred očima joj je još bila slika djevojke što je u lokvi krvi ležala na podu saluna. Vidjela je Hancockovo lice, tvrdi i nesmiljeni izraz njegovih očiju dok je čuškao Jeda Buxtona. Ovaj slučaj će, možda, potpuno razoriti ravnotežu i mir u gradu. Osjećala je da se dogodilo nešto što će se teško moći popraviti.

— Nisam mislio da će se sve tako brzo razvijati — uzdahne sudac Hamilton Grey. — Finnegan me već cijelo jutro napada s habeas corpus i oslobođenjem uz kauciju. Nije on nikakav pravnik, ali spretan je i bojim se da ne izazove gužvu.

— Jed sad govori da se ničeg ne sjeća — reče Ben.

— U svakom slučaju, učinili smo sve da se Jedu ne dogodi nekakva »nenadana nesreća« i da se svakako pojavi pred sudom.

— Tko će biti tužilac?

— Brzjavio sam gospodinu Edwardu Evansu.

— Oho! Matt će uistinu zinuti. Evans je velika riba.

— Već su uspjeli obrlatiti jednog svjedoka: Coru Jones.

— Jadnu, prglupu djevojku. Jasno, uz njih će biti i svi kauboji s Candlesticka. O Jimu Madisonu ništa sigurno ne mogu reći, ali u Monty Dippleu imamo sigurnog svjedoka. I onda, taj lupež je pucao djevojci u leđa! Nikakva ga porota neće spasiti.

— Ja ništa o cijelom slučaju ne želim reći, ali moram vas upozoriti da bi slučaj mogao biti vrlo težak.

— Da, već sam razmišljao i znam da bi posljedice mogle biti neugodne.

— U svakom slučaju pravda ovaj put mora ići do kraja. Vaš glavni zadatak je da se optuženi pojavi pred sudom.

— U to možete biti uvjereni —, zaključujući šerif.

Gradonačelnik Lou Taggart bio je onizak, zdepast muškarac, uvijek odjeven u tamno.

— Nije dobro, Ben, nije dobro — reče. — Jutros sam vidio Matta Buxtona. Htio bi da poništim sučevu odluku i oslobodim mu brata. I zato mi je ponudio... A što da vam govorim!

— Smiješno.

— Naravno. Sudac ga je zatvorio, sudac ga može i osloboditi, ali Matt smatra da biste vi mogli nešto srediti...

— Što je time mislio?

— Pa, kako da objasnim... Rekao je nešto kao... da bi se Jed, uz pomoć mraka... i vaših zatvorenih očiju... mogao izvući.

— Sto!!! Sami znate da sam poduzeo sve kako se nešto slično ne bi dogodilo.

— Ovo bi nas sve moglo uništiti, Ben, uništiti cijeli grad. Moramo misliti i na druge, na većinu, na budućnost, zar ne?

— Ukratko, vi mi savjetujete da pustim zatvorenika?

— Ne baš to. Htio sam reći... ako ga Matt protjera negdje daleko... ako budemo sigurni da smo ga se najzad otarasili...

— Taggarte, nitko mi nije poklonio posao koji obavljam. Izabran sam zakonskim putem i otkad je Buchanan ubijen, jedini sam policijski službenik u cijelom kraju. Svoju dužnost želim savjesno obavljati. Razumijete li?

— Da, svakako. — Gradonačelnik obriše ožnojeno čelo. — Priznajem da ste u pravu. Da, tako treba raditi. Međutim, grad...

— Ne mislite li da bismo morali čuti mišljenje i ostalih uvaženih građana? — prekine ga Hancock, kojega je već počeo zamarati ovaj razgovor.

U najvećoj dvorani vijećnice upravo su zasjedali gradski savjetnici. Tu sjednicu Hancock, koji je sjedio u posljednjem redu, nikako nije htio pustiti.

— Ovo je izvanredna sjednica — započne gradonačelnik. — Nalazimo se u vrlo nezgodnoj situaciji i... mislili

smo da je važno čuti mišljenje svakog od nas.

— U dvije riječi, očevici smo groznog ubojstva — dobaci Dick Truman.

— Pa... sud još ništa nije rekao... nikakvu presudu nije izrekao — dobaci netko.

— Ali je sudac istražitelj već završio posao. I, očito, riječ je — o...

— Da. Svakako. Pokorit ćemo se zakonu. To je jedini izlaz. Red nekako moramo održati.

— Za ljubav željezničke pruge — nastavi Dick Truman — vi ćete se složiti i sa... No, bolje da šutim.

— Dick, ne budite tako zajedljivi.

— Mene očekuje posao i ne mogu ovdje gubiti vrijeme. I zato želim da odmah čujete moje mišljenje. Čini mi se da je Jed Buxton sada jedini problem o kojem treba raspravljati. Ja smatram da ga valja objesiti, ako sud to odredi. Zločin nikada nisam dopuštao, a kamoli ovakav.

Truman, okružen šutnjom, dostojanstveno izađe iz dvorane. Tada ustane bankar Jerry Kay i svi se pogledi okrenuše prema njemu. On je već dugo živio na Zapadu i njegov ugled u Cobri je bio velik.

— Dick je dobro govorio — počne on. — Ja na sve to gledam kao i on. Matt je jedan od mojih najboljih prijatelja, ali to ništa ne mijenja. Ben Hancock savršeno obavlja svoju dužnost i smatram da bismo mu sada, na trošak grada, morali dati onoliko pomoćnika koliko ih sam zatraži.

Taggartovo se lice nakon ove izjave još više natmurilo.

— Mislim... mislim da je gospodin Kay u pravu — reče. — Ali ako netko ima nekakvu primjedbu...

Gus Mueller se uspravi u svoj svojjoj visini.

— Koliko bi ljudi bilo potrebno i koliko bi to stajalo? — zapita.

— Mogu zadržati Neddyja Trumana za četiri dolara dnevno — odgovori Hancock. — Vjerujem da će i Luke Post prihvatiti ulogu glavnog pomoćnika za deset dolara dnevno.

— Četrnaest dolara dnevno! I koliko bi to moglo potrajati?

— Dva tjedna. Možda nešto više.

— To bi onda iznosilo...

— Stodevedeset i šest dolara — odmah mu pomogne bankar.

— I sve to zbog jedne kurvice! Gospode bože!

Hancock ustane i istupi nekoliko koraka.

— Matt Buxton je izjavio da Jed neće biti obješen. To je nekima, čini mi se, utjeralo strah u kosti. Kako vidim, sav posao se svaljuje na moja leđa. Želite li da dam ostavku?

— Ne, to ne! — živo ga prekine gradonačelnik. — Mi ćemo učiniti sve što je potrebno, samo...

— Samo, ništa! — zaustavi ga Hancock — Na kraju krajeva, ja sam odgovoran.

— Šerif je potpuno u pravu — podrži ga Kay. — Ili ćemo se gospodo, složiti s njim, ili ćemo grad predati Buxtonu.

— Dajem sva ovlaštenja Hancocku — zaključivši poslije ovoga gradonačelnik.

Neki su još malo razmišljali, a onda se svi suglase s načelnikovom odlukom. Sve je prošlo lakše i brže nego što se Hancock nadao. Brzim korakom izađe iz dvorane.

Iako su zavjese bile spuštene, gospođa Jay je očekivala šerifa. Danas je bila odjevena u crno i djelovala je ozbiljnije nego obično.

— Svima nam je jako žao — započne — osim možda onoj glupoj Cori, i tražimo da pravda bude zadovoljena. Tko ima pravo da nas ubija kao stoku? Istina je, Daisy nam je zadavala brige, ali svi smo je voljeli.

— Znae li odakle je? Koje je njeno pravo ime?

— Ništa. Baš ništa.

Gospođa Jay ustane i sa stola uzme lakiranu kutiju ukrašenu anđelićima.

— Ovo je sve što je imala. Stigla je u iznošenoj haljini i zamolila me da joj dadem odjeću. Sve što je nosila ja sam joj dala sašiti. Iako je bila vrlo mlada, iskustva joj nije nedostajalo.

— Koliko je imala godina?

— Ne znam, ali bila je pravo dijete. Takve često rano započnu.

— Što se dogodilo s odjećom koju je nosila kad je došla? Možda je na sebi imala kakvu oznaku?

— Sve je uništila istog dana kad sam joj dala drugu odjeću.

— Nikad vam nije rekla svoje ime?

— Pitala sam je, ali mi je odgovorila da stiže »ni od kuda« i da se zove Daisy te da krasuljci (na engleskom: daisy, op. pr.) ne govore. Onda se nasmiјala, onako kako je to ponekad samo ona znala.

— Da, znam.

Bena prođoše trnci. Još je čuo kako u polutami zatvorene sobe odzvanja Daisyn neobični smijeh.

— Zar nikada nije primala poštu?

— Nikad. Mislim da je nešto gadno morala doživjeti kad je, u želji da zaboravi, ponekad pila onaj prokleti meksički čaj. Ali ona nikako nije bila luda, kako je netko po njenom neobičnom ponašanju mogao zaključiti.

— Ja to nikad i nisam vjerovao — odgovori Hancock, ustane i uzme kutiju pod ruku.

— Ako tog razbojnika ne objese, napustit ću grad — izjavi na kraju gospođa Jay. — Ne mogu zamisliti da se nekažnjeno može ubiti ženu. A Daisy je još bila ljupka djevojčica... Vi, šerife, to najbolje znate.

* * *

Prelazeći ispred hotela, Hancock opazi četiri konja s oznakom ranča Candlestick. Stisnutih zuba i namrštena lica uđe u predvorje.

Larson, Pitts, Ward i Farr okruživali su Matta Buxtona koji je sjedio u naslonjaču. Finnegan je stajao iza rančera. Prije nego što je šerif i otvorio usta, odvjetnik je već počeo:

— Imam dokument koji ljudima s Candlisticka dopušta da se slobodno kreću po gradu. Potpisao ga je sudac Grey.

Hancock zgrabi papir i brzo ga preleti pogledom.

— Ali ne smiju nositi oružje.

— Oružje smo ostavili kod vašeg čovjeka u uredu. Jeste li zadovoljni.

— Samo donekle, jer vam gazda kad se sjeti može kod Muellera kupiti novo. Ali, naravno, poštovat ćemo odluku suca.

— Ben, htio bih s tobom razgovarati — reče Matt.

— Već smo razgovarali. — Šerif krene prema vratima.

Buxton ustane i na izlazu ga stigne.

— Uistinu želiš objesiti mog brata?

— Da, ako sud tako odluči.

— Vjerovao sam da smo prijatelji. Mogao bi... mogao bi ga na neki način pustiti da pobjegne. Ja bih te pokrivao...

— Ni govora, Matt.

— Protjerao bih ga u Meksiko i tebe bi opet izabrali za pokrajinskog šerifa.

— Nikako.

— Za željezničku prugu ću pokloniti svo zemljište, koliko god zatraže.

— Matt — Ben je pokušavao naći najbolji način da mu objasni — kad bih ja bio toliko lud, ili toliko nepošten, da prihvatim tvoj prijedlog, ti bi me istog trena prezreo.

— Ne, Ben. Znaš da smo uvijek bili prijatelji. Čemu tolika gužva zbog jedne glupave prostitutke, reci sam?

— I ona je ljudsko biće! — Bila je živa, a sad je mrtva, ubijena!

— Pa to je baš ono što sam htio reći: ona je mrtva i nitko je više ne može uskrsnuti. Je li to razlog da se sav grad okrene naglavce?

Hancock je osjećao kako ga hvata ludi bijes. Kako se može na tako odvratna način govoriti o jadnom djetetu, koje mu još lebdi pred očima u lokvi krvi? Uistinu se morao svladati da ne prasne.

— Matt — odgovori pomalo dršćućim glasom — pokušavaš me kupiti, ali ja nisam za prodaju.

Rančer jezikom pređe preko usana, pogleda Finneganu, pa opet Hancocka.

— Ben, ostavit ćeš vrlo loš dojam na porotnike. Finnegan će kazati kako si lupao Jeda. Udarao si ga kao da ti je najgori neprijatelj. Osim toga, ta Daisy je bila... pa recimo, tvoja miljenica.

— Dovoljno je, Matt!

— I Cora će svjedočiti.

— Tko će uopće pokloniti pažnju njenom svjedočenju?

— Nećeš zaniijekati da si redovito posjećivao tu djevojku?

— I što onda? To se samo mene tiče.

— Misliš li da će ti to pomoći u novim izborima?

— Jučer si mi ti nudio mjesto šerifa, Matt. Ali to je bilo prije nego je tvoj brat postao ubojica.

Buxton naglo pocrveni. Od bijesa mu iskočiše žile na vratu.

— Nagao si, kako bi rekao Larson! Ali zapamti! Mog brata neće objesiti!

— Sud će o tome odlučiti.

— Nitko ga neće osuditi na smrt zato što je ubio jednu prostitutku, to ti ja kažem. Tebi, sudu i cijelom gradu!

— Ti možeš izjavljivati što te god volja, ali ja ti ne moram vjerovati.

— Dobro znaš da je Jed bio potpuno pijan.

— Ali to ga nije spriječilo da precizno gađa u leđa jedne žene.

Činilo se da će Matt planuti, ali ipak se uspio svladati.

— Sâm sam odgajao brata, vjerojatno vrlo loše. Ja sam dakle, jedini odgovoran i on neće biti obješen, Ben. Kunem ti se da ga neće objesiti!

— Možda. U svakom slučaju, ja ga čuvam. I bilo tko ga pokuša izvući, bit će dočekan olovom. Reci to Larsonu i svima koje si htio unajmiti. Uostalom, ovo i za tebe vrijedi.

Matt se odmakne od vrata, da bi oslobodio prolaz.

— Ja te razumijem, Ben. Finnegan mi je savjetovao da pokušam utjecati na tebe, ali čini mi se da te nisam dobro poznavao.

VII

Luke je, sa šeširom nabijenim na oči i puškom među nogama, sjedio na verandi. Pored njega je sjedio Jim Madison.

— U blizini zatvora pojavili su se momci s Candlesticka — reče Luke. — Nešto su dovikivali Jedu, ali nisam razumio što. Neddy ih je držao na nišanu, a i ja sam imao pušku nadohvat ruke. Onda su mi prišli podrugljivo se smješkajući. Očekivao sam podvalu, ali oni su mi samo predali oružje, s licem koje je govorilo kao da znaju nešto što ja ne znam.

— Sudac je takav nalog izdao Finneganu.

— S njima je bila i jedna žena, u kočiji. Mršava žena velikih očiju.

— Virgie Buxten. Ona ne podnosi Jeda, ali obožava Matta i sve bi za njega učinila. Uistinu je teško shvatiti ovaj svijet s kojim živimo.

— Da, sve je tako zamršeno i obuzima me želja da odem iz Cobre — zaključujući Madison.

— Sudac vas želi čuti kao svjedoka, Jim. Da li biste još jednom ispričali nešto o sinočnjem ubojstvu?

— Da sam barem imao oružje uza se... Ali nisam, a sve se dogodilo tako brzo... Revolveraš nikad nisam bio. Dipple je imao pušku ispod šanka, ali nije imao vremena ni da je pogleda.

— O čemu su razgovarali Daisy i Jed?

— Jed ju je nagovarao da napusti gospođu Jay.

— Stari trik — uzdahne Luke.

— Ali neobično je baš to što se Jed s djevojkama uvijek bezobzirno ponašao, dok sinoć... ne znam kako da ti objasnim.

— Učinilo vam se, možda, da govori ozbiljno?

— Ne znam. Uostalom, bio je pijan. Ali...

— Što je Daisy odgovorila?

— Smijala se i govorila da ne želi napustiti kuću, ali Jed je bio uporan. Govorio je da se nijedna djevojka dragovoljno ne bavi tim zanatom. Daisy je, međutim, svaku njegovu primjedbu popratila sve glasnijim smijehom.

— Što mu je rekla u trenutku prije nego što je pucao u nju?

— Nisam čuo. Malo sam se bio udaljio, jer se Larson upravo spremao da izađe s Corom. Baš tada ju je čušnuo. Ona je kriknula i potrčala.

— Koliko sam čuo njoj nije bilo u krvi da bježi.

— Da, ali da ste tada vidjeli Jeda, njegove zakrvavljene oči... Kao da je već bio odlučio da je ubije! Ona je bila potpuno nemoćna. Nije se imala čime braniti.

— Naravno da nije — promrmlja Hancock. — Sve ćete to ispričati svjedoci, Jim. Jeda će sigurno objesiti.

— Matt će se tada okomiti na mene. Već me je potražio. Rekao mi je da ne svjedočim, da te djevojke ništa ne vrijede... Ali, Daisy se razlikovala od svojih drugarica. A ubili su je pred mojim očima... Nikada neću zaboraviti taj prizor... Matt je, međutim, tip koji radi samo ono što on hoće i mogao bi postati opasan ako mu padne na pamet da se osveti.

— Samo vi recite istinu, a ja ću se pobrinuti za njega. I nikako ne napuštajte grad. Vidjet ćemo se kasnije.

Madison se tada sporim koracima udalji. Osjećalo se da je uznemiren. Pogled mu je svaki čas lutao prema hotelu. Kao da je očekivao da bi ga ljudi s Candlesticka mogli napasti.

— S njim ne možemo računati — progovori Luke. — Dobronamjieran je čovjek, ali bi te mogao ostaviti na cjedilu baš onda kad ti bude najpotreb-niji.

— Aha, da — sjeti se tada Hancock i iz džepa izvuče šerifovu značku. — Deset dolara dnevno. Pristaješ li?

— Meni želiš prikupiti tu zvijezdu? Što ti je, zar si poludio?

— Znam što osjećaš, ali shvati, po-treban mi je čovjek kojemu mogu vjerovati.

— Ovdje sam i ostat ću sve dok se ovo ne završi. Ali nisu mi potrebni ni tvoj novac ni tvoja zvijezda.

— Ali moraš prisegnuti. Može ti to izgledati glupo, ali red je red.

— Jasno mi je da tvoj Neddy nosi zvijezdu kao kakav orden, ali ja bih se s njom glupo osjećao.

— Hancock se jedva osmjehne, prvi put tog dana, i Lukeu prikači zvijezdu na kaput.

— A sad podigni desnu ruku!

— Umukni! — Ali, ipak poslušaj.

— Sad si pomoćnik, a plaća ti teče od jučer.

Hancock uđe u ured i otvori hrastova vrata. Neddy je sjedio, s knjigom na koljenima. Onda podigne pogled i iz ušiju izvadi komadić pamuka.

— Kune bez prestanka — reče. — Čekam samo kad će promuknuti.

— Prljavi gade! zareži Jed koji je, zakrvavljenih očiju, sjedio na ležaju. — Kad će već doći ta debela svinja od mog brata?

— Zauzet je — kratko odgovori Hancock. — Neddy, izadi malo na zrak i odmori se. Sad ću ja malo pripaziti na nj, a onda ćeš mi poslati Lukea.

Serif sjedne na Neddyjevu stolicu. Bila mu je potrebna sva snaga volje da ostane miran u prisutnosti zatvore-nika koji je na Neddyjem račun izva-rljivao najgore prostote.

— I nema slobode uz kauciju, a? — reče na kraju.

— U ponedjeljak će te saslušati su-dac.

— I ja sam je ubio, je li? Vi to znate?

— Da.

— Ali ničega se ne sjećam. Pili smo, brbljali...

Zašutio je na nekoliko sekundi, a onda naglo, kao netko tko se nakon probančene noći ničega ne sjeća, na-stavi:

— I onda, onda ste me vi udarili, a Daisy je ležala na podu... U glavi mi se sve izmiješalo.

— Mogu reći da si dobro zapamtio Finneganovu lekciju.

— Ovo je istina: ničega se ne sjećam!

— Nezgodno je to što ima svjedoka koji se bolje osjećaju. Ja, na primjer, jer sam bio prisutan.

— Ne, vi niste mogli vidjeti, budući da...

Naglo se zaustavio svjestan da je naivno upao u zamku.

— Hoću reći...

— Želiš reći da se sjećaš. U svakom slučaju, ja sam dovoljno vidio: u ruci ti se još dimio revolver.

— Ali brat će me izvući — poviče ubojica, sad već prilično nesigurnim glasom. — Želim ga vidjeti.

— Vidjet ćeš ga kad on to bude htio, kako mi se čini.

— Nitko me ne može poslati na ro-biju zato što sam ubio običnu prosti-tutku!

— Nitko i ne spominje robiju.

Mladi razbojnik problijedi.

— Prostačino! Babo od šerifa! Ovaj posao ti je dao moj brat. A sad me hoćeš linčovati.

— Linčovati? Ne.

— Ti misliš da će mi porota odrediti vješala? Meni?

— Ubio si, a takvi redovito završa-vaju na vješala.

Zločincu je sad lice bilo potpuno iskrivljeno. Hancock ustane i bez riječi otvori vrata. Pojavio se Luke. Jed opet počne prostačiti. Luke sasvim mirno izvadi iz džepa komad pamuka, raz-dijeli ga na dva dijela i začepi njime uši.

Serif zatekne Neddyja na verandi.

— Razmislio sam — započne mladić.

— Luke mi, je ispričao zanimljiv događaj koji se zbilo u Dodgeu. Neki Kennis je ubio ženu koja se zvala Dora Hand. Šerif Masterson je krenuo

u potjeru za ubojicom, netko je pucao i ubio bjeGUNCA koji se nije htio predati. Dug je bio plaćen.

— Znam što hoćeš reći, ali to je nemoguće.

— Možda sam i ja prilično ograničen mornak, ali tako bi se izbjegle mnoge neugodnosti. Ako se Jed izvuče, kunem vam se da bih bio presretan kad bih ga mogao dočekati negdje na cesti za Meksiko.

— Pucao bi na njega?

— Vi, šerife, niste proveli cijelu noć s njim kao ja. Bio je užasan, oduran, gori od bijesnog psa, gori od divlje zvijeri.

— To bi bio zločin, Neddy.

— Ja tako ne gledam na to.

— Neddy, ti si dobar momak. Nećeš valjda početi i ti ubijati. Nema isprike za to što si spomenuo. Naravno, u kraju kakav je naš, čovjek ponekad naprosto mora ubiti... kao ja jučer ona tri Indijanca. Ali, to je bila samoodbrana. I ja sam bio u odjeljenju koje je progonilo Kennisa, ali taj čovjek je bježao. Mi ga nismo dragovoljno pustili da pobjegne i naše ga je odjeljenje zakonski progonilo. Uostalom, to je bilo vrlo davno, a ni Cobre nije Dodge.

— Dobro, šerife, predajem se. U pravu ste — uzdahne Neddy.

Hancock side s verande na ulicu. Pozdravi Abe Getza, koji je stajao pred svojom prodavaonicom, a trgovac mu dade znak neka pride. Pored muža stajala je i debela Betty Getz.

— Šerife — započne Abe — želim vam reći da potpuno podržavam vas i suca. Neki misle da se zbog Candlestick i pruge ništa ne smije učiniti, ali takvo je gledište besmisleno.

— Hvala, Abe. Drago mi je kad čujem da nism osamljen.

Kad je Ben prešao ulicu, Linda je stajala iza prozora. On svrati k njoj.

— Ima li kakvih novosti, Ben? — upita ga mlada žena.

— Nikakvih.

— Zna te li da je ples otkazan?

— To sam i pretpostavljao, u ovakvoj situaciji.

— Da, sutra su dva pogreba. Nego, Finnegan je bio ovdje. Tražio je da ne svjedočim.

— To sam i očekivao. Coru je, čini se, već pridobio.

— Izgleda da je Matt potpuno do- tučen.

— A kako će tek biti kad Jeda osudel

— Grozno. Sve ide loše.

— Znam, Linda, ali zakon je zakon. I protiv njega ništa ne možemo.

Mlada žena se okrene. Ben rukom dotakne šešir i izađe. Finnegan je bio prejak da bi tražio dobrotu ili samilost i zato je svoje »molbe« uvijek pratio s više ili manje skrivenim prijetnjama.

Diližansa se pojavila na uglu ulice upravo kad je Ben stigao do pošte. Na vratima je stajao Speedy Jackson.

— Brzujavi danas samo lete — smeteno reče. — Matt je zvao guvernera, ovaj opet suca Greya. Finnegan, koliko vidim, juri okolo i traži svjedoke... Zar doista vjeruješ da ćeš Jeda zadržati u zatvoru?

— Pokušat ću, Speedy, pokušati.

Diližansa se zaustavi ispred pošte.

— Hej Ben, pogledaj tko nam ovo stiže u Cobru?

Hancock ugleda snažnog, zdepastog muškarca koji je, za to doba godine, bio odjeven u pretoplo odijelo. Muškarac izađe i pruži ruku na koju se osloni druga ruka u rukavici. Na stubu tada zakorači ženska noga, a onda se pojavi i žena najsvremenije odjevena. Ben u životu nije vidio bolje odjevenu ženu. Ali ono što je opazio na kraju prikovalo ga je na mjestu.

Pa to je Laurie Pomfret! Nije bilo sumnje. Nitko na svijetu nije bio sličan Laurie. Osjeti kako mu krv udara u lice. Nije vjerovao vlastitim očima. Onda, lud od radosti, nekoliko puta zakorači.

Žena se nasmiješi, pogleda okolo, opazi Speedyjevu zadivljenost, a onda joj pogled padne na Bena. Odmah ostarvi Brewstera i potriči.

— Ben! — klikne. — Ben Hancock! O bože, je li to istina?!

— Laurie!

— Oh, nikada ni pomislila ne bih, da ću te ovdje sresti. Oh, kakvo čudo da te vidim ovdje, Ben, kao da si me očekivao. Dolazim zbog Maureen. Tražim je po cijeloj zemlji. Detektivji su joj bili na tragu sve dovde... Oh, Ben!...

Hancock nije shvatio ni riječ, od svega što je izgovorila njegova prijate-

ljica. Bio je svjestan samo prisutnosti mlade žene koja se stiskala u njegovu naručju. Više od dvanaest godina je proteklo otkad su se posljednji put vidjeli, a bila mu je tako bliska kao da se nikad nisu rastajali.

— Ne razumijem, Laurie, zbunjen sam. Tako često sam mislio na tebe! Dodj, zašto stojimo na suncu? Sklonimo se, da te bolje mogu pogledati.

Mlada žena je istodobno i plakala i smijala se. Brewster je u međuvremenu sasvim mirno prihvaćao kovčeg koje mu je kočijaš dodavao. Ljudi su se u prolazu okretali. A Linda Darr, koja je iza svojih zavjesa sasvim dobro mogla vidjeti cijeli prizor, zabrinuto se namrštila.

— Brewsteru! — pozove Laurie. — Ovo je Ben Hancock... sjećate li se? Onaj o kojem sam vam još sinoć pričala.

Brewster se nakloni.

— Da, gospođo. Moje poštovanje, gospodine.

— Molim vas budite ljubazni i prenesite moju prtljagu u hotel. Naručila sam apartman, ali čovjek nikad ne zna na što može naići, zar ne?

Laurie je uvijek bila vesela i nasmiješena, ali ovako radosnu Ben je nikada nije vidio. Potpuno smeten i uzbuđen, uhvati je za ruku i povede do hotela. Naravno, na ulici i iza prozora nije bilo oka koje ih nije znatiželjno pratilo, ni usta koja nešto nisu šaputala pogledavajući prema prozorima Linde Darr.

— Gospođa Van Orden, pretpostavljam? — ljubazno reče Mel Hunter na ulazu u hotel.

Ben još jednom nije mogao sakriti uzbuđenje: Laurie je, dakle, udana. Čim je ispisala svoje ime odveo ju je do malog bara, praćen pogledima Matthea Buxtona i njegovih ljudi. Brewster je u međuvremenu otišao pogledati rezervirani apartman.

Ben i lijepa žena sjedоše sučelice za jedan od stolica. Nekoliko trenutaka bez riječi su se promatrali, a onda mlada žena uzdahne.

— Kakvo putovanje! Ali, ljudi su uvijek bili tako ljubazni, i... — Ugledavši zvijezdu na Hancockovim grudima, zašuti, a onda nastavi. — Ti si šerif? Pa to je divno! Onda ću ti pomoći.

Ali... radije počnimo iz početka. Da čujemo što se sve dogodilo tijekom ovih godina. Oh, Ben, tako sam sretna što te vidim!...

On prihvati ruku koju je pružila prema njemu.

— Udana si?

— Bila sam. Za jednog Engleza. Donald Van Ordena. Umro je ostavivši mi milijun funti i... Brewstera.

— Namjeravaš se udati za njega?

— Koga? Brewstera!? O, za boga miloga, ne! On je čudesan u svom poslu, ali u Engleskoj je bio sluga. A ti znaš da u toj zemlji sluge ne ubrajaju u ljudska bića.

Ben odmah osjeti olakšanje. Sada, kad je znao da je Laurie slobodna, napustiše ga svi nemiri i brige.

— Sjećаш li se vremena koje smo zajedno proveli u New Yorku? Kako smo se samo zabavljali?

— Bili smo premladi i premalo smo znali o životu. Zato sam te i pustio da odeš.

— Bila je to moja greška.

— Ničija to nije bila greška. Takvo je bilo vrijeme.

— Tu je bila i Maureen, sjećаш li se — nastavila je malo drugačijim tonom. — Ti si je zvao Bebi. Bio si tako dobar s njom!

— Naravno da se sjećam. Dragi mali anđelić. Kako je ona?

VIII

Pred očima mu je bila djevojčica koju je često izvodio u šetnju dok se njena mama odmarala. Još uvijek je vidio njenu malu ruku u svojoj. Ali trebalo ju je i nositi, jer bi se brzo zamorila. Na kraju bi zaspala, s glavicom na njegovu ramenu.

— Najljepše dijete koje sam ikad vidio — reče. — Još nije znala pravo ni govoriti, a tako se ljupko osmijevala!

— Voljela te je jer si mnogo vremena provodio s njom, dok sam je ja zanemarivala. Kasnije je Donaldu išla na živce, ali on je bio mnogo stariji i nije bio navikao na djecu. S druge strane, njemu se New York nije sviđao, a ja nikad nisam vidjela Evropu. Zato smo Maureen povjerili jednoj gu-

vernanti... Predugo sam je ostavila samu. Zato je i otišla.

— Što?!

— Pobjegla je — nastavi Laurie tužnim glasom. — Uzela je malo novaca i nestala. Donald je već bio umro kad sam to doznala. Odmah sam se vratila u New York i potražila savjet u Pinkertonovoj agenciji.

— I, nisu je našli?

— Detektivi su slijedili trag sve do Chicaga, a onda su ga izgubili. Smatrali su da je otišla na zapad. Odmah sam se sjetila tebe, ali nisam znala gdje si. A znala sam da te se Maureen ne može sjetiti. Bila je tako malena kad smo bili zajedno. Tada sam sama krenula na zapad.

— Čudno je to. Ovaj kraj nikad ne bih preporučio jednoj djevojci.

— Detektivi su me uvjeravali da je došla ovamo.

— U Cobru? Ali to je nemoguće. Da vidimo... Koliko bi godina sada imala?

— Petnaest. Je li u posljednje vrijeme došla u grad neka djevojka njenih godina? Ti bi to morao znati. Možda je našla posao u nekoga?

— Ne poznam nijednu djevojku u gradu koja bi mogla biti tvoja kći...

Odjednom zašuti, a grlo mu se stegnulo. Obuzme ga užasan predosjećaj. Laurie je otvarala svoju torbu.

— Na svu sreću imam fotografiju koju je guvernanta snimila nešto prije nego što je Maureen nestala. Evo je...

Ben polako uzme mali karton i okretno ga prema svjetlosti. Sav se tresao, jer nikada nije mogao zatomiti svoje osjećaje.

— Prepoznao si je? — vikne Laurie. — Sreo si je, zar ne?

Ben se učini kao da se sav svijet rušio, maglilo mu se pred očima, riječi koje je htio izgovoriti zastajale su mu u grlu. Lice mu je bilo blijedo, ruke su mu grčevito hvatale krajeve stola.

— Ben, preklinjem te, reci mi...

Kad se napokon koliko-toliko sabrao i pogledao je, izgledala mu je tako čudna i daleka.

— Dođi sa mnom, Laurie — nježno reče.

— Ti znaš gdje je, zar ne? Oh, Ben, ništa me se ne tiče, što je radila da radila, samo da sam je pronašla.

Dok su prelazili predvorje, Brewster je silazio niz stepenice. Ben mu dade znak da im se pridruži. Laurie je šutjela, očigledno sasvim smetena. Nije se usuđivala ništa upitati. Linda Darr je vidjela kako prelaze ulicu. Kad su stigli u šerifov ured, Luke je još čuvao zatvorenika, dok se Neddy odmarao u Hancockovoj sobi. Laurie je smeteno promatrala teška hrastova vrata.

— Je li u zatvoru?

Ben iz ormara izvadi lakiranu kutiju s anđelićima.

— Ne nije.

— Je li u nevolji?

— Ne, Laurie — odgovori Ben, položio je kutiju na stol i sjedne nasuprot mlađoj ženi.

— Da — prošapće ona — to je njeno. Ja sam joj to bila kupila.

Laurie podigne poklopac s kutije, izvuče par nekad bijelih rukavica, uveli cvijet i dva pisma pisana dječjom rukom koja nikad nisu bila dovršena. Na samom dnu, s ostalim sitnicama, nalazile su se i dvije snimke.

— O, gospode bože! — gotovo krikne Laurie.

Na prvoj fotografiji se nalazila ona u scenskom kostimu, a druga je bila ista ona koju je malo prije pokazala Hancocku.

— Ben — nastavi mlada žena gotovo očajničkim glasom — reci mi što se dogodilo?

Hancock nije znao kako da počne.

— Izabrala je... izabrala je novo ime i nazvala se Daisy — jedva izusti nakon kratke šutnje. — Radila je u kući... u kući kojom upravlja gospođa Jay.

— U kući?! U javnoj... Jesi li doista rekao u...?

— Da, Laurie.

Mlada žena tužno potrese glavom.

— Njen otac... moja slabost... život koji je mojom krivnjom provodila, sve to... Detektivi su mi doista govorili istinu... Ben?

— Da.

— Rekao si »radila je«, zar ne? Znači da više nije tamo?

— Ne, Laurie, otišla je. Otišla...

— Otišla je. Hoćeš reći da je mrtva...

Ben samo potvrdno kimne glavom. Laurie se sledi. Vidjelo se da se nadčovječanski svladava da ne padne.

— Je li pokopana?

— Ne još. Sinoć se to dogodilo.

— Sinoć? Oh! Gospode! Umrla je... u toj kući?

— Ne. U salunu koji se nalazi nasuprot.

— Kako? ... Je li patila?

— Ne, Laurie, bilo je strašno, ali nije patila. Ubio ju je jedan gad. Pucao je na nju.

— Pucao? Oh, ne! — zajeca Laurie koja se više nije mogla svladavati. — A ja sam sinoć mogla biti ovdje da sam skupila hrabrost i nastavila put...

— Sve se odigralo tako brzo. Nitko ništa nije mogao učiniti.

— A čovjek koji ju je ubio? Gdje je?

— Uhapšen je. — Ben pogleda prema hrastovim vratima. — Ja sam, na žalost, stigao nekoliko sekunda prekasno.

— I ti ga nisi ubio? Oh, nisam to htjela reći. Ti si šerif, naravno. A ja nisam bila tu. O, bože moj!

Mlada žena se svaki čas mogla srušiti. Ben uzme bocu i dađe joj gutljaj viskija.

— Bolje mi je — prošapće nakon nekoliko trenutaka. — Sve želim doznati. Ti si je dobro poznavao, Ben?

— Da, poznavao sam je.

— Pa jasno, šerif si. Ti ih sve moraš poznavati. Ali taj čovjek... je li on lud?

— Ne, ali do kosti iskvaren. Mi ćemo se pobrinuti o njemu, budi sigurna u to. Bit će suđen i osuđen.

— Dat ću i posljednji novčić samo da ga vidim kako visi, Ben.

— Vjerujem da će ti se želja ispuniti.

— Tko je on?

— Jed Buxton, brat najbogatijeg rančera u cijelom kraju. Onog kojeg si malo prije vidjela u predvorju hotela.

— Je li joj bio... ljubavnik?

— Ne, Laurie, nije.

— Ali zašto, zašto ju je ubio, Ben?

— Raspravljali su o nečemu i ona mu se narugala. Zatim su izmijenili nekoliko riječi koje nitko nije čuo i on je zapucao.

— Gospode bože! — zajeca Laurie.
— Nije to zaslužila.

Mlada žena spusti glavu. Oba muškarca su poštivali njenu šutnju i bol. Poslije nekoliko trenutaka ona podigne glavu i čvrstim glasom reče:

— Mogu li dobiti još malo viskija, Ben?

Brewster je posluži, a ona nadušak iskapi čašicu.

— Mislim — reče — da bih je sada mogla vidjeti, ako je to moguće.

Hancock se uputi prema hrastovim vratima, u namjeri da nešto kaže Lukeu Postu, kad Laurie doda:

— Htjela bih vidjeti i tog čovjeka.

Vrata zaškripaše. Luke se okrene, namršti obrve, izvuče pamuk iz ušiju i u hipu se nađe na nogama.

— Laurie! — klikne.

— Luke — odvrati mlada žena smirenim glasom. — Drago mi je da vas vidim. Nisam znala da ste ovdje.

Hancock se približi svom prijatelju.

— Luke, Daisy je bila... Bebi. Sjećaš li se? Laurina mala Bebi.

— Bože! Oh, ne! Kako je to okrutno!

— Hvala, Luke.

Zatim se Laurine oči zaustaviše na čeliji, gdje se iza rešetaka nalazio Jed Buxton.

— To je, dakle, heroj koji je ubio moju kćer — reče hladnim tonom u kojem se osjećao duboki prezir.

— Gad kakvog rijetko možete sreći! — promrmlja Luke.

— Pa što sam ja ovdje! — počne urlati uhapšenik. — Zvijer u kavezu koju svatko dolazi gledati? Vi nemate prava da me ovako pokazujete!

— Zar misliš da Dalsyna majka nema pravo da te vidi? — oštro mu odvrati šerif.

— Boli mene glava za majku jedne prostitutke. Što ona hoće od mene?

— Htjela je vidjeti svoju kćer, živu. Zar na to nema pravo?

— Vrag neka je nosi! Majka jedne obične prostitutke...!

Laurie se okrene i ledenim glasom izusti:

— Bit će obješen, zar ne?

— To je ono što svi priželjkujemo.

— Na licu mu se vidi da nema nikakvog smisla pošetjeti ga.

Mlada žena se okrene prema Hancocku, blijeda ali mirna.

— Ne odlazim prije nego što ga vidim o konopcu.

Onda naglo izađe, a za njom krene Brewster, koji je čekao na vratima.

Luke obriše oznojeno čelo. Jed se izvali na svoj ležaj mumljajući:

— Majka jedne prostitutke. Pih! Gomila pokvarenjaka. Nikad me neće objesiti. Nikad! Razumijete li?

Ali, glas mu je već drhtao. Negdje duboko u njemu proradio je strah. Lice mu je bilo obliveno znojem. Kosa mu je žalosno visjela niz lice. Ali, usprkos krizama i kletvama bio je potpuno svjestan, posebno svoje situacije.

Neddy se približi vratima da nešto kaže Hancocku.

— Što se događa, amigo? — promrmlja.

— Tražila je svoju kćer Maureen... Daisy.

— Gospode! Kakva nesreća.

— I još se gora sprema. Ona oдавle neće otići prije nego što ga vidi na vješalima.

Tada se pridruži i Luke.

— Poznajemo se, stari moj. Izgleda da će biti gužve. Jer... mala preko puta ulice?

— Linda?

Cudno! Otkako je ugledao Laurie, Ben se ni sjetio nije Linde. Ali, izgleda da je došlo vrijeme da razmisli o svojim osjećajima. Sve u svoje vrijeme. Uostalom, ono što je osjećao u Laurinoj prisutnosti nije zahtijevalo nikakvu analizu.

— Zar ti ne pada na pamet da te je Daisy... mogla prepoznati?

Ben se stresne.

— Slušaj, bila je sasvim mala kad sam bio u New Yorku.

Onda krene za Laurie i Brewsterom i na ulici prihvati mladu ženu za ruku. Con Boyd je bio u svojoj radionici.

— Ovo je Daisyna majka — reče Hancock. — Htjela bi vidjeti kćer.

— Moje suosjećanje, gospodo. Nisam nikakav umjetnik, ali učinio sam sve što sam mogao. Bila je tako lijepa!

Kovčeg se nalazio u prostoriji iza male stolarije. Činilo se kao da Daisy spava, ali u izrazu djevojačina lica još su se nazrijevali iznenađenje i strah.

— Htjela bih malo ostati sam s njom — prošapće Laurie.

Matt Buxton je pio već peti viski, ili šesti, kad mu pride žena koja je upravo sišla iz hotelske sobe.

— Zašto se ne bismo vratili kući, Matt? — tiho upita.

— Još nije vrijeme. Arizona može savršeno upravljati rančom dok mene nema.

Istog trenutka u predvorje uđe sudac Grey. Zaustavi se pred rančom i uputi mu pogled iz kojeg se ništa nije moglo odgonetnuti.

— Želim da Jed izađe iz zatvora! — izjavi Buxton. — Osjećam da nije baš siguran između tog Neddyja s lovačkom puškom i Luke Posta, koji je pravi revolveraš.

— Nemoguće!

— Netko bi mogao slučajno zalutati u okolicu zatvora, pa se može dogoditi da Jed i bez suda izgubi glavu.

— To bi uistinu bila nesreća — mirno odgovori Grey, pogledavši kauboje s Candlesticka koji su sjedili na drugom kraju predvorja. — Ali nema nikakvog razloga da se uznemirujete, Matt.

— Želim vidjeti svog brata, nasamo.

— To smijete. Možete poći čak i sa svojim odvjetnikom.

— Znam da ste brzojavili guverneru i učinili sve da Jed ne izađe iz zatvora.

— Sve je istina. On je sada na mjestu koje mu jedino odgovara. U ponedjeljak ću ga saslušati, a rasprava će se održati u slijedeći ponedjeljak.

— Ako zaključite da je posrijedi ubojstvo bez predumišljaja, vjerujem da ćete ga uz kauciju osloboditi.

— U tom slučaju morat ću to učiniti.

— Ali vi ćete učiniti sve da to ne ispadne tako.

— Ove vaše riječi smatram uvredom — sasvim mirno odgovori sudac. A onda, ne dodavši ni riječi, prođe pored Virgie i krene uza stube.

— Larsone! — vikne Matt. — Prošeti malo gradom s momcima. Ja idem kod Hancocka. Malo ćete pripaziti.

— Bez oružja?

— Ne boj se, bit će i revolvera kad za to dođe vrijeme. Zasad ćeš samo promatrati što se događa. Ako pronađemo način da Jeda izvučemo bez opasnosti po njegov život, svakako ćemo poduzeti nešto.

— Griješiš, Matt — blago reče Virgie.

— Mi savršeno možemo kontrollirati i Posta i Hancocka — potvrdi Larsen.

— Misliš? — sumnjičavo ga pogleda rančer.

— Pokušat ćemo. Hancock ne nosi revolver, a Dave je isto tako spretan i brz kao i Post.

— Usudujem se suprostaviti bilo kome — progunda Dave Pitts.

Matt ustane i okrene se prema ženi.

— Posjetit ću Jeda i pokušati nemoćuće.

— Još jednom ti ponavljam da nisi u pravu, Matt. Ako otpočneš prepirku, netko bi zbog njega mogao izgubiti glavu.

— Idi u svoju sobu i odmori se. Kad se vratim, o svemu ćemo razgovarati.

— Ti ćeš govoriti, ja sam već rekla sve što sam htjela reći. Ako se uskoro ne vratimo kući i ako se dohvatiš šerifa, svašta bi se moglo dogoditi.

— Zar ne shvaćaš da bi mogli linčovati Jeda?

— Ti dobro znaš da to neće učiniti. Neki smatraju da ga treba objesiti, ali nitko ga ne želi linčovati. Ti samo pokušavaš opravdati svoje ponašanje, Matt, a to tebi nije nalik.

— Ne želim da ga osude.

— On je zao. Ništa dobra nema u njemu. I žalosno je što pokušavaš zaštititi pokvarenjaka kakav je on. Provalicu koji je počinio tako podmuklo ubojstvo.

Buxton je promatrao ženu dok je uzlazila stubama. Činilo se kao da je naglo ostarila. Znao je da je u ovakvim prilikama uvijek bila na njegovoj strani i da je imao sreću što mu je ona žena. Ali, on se nije smio predati; mora pokazati gradnju da je uvijek iznad svih. Oslobođiti će Jeda iz zatvora, a zatim će ga natjerati da napusti zemlju i sve će biti gotovo.

Okrene se, u namjeri da izađe, ali na putu mu se iznenada nađe Brewster, dok ga je mlada, lijepa neznanka čudno promatrala. On laganim pokretom glave pozdravi i pričekava.

— Vi ste Matt Buxton? — upita mlada žena.

— Da, gospođo.

— Ja sam Daisyna majka.

— Vi ste... — Mattove oči naglo se rašire.

— Ja sam gospođa Van Orden, a Daisy je moja kći.

— Uistinu neobično, gospođo... Jedna dama poput vas... Ne mogu shvatiti. Preneražen sam.

— I potresen, pretpostavljam?

— Više nego potresen, gospođo.

Mlada žena pažljivo pogleda rančera u lice.

— Doista? Na kraju krajeva, možda je i to moguće.

— Ne odobravam ponašanje svog brata, gospođo, a možda sam i ja dijelom odgovoran za sve. Ali zar i vi ne osjećate odgovornost prema svojoj kćeri?

— Jako.

— Pretpostavljam, dakle, da biste joj... da je do toga došlo... pomogli da ne bude obješena?

— Iznad svega bih ipak željela da je nisu ubili. I to, metkom u leđa! Da, gospodine. A to je, kako sam čula, učinio vaš poštovani brat. Vi ste bogati, zar ne?

— Tako kažu.

— Gospodine Buxton, ja posjedujem više od milijun funti. I uvjeravam vas da ću svim silama nastojati da vaš brat plati svoj zločin. Jesam li bila jasna?

— Vrlo jasna.

— Do viđenja, gospodine Buxtone!

— Do viđenja, gospođo!

IX

Pretpostavljao je koliko ova žena može platiti, ali on drugog izlaza nije imao. Mora pokušati da spasi brata. Neko vrijeme ju je gledao kako se udaljava u pratnji svog sluga, a onda je sa svojim kaubojima izašao iz hotela. Kad je Finnegan vidio Matta da izlazi, odmah mu se pridružio. Kad su svi zajedno stigli u visinu Getzova dućana, kauboji nestadoše u sjeni, a Matt s odvjetnikom krene prema verandi gdje se nalazio šerif.

— Htio bih vidjeti Jeda, Ben — odmah reče.

— Zašto ne? — odgovori šerif i odmah ustane.

Uvede obojicu u svoj ured. Luke Post odloži knjigu koju je upravo čitao.

— Zeliš, dakle, vidjeti brata? S odvjetnikom, pretpostavljam?

— Naravno. Sudac mi je rekao da na to imam pravo.

— To je uistinu tvoje pravo. Ali, najprije te moram pretražiti.

— Što!? — zaprepašteno vikne Matt.

— Da me pretražiš? Ni ne pomišljaj.

— Prilično mnogo si pričao oko kako ćeš Jeda izvući iz zatvora i zato ti se kunem da mu, meni ispred nosa, nećeš prenijeti nikakav revolver, ili što drugo.

— Ovo je kleveta, Hancock! — upadne Finnegan. — Matt nikad ne bi učinio nešto slično.

— Uostalom, i vas moram pretražiti, ako želite vidjeti zatvorenika.

— Razmislit ću — zaključuje Buxton.

— Opet idem kod suca.

— Dobro. — Hancock se okrene. — Doviđenja, gospodo.

Matt proguta slinu prije nego što je ponovno progovorio.

— Ovo nikad neću zaboraviti. — Položio je na stol mali, svjetlucavi revolver. — Nosim ovo za slučaj da me netko na ulici napadne. Nikad se ne zna...

— Jasno — nasmije se šerif i spusti ruke po renčеровом odijelu.

U međuvremenu je Luke pretražio odvjetnika, a ovaj ga je prezrivo promatrao. Finnegan je uza se imao deringer i veliki nož na sklapanje.

— Sad smijete ući — reče na kraju šerif i otvori vrata.

Neddy, s puškom u ruci ustane. Jed odmah počne ružiti brata, Finnegan a i cijeli svijet.

— Ostavit ću vrata otvorena — reče Hancock. — Neddy, ostani na pragu i nadgledaj ih. Slobodno mogu razgovarati, ali pazi da ne pokušaju nešto gurnuti između rešetaka.

Serif i Luke izađu na verandu.

— U blizini sigurno lunjaju momci s Candlesticka. Pogledati ću oko — reče Ben.

Nije ponio revolver, jer nije vjerovao da bi netko mogao napasti zatvor, barem ne sada. A kad bi imao oružje u ruci svašta bi se moglo dogoditi. Opazivši svjetlo u Lindinu dućanu, pređe ulicu. Znao je da se, prije ili kasnije, mora s njom sresti. Pokuca, dakle, na vratima. Čim mu je otvorila,

shvati koliko se njeno ponašanje izmijenilo.

— Gadan dan — reče, pomalo zbunjeno.

— Ta žena što je stigla, to je Daisy — na majka, zar ne?

— Da. Doputovala je iz New Yorka.

— New York! Dobra stara vremena u društvu s Lukeom, a?

— Da — odgovori on makinalno.

— Bila vam je ljubavnica, naravno?

— Bila je pjevačica, a sad je udovica.

— I to bogata... kako sama kaže.

— Vjerojatno je vrlo bogata.

On se primakne prozoru i lagano podigne zavjesu. Opazi Pittsa, Warda i Farra. Larsona nije vidio. To ga malo zabrine.

— Mogu li izaći na stražnja vrata? — upita.

— Naravno. — Otpratila ga je do izlaza i tu rekla: — Bit će zanimljivo kad dozna za vaše odnose s Daisy, zar ne?

S izrazom razočaranja pogleda petrolejkom osvijetljeno lice mlade žene.

— Kao da me sad mrzite, Lindo?

— Zar ne mislite da će to biti prilično neugodno? — uporno je nastavila.

— Možda.

— Dovoljno mi je bilo da vas vidim zajedno i čujem onih nekoliko riječi. — Lice kao da joj je bilo od kamena. — Ne vraćajte se više, Ben. Već se dovoljno stidim.

On izađe na uličicu, koja je Lindinu kuću dijelila od banke. Pogodio ga je otrov koji je osjetio u njenim riječima, pogled pun mržnje... prezira.

Trojka s Candlesticka još je uvijek stajala na istom mjestu. Odjednom iza sebe začuje Larsonov glas:

— Onda, šerife, šaljamo se malo, a?

Hancock je reagirao poput munje. Okrenuo se kao zvrk, zgrabio nadglednika za ovratnik košulje i pritisnuo ga uza zid, da se uvjeri nosi li oružje. Onda ga je snažno odgurnuo nasred ulice.

— Morali biste malo više pripaziti i ne sudarati se ljudima u mraku, idioti! — vikne.

Odmah su dotrčala sva tri kauboja. U kućama se zapale svjetla. Otvorila su se vrata i ljudi su oprezno izvirivali. Matt i Finnegan izađoše iz šerifova ureda. Luke je, s puškom u ruci, stajao

na vratima i spremno očekivao svaku opasnost.

Larson zaprijeti šakom i drekne:

— Tvoje gluposti popele su mi se već navrh glave, gade prokleti!

Kako je Larson pokušao i ostvariti svoju prijetnju, Hancock se malo povukao da izbjegne udarac upućen u trbuh. Pokušao se obraniti podignutim koljenom, ali šaka ga je ipak pogodila. Izgubio je ravnotežu i oslonio se na zid banke. Larson je bio i spretan i snažan, pa je Hancock primio nekoliko direkata prije nego što se uspio sabrati. Jedan udarac ga je gadno pogodio ispod uha, drugi u želudac. Na trenutak je izgubio dah. Malo je potresao glavom i svom snagom poletio Larsonu u trbuh. Jedan udarac, drugi, treći... Larson, iznenađen tako naglim odgovorom, nije se uspio obraniti. Stenjao je od boli.

Hancock se onda uspravi, zgrabi Larsona za košulju i lijevom rukom tako odalami da se nadglednik bez riječi srušio. Iz nosa mu je tekla krv. Mrmljajući kletve, uspio je ustati. Bio je ošamućen. Šaka upućena u šerifovu bradu, odletjela je u prazno, ali Hancock je kao naručen sjeo na šaku druge ruke. Udarac je bio tako snažan da se Ben morao sudariti s prozorima banke koja se nalazila iza njega.

Larson iskoristi prednost i ponovno navali, Ben ga jednom rukom uhvati oko pasa, dok su mu zgrčeni prsti druge tražili neprijateljeve oči. Onda se naglo otrgne od nadglednika i desnicom ga opet pogodi u nos. Larsen nije uspio do kraja ni jauknuti kad ga drugi pogodak složi na zemlju. Košulja mu je bila sva crvena od krvi. Međutim, još se nije htio predati. Pokuša ustati, ali se s pomoću još jednog udarca čizmom u bradu smiri s licem u prašini.

— Dotuci ga, Ben! — vikne Speedy Jackson, koji je svo vrijeme promatrao borbu.

Larson je, međutim, imao još snage da se pokuša osloniti na koljena, ali ga udarac nogom u rebra zaustavi i u tom pokušaju. Još jedan pokušaj i opet nogu... još jedan i opet ga dočeka čizma. A onda se Hancock sagne, zgrabi ga za ovratnik od košulje, teškom mukom podigne i ponovno pogodi u mjesto na kojem se prije desetak minuta vidio

nos. Nadglednik s Candlesticka više dosta nije mogao ni pokušati da uzvрати.

Kako su se u žaru borbe sve više primicali šerifovu uredu, Larson je ležao točno pred ulaznim stubama.

— Pokupite ga! — reče šerif. — Luke, zatvori ga u ćeliju i pobrini se da nikakvo oružje ne zadrži uza se. Narušavanje javnog reda!

— Narušavanje javnog reda? — reče Matt Buxton, približivši se šerifu. — Koliko znam to vrijedi deset dolara.

— Pa jasno da znaš, kad si već toliko puta platio za brata.

— Vjerujem da ćeš ga zadržati preko noći. Evo ti, dakle, deset dolara, kako bi sutra mogao izaći.

— Dođi po potvrdu.

Znatizeljnici su se razišli, a kauboji s Candlesticka nakon kratkog oklijevanja krenu prema salunu. Ugasilo se i svjetlo u Linde Darr, koja je prizor promatrala od početka do kraja.

Šerif pruži Mattu potvrdu da je primio novac.

— Nadam se da ćeš se s Jedom pristojno ponašati — reče rančer. — Možeš mu dati sve što zatraži. Ja ću platiti.

— Nikakvog dodatka, Matt.

— Dobit će ono na što ima pravo — doda Luke Post. — Kako je čovjek poput vas mogao odgojiti takvog gada?

— Pazite, Poste, da ga slučajno ne dodirnete. Ima ih prilično koji će se pobrinuti za vas.

Hancock pride Mattu.

— Molim te, Matt, šuti. Sto puta sam ti rekao da će se ovo jednog dana sigurno dogoditi i da ćeš upasti u nevolju. Kako vidiš, moje se obistinilo, pa te molim da nam sad ne smetaš Luke Post je moj pomoćnik kao i Neddy Truman, pa više ne želim slušati tvoje prijetnje. Jasno?

— Kako vidim, opet se ponašaš s visoka.

— Ponašam se onako kako mi se sviđa. Larson je pokušao sreću, možeš i ti. I još ću ti nešto reći, Matt: Kako se nadam da će Jed biti osuđen, a pošto se ovdje nitko tim poslom ne bavi, ja ću mu svojom rukom vezati konopac oko vrata.

Buxton poskoči, ali ga Finnegan zadrži i povuče prema sebi.

— Idemo, Matt. Ovaj razgovor ničemu ne vodi.

Buxton se naglo okrene i izađe, a za njim i njegov odvjetnik.

Kad su stigli pred hotel, Buxton se obrati svom pratiocu:

— Finnegane, moji momci su u Madisona. Recite im da ćemo se sutra svi naći u crkvi, na Buchananovu pogrebu.

Advokat se lagano nakloni.

— Na vašem mjestu, Matt — usudi se izgovoriti — ne bih na silu pokušao izvući Jeda iz zatvora. Vidjet ću može li se još nešto postići sa sucem.

— Sami znate da više ništa ne možete učiniti. Laku noć!

Matt uđe u hotel i krene u sobu gdje ga je čekala žena.

— Rekla si da bi se vratila na ranč? — upita je.

— Sama?

— Da. Šerif nam je oduzeo oružje, i ako u gradu kupim novo, svi će to odmah znati. Moraš, dakle, pokupiti sve oružje koje se nalazi na ranču i donijeti ga ovamo. Naravno, upotrijebit ćemo ga samo ako budemo morali. Isto ćeš tako reći Arizoni neka na pogreb dovede sve ljude koji su za to sposobni.

— Žena nije odgovorila. Znala je da tonako ništa ne bi postigla.

Iako je bila subota uvečer, grad je bio neuobičajeno miran. O tome je mislio Ben Hancock dok je laganim koracima išao prema svom uredu. Prolazeći ispred hotela, sjeti se Laurie i patnje koju je u ovom trenu doživljava. I on je, u dnu srca, plakao za Daisy, žaleći što je i sam bio tako nemaran. Morao se više truditi da dozna tko je to dijete, odakle dolazi. Morao je poduzeti sve da joj pomogne. Ali kako? Daisy je živjela u svojem vlastitom svijetu, pomalo začaranom, u koji nikome nije bio dopušten pristup. Nikome se nije htjela povjeriti. A sad se još i Laurie pojavila. Cim je stigla mlada žena, odmah je osjetio da veza koja je postojala među njima još nije pukla. Unatoč godinama koje su ih di-

jelile i ludom životu koji su provodili, nikad nije izašla iz njegova srca.

U Lindinom stanu nije gorjelo svjetlo. Učini mu se da je bio pomalo nepravedan prema njoj. Teško je mladoj osamljenoj ženi, u malom gradu, naći muža. A on joj je dao nadu, iako, nikad ništa otvoreno nije rekao. Vjerojatno ju je i nesvjesno uspoređivao s onom koju je nekada volio... sa ženom koju nije mogao zaboraviti.

Uzdahne, popne se na verandu i otvori vrata svog ureda.

Sutradan ujutro Cole Strand, kao i uvijek sav u sivom, izađe iz dilžanse.

— Kako je, Cole? — upita ga Speedy izlazeći iz svog ureda.

— Ako se ne varam, mislim da stižem upravo na pogreb.

— Na pogrebe. Dva su. Buckov je u crkvi i na groblju, ali mala Daisy to neće doživjeti.

— Ona mala prostitutka?

— Bila je draga, ljupka djevojka. Zar ste u Lordsburghu čuli za događaj?

— Diližansom putuju i loše vijesti.

Strand krene prema hotelu. Upiše se u knjigu koju mu pruži Johnny Hunter, uzme ključ i odmah ode u sobu. Otvori svoje dvije putne torbe, izvadi opasač od sive kože i košt 45 koji gotovo zaljubljenom pomiluje. Ali, nije bio trenutak da se s takvim oružjem baš sada kočeperi po Cobri. Zato uzme mali revolver koji je mogao sakriti ispod pazuha, a kojim se isto tako dobro služio.

Pitao se u kojoj bi sobi mogla biti lijepa putnica koju je vidio u Lordsburghu. Volio je žene, ali već dugo vremena nijedna na njega nije ostavila takav dojam.

Side u predvorje i kupi novine. Zatim se smjesti na mjesto odakle je lijepo mogao promatrati sve oko sebe, a da sam nije bio toliko uočljiv. Nije baš bio pri novcu, a nešto mu je govorilo da bi se situacija baš u Cobri mogla popraviti.

Nakon nekoliko trenutaka opazi mladu ženu kako silazi stubama. Bila je u crnini, a lice joj je bilo prekriveno velom. Činilo mu se da je snažni Englez nikada ne napušta, jer je i sad bio uza

nju. Išli su na verandu i zaustavili se na vrhu stubišta.

Cole Strand ustane i krene za njima. Tada opazi Hancocka koji je čekao pored spremne kočije. Šerif pruži ruku gospođi Van Orden i pomogne joj da se popne u kola. Strand tada iza njih ugleda i mrtvačka kola koja je vodio Con Boyd. Naglo se okrene i gotovo sudari s Johnnyjem Hunterom.

— U kakvoj je vezi gospođa Van Orden s ovim pogrebom, mali?

— Zovem se Johnny, gospodine — odgovori momčić.

Strand iz džepa izvuče četvrt dolara i gurne ga u dječakovu ruku.

— To je njena majka — odgovori Johnny.

— Čija majka?

— Daisyna. Djevojke koju je ubio Jed Buxton.

— Hoćeš reći da je ova dama majka jedne prostitutke?!

— Ona je to sama rekla Mattu Buxtonu. Čuo sam je. Pitajte bilo koga. Svi to znaju.

— Ne mogu vjerovati — promrmlja Cole. — Je li rančer u gradu?

— Da. Pokušava sve da ne objese Jeda. Ali ja mislim da sudac Grey i šerif Hancock neće dopustiti da ih izigra. Jed je ubio djevojku i on će lijepo višjeti.

— Što još znaš o toj dami?

— O gospođi Van Orden? Iznajmila je apartman i ne brine koliko to stoji; čini se da je vrlo bogata. Ona i Hancock su stari prijatelji. Poznaju se već godinama.

— Ah, tako!

— Mama čak smatra da su prisni... ako razumijete što je time mislila.

— Razumijem vrlo dobro — odgovori Strand i opet momčiću spusti novčić u ruku. — Otvori dobro oči i uši, Johnny. Može se dogoditi da ti opet postavim nekoliko pitanja.

Ispred hotela se zaustavi kočija koju su vukla dva prekrasna konja. Iz kola izaoše Matt Buxton i njegova žena. Uzde je držao Larson, kojemu je nos bio u zavojima. Onda na konjima stigoše još tri momka s Candlesticka. Matt je izgledao mrko, a njegova žena umorno.

Strand izađe na verandu i pričekao. Virgie prođe pored njega i krene pre-

ma stubištu. Njen muž, neprekidno namršten, sjedne u naslonjač, a trojica su kaubojja vezali konje, a onda se i oni smjestili u drugom kraju predvorja.

— Kako ste, gospodine Buxtone? — reče Strand i pride rančeru.

— Oh, to si ti, Strande! Kako vidim, vi letite na nevolju kao pčele na med.

— Nije baš tako. Slučajno sam došao ovdje i čuo da ste u nevolji, pa sam pomislio da bismo mogli porazgovarati.

— Ne vjerujem.

— Nije vam potrebna pomoć?

— Možda i jeste, ali ne i tvoja.

Mattov ton izazva rumenilo na sugovornikovu licu, ali, usprkos tome, uspio se osmjehnuti, iako kiselo.

— Vjerujem da nemate ništa protiv mene osobno Matt?

— Misli što te volja.

— I ne bi vam dobrodošla moja usluga?

— Više bih volio iznajmiti jato zmija.

— Žao mi je — hladno odvrati Strand. — Jer, Cobre ipak nije vaša. Uostalom, možda će Hancocku biti potreban još jedan pomoćnik da čuva zatvorenika.

— I ti bi radio za deset dolara dnevno? Ti!? — nasmije se Matt. — Strande, savjetujem ti da se okaniš čorava posla.

— Hoćete reći da bi bilo dobro kad bih otišao iz grada?

— Ni to ne bi bilo loše, ali radi kako hoćeš.

Rančer ustane i dade znak svojim ljudima. Uđe u predvorje, a kauboji ostanu na verandi. Dave Pitts nemarno namjesti opasač za revolver, a ostali se okupe oko njega.

— Tebe ovdje smatraju opasnim, a? — počne Strand.

— Čini se da je tako.

— To ipak treba dokazati. Mislim da je Larson već namjestio nos, pa me zanima tko će od vas dvojice opet nešto pokušati.

— Bilo bi bolje da se baviš svojim poslovima.

— Misliš? Pa dobro, možeš reći gazdi da ću biti u blizini... kad mu objese brata.

Ne izustivši više ni riječi, Strand prođe pored kauboja i krene ulicom. Nitko nikad s njime nije razgovarao onakvim tonom koji je maločas upotrijebio Matt Buxton, a da to ovako ili onako nije platio. Kad je stigao pred šerifov ured, na verandi ugleda Lukea, s puškom među koljenima.

— Do vraga! Pa to je Luke Post. Kako si?

— Nije loše. A ti? Hoćeš li sjesti?

— Vrlo rado.

Strand sjedne i opruži noge.

— Ako se ne varam, zrak je ovdje prilično nemiran, a? A i ti nosiš zviždu? Neobično za tebe. Ali, ti i Hancock ste uvijek bili dobri prijatelji. Možda bi i za mene moglo biti posla? Vjerujem da bih ti mogao biti od koristi. U međuvremenu ne bi bilo loše da svratimo na čašicu u Madisona?

— Ni govora. U službi sam. Ja nadgledam vani, a jedan momak unutra.

— Matt Buxton je maločas razgovarao s četvoricom svojih kauboja. Što misliš o tome?

— Pas koji laje nije uvijek i najopasniji.

— A ta gospođa Van Orden? Je li ona uistinu majka male koju su ubili?

Luke se ponašao kao da nije čuo pitanje.

— Zar ne bismo mogli utući vrijeme malom partijom karata?

— Vrlo rado, iako si me uvijek pobjeđivao.

Dva muškarca uđu u ured. Strandov pogled odmah poleti prema hrastovim vratima iza kojih se nalazio zatvor, a onda na sošku s oružjem.

— Lijepo je ovo Hancock uredio! — reče.

— Ben je vrlo uredan, ali i oprezan. Onaj tko bi pokušao izvući ovu hulju, dostojno bi bio dočekan.

— Trojica ste?

Luke iz ladice izvuče igraće karte.

— Misliš da bi nas moralo biti više?

X

Buchananov grob je već bio zatrpan. Nešto dalje, mala skupina ljudi stajala je oko svježe iskopane rake: Betty i Abe Getz, Dick Truman i Jerry Kay. Speedy Jackson je stajao pored gospo-

đe Jay i njenih djevojaka, osim Core, sve su bile prisutne.

Ben Hancock je čvrsto držao Laurie za ruku. Lijevo od mlade žene stajao je njen vjerni Brewster.

— Žao mi je zbog pastorova ponašanja — šapne Ben na uho svojoj prijateljci. — Ali sad joj uistinu ništa više nije potrebno.

Stigne jedna kočija. Izadoše Jim Madison, Monty Dipple i Tomas Rosario. Prolazeći ispred gospođe Van Orden naklone se, a onda priđu grobu. Lijes je ležao na dva konopa i bio prekriven cvijećem. Dick Truman, sa šeširom pod rukom i velikom biblijom u drugoj ruci, zakorači naprijed. Malo se nakašlja kao da želi pročistiti grlo.

— Ne bi bilo zgodno da nitko ne kaže ni riječ u ovom trenutku, kad već pastor nije bio toliko uljudan da se pojavi. Ja ne znam govoriti, ali ako dama želi da nešto pročitam...

— Hvala, gospodine — reče Laurie isprekidanim glasom. — Možda biste mogli pročitati dvadeset i treći psalam...

Benov pogled je počivao na lijesu, a ruka mu je čas slabije čas čvršće stiskala ruku prijateljice. Još je čuo Daisyn smijeh, nikako se nije mogao osloboditi misli na žar njenog zagrljaja... Kao da je jadnica očajnički htjela dobiti nešto što joj nikako nije polazilo za rukom. Onda se sjeti njenog posljednjeg krika, punog straha i tjeskobe, trenutka prije nego što se srušila pogođena metkom svog ubojice. Na kraju je vidio nepomičnu, blijedu i nijemu, kao sjenku koja nikad više oko sebe neće širiti onaj neobični, samo njoj svojstveni smijeh.

— »Gospod je pastir moj...«

Hancocku se srce stiskalo. Okrene glavu. Krajikom oka opazi Lindu Darr, u društvu Dana Melvina. Licem hladnim poput mramora promatrala je Laurie. Više nije mogao podnositi tu ženu koja mu je još dan ranije bila tako bliska. Misao mu je bila zaokupljena samo djevojkom koja je ležala ispod mrtvačkog poklopca i njenom majkom koju je podržavao za ruku, koja je bila toliko hrabra i dostojanstvena u svojoj boli.

Truman završi čitanje psalma, a onda spusti cvijet na lijes. Con Boyd da-

de znak svojim momcima i konopci s tijelom jadne Maureen Pomfret polako se počeo spuštati u raku.

— Prah si i u prah ćeš se obratiti. Bog neka ti bude milostiv duši.

I dok je zemlja padala po lijesu, Laurie je stajala nepomična i šutljiva. Turobni udarci zemlje i teški miris cvijeća, izmiješani s velikom vrućinom, uskoro syladaše njen otpor. Ona klone. Brewster i Ben je prihvatiše i teškom mukom ponesu do kočije.

— Ben — prošapće ona s tugom u glasu — htjela bih ostati sama. S Brewsterom.

— Svakako, Laurie. Mogu li kasnije navratiti?

— Da, molim te.

Brewster prihvati uzde i oni krenu. Jerry Kay im prijateljski mahne rukom i udalji se u svojoj engleskoj kočiji. I gospođa Jay pokupi svoje djevojke u kola. Jadni Speddy, njegova su obitelj samo ove djevojke, sjeti se Hancock i slegne ramenima. Svi su bili otišli. On se prene iz svojih misli i krene pješke. Imao je vremena. Osim toga, htio je malo razmisliti o neposrednoj budućnosti, mora se malo pribitati...

Onda primijeti da ga Dan Melvin zajedno s Lindom čeka u svojoj kočiji. Približi im se znajući da će se teško izvući da se ne vraća s njima. Još su mu u ušima odzvanjali jednolični udarci zemlje što je padala u raku u kojoj će zauvijek počivati jedna Maureen. Nije mogao zamisliti da leži mrtva, vjerovao je da je otišla na neki drugi, bolji i ne tako okrutni svijet, svijet u kojem nije bilo ni zloće ni nepravde.

Linda ne progovori ni riječi, samo kimne glavom. Dan Melvin je bio ozbiljan. U ruci je držao komad papira i olovku.

— Iznenadio sam se kad sam vidio da vas nema na Buckovu pogrebu — reče.

— Buck je imao pastora, gradonačelnika, gradske savjetnike, Matta Buxtona i njegove kauboje. Daisy je imala samo nas.

Linda zadršće i odvratila pogled.

— Sutra ćemo izdati posebno izdanje »Biltena« — nastavi Melvin. — U ovom nemirnom razdoblju pojavljivat

ćemo se uvijek kad se dogodi nešto novo. Biste li mi sada mogli nešto reći o gospođi Van Orden?

— Ako nešto želite doznati, pitajte nju.

— Pa ona je vaša stara prijateljica.

— Tko to kaže?

— Pa to je očito, šerife. Svima je to palo u oči. A ona je i majka ove... ove jadne djevojke.

— Bolje bi bilo — upadne Linda — da se vratimo u grad i ne stojimo na ovom suncu.

Svo troje se stisne u dvosjednu kočijicu. Hancocku je smetao Lindin dodir, a nije mogao izbjeći da je ne dotiče.

— Htio bih nekoliko podataka o ovom dvostrukom pogrebu — nastavi Melvin.

— Ovo su bila dva potpuno zasebna pogreba, među njima nema nikakve veze — suho odvrati Ben.

— Potrebne su mi pojedinosti — uporno je nastavljao novinar, ne obazirući se na Benovu primjedbu. — Gospođa Van Orden je bogata žena... Gospođa Jay... kakva je to veza?

— Nikakva! Nikada jedna drugoj nisu bile predstavljene — odgovori mu Hancock kojeg je već obuzimala srdžba.

— Jedan šerif i jedna takva djevojka pokopani istog dana...

— Oh, prekini, Melvine! — naglo ga zaustavi Ben. — Ako ne prestaneš o tome, silazim i nastavljam pješke.

— Ovo baš nije prikladan trenutak za svađu — reče Linda.

— Reynoldsu svaki čas očekuju u Cobri — opet započne novinar kojeg hrabrost nije bila napustila. — Ljudi se pitaju kako će postupati. Ovaj podatak može biti vrlo značajan za vas.

— Ah, da?

— Sve ovisi o načinu na koji će situacija biti... hm... sređena. Volio bih kad biste mi rekli nešto o tome.

— Reći ću sutra, na saslušanju.

— Hoćete li se natjecati za mjesto pokrajinskog šerifa?

— Vjerojatno ne.

Linda zadršće i okrene glavu prema njemu.

— Niste baš jako susretljivi — požali se Melvin. — Ali, šerife, mislim da

vam je jasno da vam je potrebna podrška.

— Držat ću se posla koji sada obavljam.

— Pa recite mi onda nešto određeni-je o cijelom slučaju. Ne potcjenjujte moć novina. Svatko mora znati vaše gledište.

— Zar se o tome već nešto govorka?

— Mislim na Santa Fe, na El Paso, na Denver, na Tucson, pa čak i na San Francisco.

— Zar u svim tim gradovima imate pretplatnike?

— Održavamo veze s drugim listovima. Vijest o događaju poput ovoga brzo se proširi zemljom.

— Bio bih oduševljen kad bi se predsjednik Sjedinjenih Država zabrinuo za mene — naruga se Ben.

— Ne morate se sprdati.

Melvin najzad zašuti i zaustavi kočiju ispred Lindinog dućana. Mlada žena nerado prihvati ruku koju joj pruži Ben pomažući joj da siđe.

— Bit će vam žao zbog ovakvog ponašanja — zaključi novinar. — Svatko želi imati jasnu sliku o tako važnom pitanju.

— Naprosto napišite da još nisam donio nikakvu čvrstu odluku. Bavim se samo svojim poslom i to mi je dovoljno. Isto tako recite da govorkanja i šuškanja ničemu neće poslužiti. Naprotiv, mogu prouzročiti mnogo zla. To je sve, Dan.

Kočija se udalji prema staji za iznajmljivanje.

— Tmuran dan — reče Hancock, kao da se obraća nepoznatoj osobi.

— Dan je bio u pravu — nastavi Linda. — Bit će vam potrebni prijatelji. A vjerujte mi, nećete ih lako naći.

Tada, a da nije ni pozdravila, uđe u svoj dućan i zalupi vratima. Hancock pređe ulicu. U uredu zatekne Lukea Posta i Colea Stranda kako kartaju.

— Zdravo, Cole! — reče. — Dugo se nismo vidjeli.

— Kako ste šerife? Bilo je vrijeme da stignete, jer Luke me već olakšao za osamnaest dolara.

Kao stari znanci pružiše jedan drugome ruku, ali bez posebne srdačnosti.

— Upravo sam pitao Lukea je li vam potreban još jedan pomoćnik. Ci-

ni mi se da je grad postao prilično nemiran.

— Hvala na dobroj volji, Cole, ali zasad se još uvijek možemo sami izvući. Znam da nam Matt Buxton pokušava metnuti klipove pod noge, ali mislim da se ne moramo zabrinjavati.

— Vjerojatno ću se neko vrijeme zadržati ovdje. Nego, htio sam vas pitati... tko je ta gospođa Van Orden?

— Jedna naša prijateljica — mirno odvratí Hancock.

— Sreo sam je u Lordsburghu. Velika dama. A što se to dogodilo njenoj kćerki?

— Ubio ju je Jed Buxton.

— Hm... naravno. Nego, idem malo do Madisona. Kasnije ću opet navratiti.

— Kad god zaželite.

Cole Strand izađe i, zviždukajući, udalji se.

— Misliš li da ga je Matt mogao poslati? — upita Luke.

— Colu to nije bilo potrebno. On upravo kao lešinar nanjuši tragediju, i to kilometrima daleko.

Istog trena uđe doktor Farrar.

— Evo mog izvještaja o događaju — reče. — Vjerujem da ništa ne treba dodati.

— Hoćete li mi ga pročitati?

Liječnik pročitá izvještaj i izjave svjedoka.

— Da, tako se sve i dogodilo — uzdahne Hancock kad je ovaj završio. — Ja sam ušao odmah poslije pucnja i ubojici oteo revolver.

— Hoćete li potpisati? Mislim da će ga sudac zadržati u lisicama.

— Vi to »mislite«?

— Čuj, Ben, kad ne bi u pitanju bila pruga...

— Sudac će ga i usprkos tome zadržati.

— Tu je i guverner... I Matt Buxton, jasno.

— Za mene je stvar gotova: Jed će biti osuđen. Na smrt ili na doživotnu robiju, a ostalo me ne zanima.

— Reynolds je malo prije stigao u grad i rekao da bi se rado sastao s vama u hotelu.

— Što je to sad? Svi me žele vidjeti. Nikad se nisam osjećao tako značajnim — nasmije se Ben.

Liječnik ustane i nakon kratkog oklijevanja reče:

— Malo ih je, Ben, koji su s vama, ali na mene možete računati.

Prentice Reynolds je bio visok i snažan muškarac i uvijek prilično neukusno odjeven. Ali to mu nije smetalo da prijateljuje s utjecajnim političarima, koji su imali pristup u Bijelu kuću.

Pruži Hancocku ruku i dopusti mu da sjedne, a on je stajao uz prozor.

— No, Ben, kako se razvija ovaj slučaj?

— Moglo bi biti i gore. A možda i jako loše.

— Ne vjerujem.

— Recite to Mattu Buxtonu.

— On ima zemlju koja je nama potrebna, ali pruži se ne protivi. Nešto bi trebalo poduzeti.

— Dobra zamisao. Jeste li pokušali?

— Da, ali zasad se samo smiješi i ništa ne kaže. Možete li pretpostaviti što smjera?

— Večeras ili sutra sudac će saslušati svjedoke. Matt će vjerojatno pokušati izvući brata iz zatvora, ali to mu neće uspjeti ako prije ne ubije mene ili moje pomoćnike. Ne vjerujem, međutim, da je i na to spreman.

— Idem u Centro, jer pitanje željezničke pruge još ovog tjedna mora biti riješeno. Mi uistinu želimo da željeznica prođe kroz Cobru, ali... ovakvo stanje u vašem gradu lako bi moglo nagnati glavešine da stave veto na taj plan.

— U tom slučaju bilo bi dobro da neka značajnija osoba dođe ovamo i onemogući Buxtonove spletke. Zakon bi morao imati posljednju riječ. Htio bih vidjeti kako bi se onda ponašali.

Netko pokuca na vrata. Uđe sudac Grey.

— Zdravo, Ben! Dobar dan, Prentice! Čini mi se da već naveličko raspravljate.

— Reynolds izgleda, vjeruje da ja sve mogu srediti — reče šerif.

— Ja samo želim da znam na čemu sam. Želim da nam Buxton odobri prijelaz preko njegove zemlje i da se gradu vrati mir. Mi svoj plan ne možemo

ostvarivati usred, da tako kažem, građanskog rata.

— Nije dovoljno samo željeti da se nešto postigne — dometne Hancock. — Osim toga, nikad nisam podlijegao prijetnjama?

— Prijetnjama? Doista ste rekli prijetnjama?

— Mislim da je šerif vrlo dobro protumačio vaše riječi, Prentice — umiješa se sudac. — Mi smo ovdje suočeni s gnusnim zločinom, ali meni je posve jasno da biste vi i vama slični voljeli da Jed Buxton napusti ovu zemlju i da ga se na kraju zaboravi...

— Ništa slično nisam rekao.

— Vaši kolege su slali više ili manje prikrivene poruke, ali uvijek s istom namjerom. Matt je zaprijetio cijelom gradu, doveo ga je, u neku ruku, u opasno stanje i ova je afera prešla lokalne granice.

— Mogu vam reći da sam ja osobno u vezi s Washingtonom i iskreno vam kažem da imam otvorene ruke... što se ove pruge tiče. Želim da prođe kroz miran i aktivan grad. Ova afera je, međutim, mnogo toga pokvarila...

— On želi — Hancock se okrene sucu — da Jed bude oslobođen, ili, ako ga osude, da ga osude zbog hehotičnog ubojstva. Zar ne shvaćate? Ovo je ultimatum: ili ćemo mi biti milostivi prema jednom razbojniku ili će pruga proći kroz Centro, a ne kroz Cobru.

Reynolds nije odgovorio. Sudac ustane i krene prema vratima. Za njim i Hancock, koji se na pragu okrene.

— Gradski savjet se potpuno slaže s vama, Reynoldse — hladno će Ben. — Ali vjerujte mi, ako vi i vaši istomišljenici pobijedite, Cobre će se naći u gadnom položaju.

XI

Prije nego što je izašao iz hotela, Ben Hancock se zaustavi u baru. Ni tri minute nije stajao kad uđe Brewster.

— Hoćete li popiti čašicu? — upita ga Ben smiješeći se.

— Oh, ne, hvala. Tražio sam vas, gospodine. Gospođa Van Orden bi htjela s vama razgovarati.

— Dobro. Na raspolaganju...

Odloži čašu i pođe s Englezom do Lauriena apartmana. Zaustavi se u malom salonu, ali Brewster mu dađe znak da uđe u sobu. Onda tiho zatvori vrata i izađe.

Zavjese su bile spuštene, ali ulazilo je dovoljno svjetla da je jasno mogao vidjeti Laurie. Sjedila je na krevetu, s glavom među rukama. Ben odloži šešir na stolicu i pričekta trenutak. Laurie se lagano uspravi.

— Dođi i sjedni tako da te mogu vidjeti — reče mu.

Poslušao je. Nije bio naročito raspoložen. Još mu se uspomena na Maurecn vraćala na pamet. Laurie ga prihvati za ruku i stisne je. On joj uzvрати stisak.

— Ben, najgore je prošlo, ali se u dnu duše ipak osjećam tako užasno hladna.

— Razumijem te, Laurie.

— Priznajem svoju odgovornost, ali ipak ju je on ubio, zar ne? Možda sam ja uistinu zla, ali on mora biti obješen.

— Ne vidim kako bi se mogao izvući.

— Svoj zločin mora platiti, Ben. Znam da se ne ponašam kao kršćanka, ali ja tu ništa ne mogu.

Ben pokuša malo otpustiti opasač.

— Čovjek se ponekad uistinu nađe u nezavidnoj situaciji — promrmlja kao da se ispričava.

— Tako mi je drago što se ti o tome brineš. Volim da ti čuvaš tog razbojnika. Osjećam se tako sigurnom kad znam da si ti ovdje.

— Sretan sam zbog toga, Laurie, jako sretan. Tako je lijepo što te vidim nakon... nakon što smo se rastali u New Yorku.

Mlada žena ga ponovno prihvati za ruku.

— Jesi li ikad doživio nešto barem malo nalik onome što smo zajedno doživjeli?

— Nikada!

— Ni ja, Ben. Kad si otišao, cijeli se moj život pretvorio u kompromis, iako to nisam shvaćala. Kad se sve ovo završi... kad Maureen bude osvećena... mogli bismo porazgovarati, ako želiš?

Ben je uzalud pokušavao naći prikladne riječi.

— Da, Laurie — jednostavno odgovori.

— Ostati ću ovdje, neću napustiti tvoju zemlju, obećajem ti!

On odjednom ustane, ajetivši se Daisy.

— Morala bi se malo odmoriti. Svratit ću kasnije.

— Mislim da bih sad mogla i zaspati, a poslije ti svakako moram nešto reći.

I dok se on natraške vraćao prema vratima, ona mu rukom uputi poljubac. U hodniku mu se pridruži Englez.

— Spavat će malo — Ben će Brewsteru. — Pripazite da joj nitko ne došaduje. Ja ću biti u blizini. U grad je došao neki Strand, koji je prilično spretnan na revolveru. Čuvajte ga sel

Brewster se osmijehne.

— A ja na šakama, šerife.

I dok je išao prema svom uredu, Ben Hancock nije mogao napustiti pomisao o Laurie i njenoj kćeri, i da je bitio. Osjećao je da drugu svakako mora izbaciti iz svojih misli ako se opet želi povezati s prvom. A na sudu će, najvjerojatnije, izvući na vidjelo njegove odnose s Daisy...

...

U uredu Jima Madisona vrvjelo je kao u košnici. Dave Pitts se oslanjao na zid, Muley Ward je stajao na vratima. I dok je Matt Buxton sjedio za stolom na kojem je stajala gomila novca, ostali kauboji su naizgled mirno promatrali razvoj situacije. Madison pređe jezikom preko suhih usana.

— To nije pošteno.

— Možda i nije, ali ovo je posao — odgovori mu Matt.

— Zvuči kao prijetnja.

— Slušaj, tvoj salun vrijedi pet tisuća dolara, a vrijedit će i manje ako pruga ne prođe kroz Cobru. Ja ti dajem deset, ali zato ćete ti i Dipple još večeras nestati odavle.

— Ja Montyja ne mogu prisiliti da ode, ako on to neće.

— Poći će! — odlučno odgovori Dave Pitts.

— Ne vjerujem da te se plaši — odmah će Madison.

— Pa nitko i ne treba da me se plaši, ovdje je riječ samo o poslu.

— Ja mislim i na jadnu djevojku — tiho doda Jim — i na Bena. Sve mi se čini da ćete ga morati ubiti, ako brata želite izvući iz zatvora.

— A to je baš ono što ne želim.

— Ali ne možete kupiti sve svjedoke. U ovom trenutku u baru sjedi Cole Strand, a vi mi pričate kako ne namjeravate ubijati?

— Zašto uopće raspravljate, gazdo? — reče Pitts. — Ako naredite da ovaj tip i Dipple moraju otići, oni će to i učiniti.

— Napoljel — vikne Matt, prepustivši se srdžbi koja ga naglo obuzme. — Napolje svi! Ostavite nas na miru, jeste li razumjeli?

Kauboji se šutke udalje. Matt počne lupkati rukom po novcu što je stajao na stolu.

— Ovo mi se ne sviđa — lane Madison.

— Pa gdje si pokupio te svoje lude ideje? Djevojka je, na kraju krajeva, bila obična prostitutka i sad je nitko ne može uskrsnuti. A Benov ugled neće porasti kad se dozna da mu je bila prijateljica.

— Ne želim pobjeći.

Matt pokupi novac, stavi ga u torbu i ustane.

— Bit ću u hotelu. Razmisli! Vremena imaš... do diližanse koja će ujutro napustiti grad. Prije saslušanja!

Kad se Matt vratio u sobu njegova je žena ležala na krevetu. On je poljubi i sjedne u naslonjač. Zatim opruži nogu i spusti je pod krevet, na mjesto gdje je krio oružje i municiju. Napipa ga i odmah osjeti olakšanje.

— Zar se ne osjećaš dobro, draga? — upita.

— Kako bih se mogla osjećati dobro s ovim oružjem ispod kreveta i načinom na koji se ti ponašaš...

— Ne boj se, sve će dobro završiti. Mislim da ću uvjeriti Jima Madisona da napusti grad. Reynoldsu je stalo da Cobre ponovno stekne mir. Ali najgore će biti ako Jed ostane u zatvoru. Tada bi ga mogli i objesiti, Virgie.

— To i zaslužuje.

— Znam, no, ne mogu dopustiti da se to dogodi.

— Ipak ne vjerujem da ćeš upotrijebiti silu da ga oslobodiš iz zatvora.

— Ne znam. Momci bi svakako htje-
li pokušati, a i ja upravo razmišljam...

— Tko ti daje pravo da u gradu iza-
zoveš krvoproliće? Candlestick je naš,
mi smo ga stvorili, ali ako stvari krenu
loše kako ćemo tamo ostati? I onda
reci mi zar da i mi zbog Jeda svršimo
u zatvoru?

— Pa brat mi je! — odgovori Matt
oklijevajući. — Virgie, znaš da sam u-
vijek znao poslušati tvoj savjet...?

— Uradi to sada, Matt, pogotovu sa-
da...

Matt počne razmišljati. Ako Jim pri-
stane da proda salun, ako Cora od-
vergla ono što joj je Finnegan utuvio
u glavu, ako uspiju srušiti Hancockov
ugled... Ne, suviše je tih ako. On ni-
koga ne želi ubiti. Oružje će, dakle,
ostati u sobi. Brata mora izbaviti na
neki drugi način. Ali, on je poznavao
svoje ljude: svi su bili Jedovi prijate-
lji, a Larson je uz to dobio po tikvi od
šerifa... Dostajala je i sitna iskra pa
da sve ode u zrak...

Cole Strand se nalaktilo uz bar i go-
vorio:

— Imam ideju, Larsone.

— Boli mene glava za tvoju ideju! —
odgovori nadglednik, koji je na drugom
kraju pio pivo sa svojim drugovima.

— Znam kako možemo osloboditi Je-
da i u isti se mah dokopati love... ve-
like love. Da porazgovaramo malo o to-
me na nekom mirnijem mjestu, a?

— Idi do vraga! Uvijek donosiš samo
nevolje.

Strand sliježe ramenima i krene pre-
ma vratima. Osjećao je da ga Ward i
Farr prate pogledom, ali tek je Pitts dao
drugovima znak da ga slijede. Sva tro-
jica su bila preveliki Jedovi prijatelji,
da bi patili od nekih predrasuda.

— Spomenuo si novac — počne Pitts
čim su izašli na ulicu. — Što si htio
reći?

— Ako Jed izađe, morat će napustiti
grad. I što će onda biti s vama? Kamo
ćete? Uvijek ste bili s njim.

— Jed da napusti grad? Zašto?

— Pa ubio je. I to u leđa.

— Da, istina je — prizna Dave.

— I onda?

— Uzet ćemo malo love i s njim u
planine.

— Ne malo, već gomilu, o kakvoj nikada niste ni sanjali.

— Koliko?

— Pedeset tisuća dolara po glavi.

— Pedeset... Pa ti si lud.

— Hoćete li me saslušati ili ne? — vikne Strand. Ali, već je znao da ih ima u šaci.

— A Larson? — upita Pitts.

— Pusti ga. On je Mattov čovjek.

— Jed?

— I on će dijeliti s nama.

— A kako to misliš izvesti, Cole?

— Zanima vas? — reče Strand, osmi-
jehnuvši se.

— Slušamo te...

Hancock se naglo prene. Sunce je već bilo visoko i vrijeme da povede zatvorenika na sud. Dok se umivao i oblačio, šerif je mislio samo o jednome: danas će Laurie doznati za njegove odnose s Daisy. Hoće li ga odmah prezreti i zauvijek napustiti... Jer, čim ju je vidio, shvatio je da je neprekidno živjela u njemu, usprkos proteklom godinama. Istina je, htio je to dokrajčiti, oženiti se drugom ženom, ali Laurie se pojavila i sve je opet palo u vodu.

Side u svoj ured.

— Zdravo, šerife! — reče Luke. — Sve je spremno.

— Zdravo, Luke — odgovori on i prihvati šalicu već pripremljene kafe. — Jesi li jeo?

— Da, osim tebe svi su već doručkovali.

— Nisam gladan, loše sam špavao.

Brzo popije kavu i otvori hrastova vrata. Neddy se smiješio. Hancock izvadi iz soške dva karabina i upita.

— Poznaš okolicu?

— Da. S krova hotela sve mogu nadgledati.

— Nastoj da te ne opaze. E pa, momci, vrijeme je da krenemo.

— Ja ću povesti zatvorenika — reče Luke.

Jed Buxton je na rukama imao lisice, a na nogama lance. Mogao je pobjeći jedino na konju... ako mu to ikad padne na um. Na ulici je bilo ljudi, ali... što se mora nije teško. Rudari su imali dan odmora, farmeri su stigli u grad

sa svojim obiteljima. Mali rančeri su uživali gledajući nevolje u koje je upao moćni gospodar Candlesticka.

— Pravi cirkus — promrmlja Jed. — Morali ste me povesti kolima. Uostalom, kako mogu hodati s ovom gvozdarijom o nogama?

Kauboji s Candlesticka stajali su na konjima nasred ulice. Pješaci su ih izbjegavali. Aba Getz je stajao na pragu svoje kuće, a salun je bio zatvoren. Hancock se pitao kako se Madison ponašao pred Finneganom. Kako je reagirao na ponude i prijetnje? Onda među svjetinom ugleda i Lindu Darr, a pored nje i Cole Stranda. Ovaj tip ništa nije radio bez razloga. Kakav ga je to neobičan interes privukao mladoj ženi?

Matt i Virgie Buxton stajali su pred vratima vijećnice, u društvu odvjetnika Finneganova. U vijećnici je, pak, gradonačelnik Taggart sa svojim savjetnicima čekao na uhapšenika. Dick Truman, skrštenih ruku, stajao je nešto dalje od ostalih. Iza njih, stajala je gospođa Jay sa svojim djevojkama. Pastor Doer i otac Donner, naslonjeni na zid, bili su nalik na dvije utvare.

Opazivši brata i odvjetnika, Jed dignu glavu i počne bijesiti:

— Sad ćete vidjeti, bando prokleta, što znači dohvatiti se Candlesticka!

Hancock ga gurne kroz vrata koja je Taggart upravo bio otvorio. Onda mu skine lisice i povjeri ga Finneganu. Iza ugla zgrade, u društvu Brewstera, pojavi se na kraju i Laurie Van Orden. Ben je pričekao, pa uđe u dvoranu. Krenuli su prema mjestima koja je Luke već bio rezervirao za njih. Onda se Ben okrene i opazi Colea Stranda, koji je u neposrednoj blizini pronašao dva mjesta za sebe i Lindu Darr. Ljudi s Candlesticka stajali su iza zid, naizgled nenaoružani.

Zastupnici optužbe i obrane već su bili na svojim mjestima: Edward Evans nasuprot Finneganu. U neposrednoj blizini optuženika sjedili su Matt i njegova žena.

Uđe sudac Grey, odjeven u uobičajenu sudačku odoru. Hancock dade znak rukom i svi ustanu... svi osim Jeda, kojeg je ovo izgleda zabavljalo. Na kraju ga njegov odvjetnik prisili da ustane.

— Rasprava je otvorena — izjavi sudac.

Svi sjednu. Hancock se ogleda. Doktor Farrar je sjedio u prvom redu, Cora u dnu, ali Jima Madisona i Monty Dippleyja, dvaju glavnih svjedoka, nije bilo. Čini se da ih se Matt na neki način ipak uspio osloboditi. Cora je bila potkupljena, a kauboji s Candlesticka očigledno neće svjedočiti protiv Jeda.

Doktor Farrar pročitao izvještaj odbora vještaka, a onda se začuje duboki i odlučni glas Edwarda Evansa.

— Pozivam šerifa Bena Hancocka da priđe mjestu za svjedoke.

Hancock priđe i zakune se na bibliju da će govoriti istinu.

— Hoćete li nam, šerife, ispričati događaj onako kako ste ga vi vidjeli?

Kad je Hancock završio, Finnegan ustane i obrati se sucu:

— Gospodine suče, dopustite mi da primjetim kako ovaj svjedok nikako ne može biti nepristran.

— Imat ću to na umu. Hoćete li mu postaviti neko pitanje?

— Samo jedno, ako časni sud dopusti.

Odvjetnik istupi korak i izravno se obrati Hancocku:

— Je li žrtva bila djevojka iz javne kuće koju drži gospođa Jay?

— Protestiram! — vikne Evans. — Pitanje nema nikakve veze sa slučajem.

— Primjedba je uvažena — reče sudac.

Hancock s olakšanjem uzdahne, ali Finnegan je već nastavljao:

— Zar vi sami niste bili klijent te kuće i nije li vam djevojka Daisy bila omiljela partnerica?

— Protestiram! — još se jednom javi Evans.

— Primjedba se uvažava. Molim zastupnika obrane da se ne udaljuje od slučaja.

Finnegan se, očito zadovoljan, nakloni sucu.

— Molim, časni sude, drugih pitanja, i nisam imao.

Ali, sve je već bilo izrečeno. Kad se vratio na svoje mjesto, Ben shvati kakav je šok doživjela Laurie. Opazio je da je naglo približila i da je Brewster mršio obrve. Lindi Darr je lebdio zburadi osmijeh na usnama, a Coleu

Strandu usta su se raširila od uha do uha. Pa ipak, koliko to god čudno izgledalo, Ben je osjetio nekakvo olakšanje; znao je da je najgore prošlo i mogao je sabranije pratiti nastavak procesa.

Linda je hladno i bezlično izjavila da je čula krik i pucanj i da je, kad je ušla, Daisy već bila mrtva. Kauboji s Candlesticka su potom rekli da su oni bili zaokupljeni svojim poslom, da ništa nisu vidjeli i da se ničega ne sjećaju. Vrhunac svega bilo je Corino svjedočenje; djevojka se zaklela da nije bila u Madisona kad se zbilo zločin.

U takvim okolnostima doista se činilo da će Finnegan za svog štićenika izboriti barem slobodu uz plaćanje kaucije. Kako su Madison i Dipple bili odsutni, obrana nije imala svjedoka koji su bili prisutni kad je Daisy ubijena. Gradonačelniku i većini savjetnika lica su se već bila razvedrila. Međutim, jedno je bilo vrlo čudno. Kad je Finnegan počeo obranu sa: »Jednog mladića, kojeg je lokalna policija nemilosrdno maltretirala...« pogled Colea Stranda postajao je sve mrkiji...

Odvjetnik je svečanim tonom slagao laž na laž, sudac Grey je izgledao kao da je maločas progutao limun, a Evans Edward je izgubljeno buljio u strop.

— I stoga zahtijevam od suda da zbog nedostatka dokaza — završi branitelj — mog klijenta oslobodi.

— Odbijeno! — sudac će ni trepnuvši. — Dokazano je da je metak ispaljen iz optuženikova oružja.

— I u tom slučaju — nastavi Finnegan — htio ili ne, sud mora pustiti mladića uz kauciju.

Sudac se okrene prema Evansu.

— Ima li optužba i drugih svjedoka?

No, prije nego što je tužilac uspio progovoriti, javi se Laurie Van Orden.

— Časni sude, smijem li reći nekoliko riječi?

— Ovakva procedura nije uobičajena, gospođo Van Orden, ali kako sam razmotrio sve okolnosti, dopuštam vam da govorite.

— Protestiram! — skoči Finnegan. — Ova osoba nije bila u Cobri kad je žrtva umrla.

— Ona je majka jadne djevojke i ja je želim čuati. Izvolite, gospođo Van Orden.

— Hvala, gospodine suče. I ja protestiram protiv toga da ovog ubojicu pustite na slobodu uz kauciju.

U dvorani se začuje žamor.

— Ovdje sam dovoljno dugo da bih saznala da je ovaj čovjek poznati kriminalac koji ne poštuje nikakav zakon. Zar on nije ubojica samo zato što puca ženama u leđa, samo zato što ga brani njegov bogati brat?

— To još nije dokazano, gospodo Van Orden — blago će sudac.

— Nije dokazano? Ali tko je onda ubio moju kćer? Kauboji s Candlesticka? Cora Jones? Odsutni svjedoci? Tko je još bio prisutan kad je ona ubijena?

— Zakon — počne Finnegan — zakon...

— Mora štititi nevinog i kazniti krivca! — vikne Laurie. — Vi ovog čovjeka možete pustiti uz kauciju i tako mu omogućiti da ubije bilo koga tko bi mogao svjedočiti protiv njega. Je li to pravda, je li to zakon? To je, možda, vaš zakon.

— Protestiram! — vikne Finnegan.

Tada ustane i tužilac Evans, položi obje ruke na stol i odlučno izjavi:

— Slažem se sa zaključcima gospode Van Orden, časni suđe, i smatram da ovaj čovjek mora ostati u zatvoru dok se god ne pojave svjedoci kojih sada nema.

Odjednom se iz dna dvorane javi Luke Post:

— Nećete ih dugo čekati.

Na ulazu u dvoranu pojave se Jim Madison i Monty Dipple; pratio ih je Neddy Truman, s karabinom u ruci. Hancock je pažljivo promatrao ljude s Candlesticka, koji su uznemireno izmjenjivali poglede i izbjegavali pogled svoga gazde. Mattovo lice je sad bilo blijedo i mrko, ali se zato Strand zadovoljno osmjehivao.

Laurie sjedne; nijednom još nije pogledala Bena.

Madison se u tren oka našao na mjestu za svjedoka i Evans ga je mirno počeo ispitivati.

— Pretpostavljam da niste otišli iz grada kako biste izbjegli svoju dužnost prema sudu?

— Pa... nisam. Ali... bio sam zastrašen. — Madison samo okrzne pogle-

dom Matta. — I još se plašim. Ali, vidio sam kako umire ta djevojka...

— Molim vas kažite sudu što ste vidjeli — obrati mu se sudac.

— Vidio sam ih, časni suđe, Daisy i Jeda. Razgovarali su. Djevojka se smijala. On je najprije počeo kleti, a onda ju je udario. Daisy je onda ustala, kriknula i potrcala, a Jed je tada pucao u njena leđa.

— Vi dakle, tvrdite da je Jed Buxton ubio Maureen Pomfret... ovdje poznatu pod imenom Daisy?

— Da. Ubio ju je, časni suđe. Ubio jednu milu djevojku.

— Protestiram protiv načina na koji svjedok priča o događaju — zaletiti se Finnegan.

— Protest se ne prihvaća. Želite li vi nešto upitati svjedoka?

— Ne, časni suđe.

— Gospodin Monty Dipple — pozove Evans.

Monty pride i ponovi ono što je maločas rekao Madisonu.

— Pitanja, molim?

Finnegan opet ustane.

— Gospodine Dipple, mogu li vas upitati zašto ste tako kasno stigli na raspravu?

— Protestiram! — reče Evans.

— Dopuštam pitanje — sudac će.

— Časni suđe — počne Monty poslije kratkog oklijevanja — opasno je u ovom gradu svjedočiti protiv Candlesticka. Morao sam razmisliti. Jim i ja smo upravo razgovarali kad je došao Neddy Truman, s karabinom u ruci...

— Tražim riječ! — vikne Finnegan.

— Molim, izvolite.

— Ovdje se pod zakletvom izjavljuje da je šerifov pomoćnik na silu doveo svjedoke u sudnicu. Je li navedeni pomoćnik imao dozvolu za to? Tražim objašnjenje!

— Oh! — malo podrugljivo odvrati Dipple — mi smo i tako odlučili da dođemo. Jedno je bojati se Candlesticka, a drugo štititi ubojicu nedužne djevojke.

Sudac je morao intervenirati, da uspostavi mir u dvorani.

— Ako nema drugih svjedoka, sud odlučuje da Jed Buxton ostane u zatvoru do slijedeće rasprave. Tada će se do kraja utvrditi odgovornost i donijeti

konačna presuda. Ovime je rasprava završena.

Sudac ustane i brzo izađe iz dvorane. Hancock pride uhapšeniku i opet mu stavi lisice. Svjetlina žamoreći polako počne izlaziti. Matt i njegovi momci ne učiniše nijedan prijeteci pokret.

— Gade od šerifa! — promrmlja Jed, pa se okrene prema bratu: — A ti, debela svinjo? Što ste poduzeli ti i tvoj idiotski odvjetnik? Vrag neka vas sve nosi!

— Idemo! — zapovijedi šerif. — Budi miran, jer ima ljudi koji samo čekaju da te se dočepaju.

Laurie i Brewster su među posljednjima izašli iz dvorane; otkad je Finnegan optužio Bena, ona ga nijednom nije pogledala.

XII

Hancock uđe u salón kroz stražnja vrata i pođe u ured Jima Madisona.

— Kako je, Jime?

— Loše. Znae da sam lagao.

— Htjeli ste kidnuti?

— Monty ne, ali ja da. On je uvijek bio srčaniji od mene. A onda je stigao Neddy s karabinom i što mi je preostalo nego da odem svjedočiti. Matt mi je za salun nudio dva puta više nego što vrijedi.

— Na vašem mjestu nikome ne bih spominjao Matta. To bi vam moglo spasiti kožu.

— I sam znate da me na sto načina može uništiti, samo ako želi.

— Matt nije ubojica.

— On možda nije, ali tu su Dave Pitts i družba.

— Ne udaljujte se dok sve ne bude sređeno. Savjetujem vam i to da se držite daleko od momaka s Candlesticka.

— To mi ne morate ni govoriti.

— Ja ću poduzeti sve što budem mogao, ako vas se slučajno dohvate.

— Možemo zahvaliti malom nevaljalcu Johnnyju Hunteru, kojemu baš nisu mrske napojnice! — nasmije se Cole Strand, mašući ključem u ruci. — Gazda i njegova žena su u predvorju. To treba iskoristiti.

— Ali on nam je obećao da nitko neće biti ubijen — promrmlja Sandy.

— A tko kaže da ćemo nekoga ubiti? Mi samo, i protiv njegove volje, pomažemo Mattu Buxtonu. Ovo je sasvim miran posao bez ikakve opasnosti.

— Radite što vam se kaže! — naredi Pitts drugovima. — Zar vam mozak uistinu ne radi?

— Oružje zamotajte u krpe — dodá Strand. — I preklinjem vas, tiho, bez ikakve buke!

— A što s konjima? I sami znate da Dick Truman nije nemaran čovjek.

— Za konje ćemo se mi pobrinuti. Vi samo uradite ono što tražim od vas.

Dva kauboja izađu iz sobe.

— Što misliš o ovim vjetropirimá? — upita Strand.

— Sve će biti u redu — potvrdi Pitts.

— Sve.

— Zar mogu odustati kad ih već uvalimo u gužvu?

— Čini se da ti mozak nije zakržljao, ali pripazi. Nitko ne smije biti ubijen, jer onda bi sve bilo pokvareno. Nadam se da si zapamtio sve sitnice. Najvažnije je da sve bude izvedeno kao što je zamišljeno.

Kauboji su se vratili s oružjem i municijom. Kad su sve odložili na Strandov krevet, Cole reče:

— Stubište za posluđu zacijelo je slobodno. Sandy, to je tvoj zadatak.

Farr se na prstima šuljao hodnikom da dođe do svog mjesta, a ostali su ga slijedili. Strand se onda zaustavi pred vratima sobe Laurie Van Orden i pokuca. Nisu prošle ni dvije sekunde i on se nađe pred Brewsterom. Naglo povuče Engleza u hodnik, a njegova dva druga odmah se nađoše između njega i ulaza u apartman.

— Pa, kad ćete najzad shvatiti da vas gospođa ne želi vidjeti? — oštro mu sa obrati Brewster.

— Ovaj put će me ipak vidjeti — odvratí Strand prijeteci.

Dva kauboja su već držali revolvere u rukama i istodobno udarila Engleza po glavi. Brewster se bez riječi srušio. Strand ga, za svaku sigurnost, još jednom udari nogom, a onda iz džepa izvali klupko žice.

— Čvrsto ga vežite i prenesite u ovu sobu.

Cole zatim uđe u mali salon i otvori desna vrata. Soba je bila prazna. Onda otvori lijeva vrata i bezobzirno uđe. Laurie je sjedila na krevetu, odjevena u noćnu košulju, preko koje je prebacila ogrtač. Htjela je viknuti, ali kad je opazila da je revolverska cijev upravljena ravno u nju, usta su joj samo ostala raširena.

— Ustanite — tiho joj zapovijedi Strand — i preodjenite se! Uzmite sve što će vam biti potrebno za jedno malo putovanje.

— Zar ste poludjeli? Što hoćete od mene?

— Ni riječi! — tiho izusti Strand glasom koji nije dopuštao protivljenje. — Ne bojte se, ništa vam se neće dogoditi, ali morate slušati.

Mlada žena ustane i bez riječi se počne oblačiti. Poznavala je ugled nezvanog gosta i osjetila da bi protivljenje moglo loše završiti. Onda se u susjednoj sobi začuje neko mumljanje i mukli udarac, kao da je nešto teško palo na pod. Oči joj se ispuniše strahom.

— Brewster nije mrtav — reče Strand, zatvarajući vrata iza sebe. — Još će mi biti potreban. Ali požurite, molim vas. I ništa ne pokušavajte, jer i sami znate da je okidač na mojem revolveru vrlo labav.

Osjetio je promjenu u Laurienom ponašanju. Učinilo mu se da je nadvladala prvi strah. Mirno je iz ladice izvukla odjeću i položila je na krevet. Strand ju je svo vrijeme upravo proždirao očima... kad je skinula ogrtač, kad se sagnula da obuje čarape. Uzbudivala ga je njena ljepota; strast mu je iskrila iz očiju, ali se svladao.

Ni ona njega nije ispuštala iz očiju. Pratila je svaki njegov pokret. Nije željela da je iznenadi. Imala je i plan... Munjevito je skočio i udario je po ruci baš u trenutku kad je iz ladice vadila mali revolver. Usput ju je i tako čušnuo po ustima da je pala na koljena i gotovo se onesvijetila.

— Ovo je samo mali uzorak onoga što vas čeka ako još nešto pokušate. A sad se brzo odjenite!

Sva prestravljena, mlada žena se na brzinu dokrajca odjene. Onda ga uznemireno pogleda, očekujući što će dalje biti.

— A sad ćemo u malu šetnju — nasmije se Strand. — Krente prema stubištu za poslugu, lijepa gospođo.

Revolverom joj dade znak i ona krene ispred njega. Kad je prolazila kroz mali salon, gotovo se ukočila. Brewster je, onesviješten, ležao na podu. Strand joj gurne revolver u leđa i ona ponovno krene. Šutke su šišli stubama i izašli kroz vratašca koja su vodila u sporednu ulicu.

— Otkad sam vas prvi put vidio, umirem od želje da se nademo nasamo — obrati joj se Strand glasom punim cinizma. — Ali, na žalost, ovo je samo posao. Ostalo će kasnije doći na red.

— Vi ste potpuno ludi!

— Ja nisam — nasmije se Strand — ali Jed jeste. U njega se očituju svi znakovi te bolesti. I bilo bi dobro da budete oprezni s njim.

— S Jedom? — Laurie smeteno izusti.

— Naprosto ga moram povesti sa sobom. Pozna jedno divno skrovište u planinama. A i njegovi ljudi su mi potrebni.

— Vi ćete nas sve ubiti!

— To bi uistinu bila šteta jer vi ste rijetko dobar zalogaj. Idemo!

Na kraju uličice rastanu se. Onda se na Buxton Streetu pojavi Dave Zitts i dade znak da je put slobodan. Kad su se približili, reče:

— Hancock je u uredu, a Luke spava. Sandy je ukrado dva konja koji su bili privezani ispred saluna. Vlasnici su im i suviše pijani da bi krađu opazili prije zore.

— Odlično! A sada gospođo Van Orden, još jednom vas moram upozoriti da svoje lijepe grudi ne izlažete puno opasnosti koja im prijeti iz ovog revolvera.

— Ben će vas uhvatiti, budite sigurni...

— On će to, nedvojbeno, i pokušati... jednog dana... ali u ovom trenutku o tome nemojte ni razmišljati. Idemo, lijepa moja.

Tada joj grubo pritisne cijev revolvera u leđa, da bi shvatila kako je spreman na sve dokle god plan do kraja ne izvede što je naumio. Kad su stigli pred šerifov ured, popne se s njom na verandu i gurne je unutra. Ben se dig-

ne i osmjehne Laurie, ali onda opazi Stranda i njegov revolver...

— Što ovo znači, Cole? — No, kada je ušao i Pitts, Ben shvati.

— Pao mi je na um jedan mali plan — počne Strand. — Ova je ljupka dama izjavila, ako sam dobro čuo, da posjeduje milijun funti. A to je, moraš priznati, suviše čak i za njenu ljepotu.

Tada u sobu uđe i Luke. Oči su mu bile pune sna. Dave Pitts odmah uperi revolver u njega.

— Što se to ovdje događa?

— Oslobođiti ćemo Jeda — mirno odgovori Strand — a onda ćemo se sakriti na jednom malom, tihom mjestancu. Jasno, sa sobom ćemo kao taoca povesti i ovu damu. Vratit ćemo je kad dobijemo dvjesti i pedeset tisuća dolara. Njoj će još uvijek prilično ostati. Osim toga, grad će se osloboditi Jeda Buxtona. Kako vidite, u ovom poslu svi dobijaju.

— I kako mislite dobiti taj novac?

— Vrlo jednostavno. Naša lijepa gošća dat će punomoć Brewsteru, on će podignuti novac, a vi ćete nam ga donijeti.

Strand je znao da mu se ništa ne može dogoditi. Hancock neće ni prstom maknuti, ako osjeti da bi to njegovu prijateljicu moglo stajati glave.

— A sada ćete nam otvoriti vrata od zatvora — nastavi Strand. — I pripazite, molim vas, da tip koji se odziva na ime Neddy ne učini kakvu glupost.

— Otvori Luke — reče Hancock — i reci Neddyju neka odbaci oružje.

— Ovo ti neću zaboraviti, Cole — reče Luke. — Kunem ti se da ćemo se vrlo brzo sresti.

— Već počinjem moliti da mi bog oprosti grijehe — nasmije se Strand.

Luke se približi vratima i vikne Neddyju neka odloži pušku.

— Zar ste poludjeli — odgovori mlađić.

— Ostavi pušku, Neddy — zapovijedi Hancock — i izađi!

Luke Post otvori vrata i mladi Truman se pojavi.

— Ah, tako dakle! — reče, opazivši revolvere.

— Dave, oslobodi Jeda! — naredi Strand. — I da se nitko nije pomaknuo. Inače bih mogao isprazniti cijeli re-

volver u ovu dražesnu ženicu... priznat ćete da bi to bila šteta.

Strand je shvaćao da sada mora brzo raditi, jer bi najsitnija greška mogla izazvati pokolj. On bi i ne trepuvši ubio ženu, ali dobro je znao da je ne bi preživio dulje od nekoliko sekundi. Zato nije ni pomišljao da sad ubija. Ako to kasnije bude morao, neće oklijevati.

— Cole — ledenim će glasom Hancock — ubit ću vas ako gospodi Van Orden nanesete i najmanje zlo. Kunem se!

— Ja to i ne namjeravam. Za sada me zanima samo novac. — Strand izvadi komad papira iz džepa. — Ovo je punomoć za Brewstera. Osobno sam je napisao. Dodajte gospodi pero, pa neka potpiše.

— Poslušaj ga Ben drugog izlaza sada nemamo — reče Laurie. — Uzela je pero potpisala izjavu, a da je nije ni pročitala.

Cole je promatrao Bena dok je ovaj spremao papir u ladicu. S olakšanjem je uzdahnuo kad je vidio da šerif iz ladice nije izvukao i revolver.

Tada se na vratima pojavi Jed, u društvu Pittsa.

— Izlaz, odlazimo! — oštro mu naredi Strand. — Konji će odmah stići.

— Gdje je... gdje mi je brat?

— Matt s ovim nema ništa — odgovori mu Ben. — On nikada ne bi učinio nešto slično.

— Kasnije će nam se pridružiti — doda Strand. — Idemo!

— Vi povedite ženu — reče Pitts. — Ja ću pripaziti na ove tri junačine. Ako i prstom pomaknu, pucat ću.

— Ma nemoj? — odvrati Hancock.

S sada Strand iz džepa izvadi klupko žice.

— Vežite im ruke!

Pitts odloži revolver i prihvati žicu. Strandu se na trenutak učinilo kao da će šerif skočiti, pa je odmah prislonio cijev na glavu svoje zarobljenice. Ben se smirio. Za nekoliko minuta sva su trojica bili vezani. Zitts im je usput nabio i lisičine, koje je našao u ladici od stola. Onda je ključeve stavio u džep i pokupio svo oružje iz ureda.

— Pokušajte što prije nabaviti taj novac — preporučio im na odlasku Strand. — To će vam lakše uspjeti ako

budete mislili na ovu lijepu gospodu... Nadam se da me razumijete.

Tada gurne Laurie prema izlazu. Kad su izašli, smjesti je na konja i mala grupa krene ulicom u smjeru Candlesticka. Ipak, nisu išli na ranč. Jed i njegovi ljudi još su Coleu bili potrebni, ali kad plijen stigne, svatko će se snalaziti kako zna. A što se žene tiče... o tome ima vremena razmisliti...

XIII

Linda je sjedila skrivena iza spuštених завјеса. Cula je konjski topot koji se udaljavao niz Buxton Street. Osjećala je da je pogriješila, ali osjećaj krivice miješao se s likovanjem. Ben Hancock joj se obećao... doduše, ne izravno... a sad je odbija, pa neka i plati. Žena koju voli nalazi se u rukama Jeda Buxtona i Colea Stranda. I ona je sudjelovala u toj otmici. Jedan ručak u Meksikanca, nekoliko laskavih riječi tog muškarca u sívom, i ona je progovorila. Neprekidno joj se vrzmala po glavi avantura između te žene i Bena u New Yorku... između mladog provincijalca i lijepe milijunarka. Nesvjesno je odgovorila na sva pitanja; štoviše, dala je i neka druga važna obavještenja.

Sad se, sjedeći u sjeni, uzdrhtala srca pitala: Ne skrivaju li se iza bijelog pročelja Hancockove kuće leševi? Možda je postala suučesnikom ubojice? Možda Ben leži u krvi, kao i djevojka one večeri u salunu?

Ustane, izađe iz dućana i zatvori se u svoju sobu. Upali šibicu. Oštar miris sumpora podsjeti je na onu jednu djevojku iz Montane, koja se ubila progutavši istu takvu kutiju šibica. To ju je toliko potreslo da je gotovo kriknula. Kad je naposljetku upalila pretrolejku i podigla je prema zrcalu, opazi svoj zaplašeni pogled i umorne crte lica.

Zahvaćena strahom, grozničavo se počne preodijevati. Nekoga je trebalo vidjeti, s nekim razgovarati. Da barem ima prisnu prijateljicu! Onda joj padne na um kako se nikada i nije starala da nađe prijateljicu i da joj je jedini cilj bio brak. Izađe na stražnja

vrata, ali kako nije imala snage ući k Benu, nesigurnim korakom produži prema hotelu. Ugledavši u predvorju Matta, njegovu ženu i nadglednika, gotovo posrne. A onda nesvjesno počne vikati:

— U Bena se dogodilo nešto strašno!

— Što to govorite? Matt poskoči. — Zar Jed nije dobro?

— Oni su ga oslobodili... Strand i vaši ljudi. Vidjela sam ih kako odlaze. S njima je i neka žena... mislim gospoda Van Orden.

— Laršone, idi vidjeti — zapovijedi Matt. — Onda se okrene prema ženi. — Provjeri je li gospoda Van Orden u svom apartmanu.

— Cole Strand? — uzdahne Virgie. — Neka nam bog pomogne!

Larson se otrčao, a iza bara je izašla gospoda Hunter i približila se Lindi.

— Pa vi ćete se onesvijestiti, gospodiце Darr — reče, prihvativši mladu ženu.

— Nikad se nisam onesvije... — odgovori Linda i istog se trenutka sruši u naručje gospodi Hunter.

Benu Hancocku nisu toliko smetali miris prijave krpe u ustima i oštar bol od žice koja mu je stiskala ruke koliko strah na pomisao da bi Laurie mogla zadesiti okrutna sudbina. Dobro je poznao Colea Stranda... a doda li mu još petoricu razbojnika, s Jedom Buxtonom na čelu?... Laurie očekuju teški trenuci. Ona je uvijek bila odlučna i snažna, ali nikad se nije našla sama s pet zlikovaca.

Razmišljao je kako da je što prije zbavi iz njihovih ruku, ali ničemu se nije domislio. Platiti... to je jedini način da je oslobodi. Ali, tko će u tako kratkom vremenu skupiti toliku svotu? I onda krenuti za Strandom i njegovim suučesnicima...

Odjednom Hancock ugleda ispred sebe Laršona, koji je u ured ušao oprezno, na prstima. Nadglednik se sagne i izvuče mu krpu iz usta.

— Imate li škare?

— U donjoj ladici — odgovori Ben, kašljući.

Laršon pokida žicu na rukama sve trojice i pomogne im da stanu.

— Strandovo maslo — reče. — Linda Darr ih je vidjela kako bježe.

— Da, prije jedan sat — odgovori Hancock, misleći kako je Linda baš na vrijeme digla uzbunu.

— S njima su i moja tri čovjeka? — upita Larson.

— Da.

— Idiotti — Larsen ljutito stisne šake. Ude i Matt Buxton.

— Hoćeš li potražiti Dicka Trumana? — zamoli Ben. — Strand je uzeo ključeve od lisičina. Ne preostaje mi ništa drugo nego da ih pokidam.

— Ben, ti znaš da ja s ovim nemam nikakve veze.

— Znam da ti ne bi oteo ženu. Ali, oni za njenu slobodu traže dvjesto i pedeset tisuća dolara. Pogledaj papir što sam ga stavio u ladicu.

Rančer pogleda, a onda se okrene Larsonu.

— Osedlaj konje!

— Ne! — vikne Ben.

— Zašto?

— Najprije moramo sakupiti novac i doznati gdje ga moramo ostaviti. Ne smijemo biti toliko neoprezni, pa odmah poslati potjeru. Mogli bi ubiti gospodu Van Orden prije nego im se i približimo.

— Ben je u pravu — potvrdi Larson.

— Zar ne misliš da bi Strand mogao ubiti Jeda? Ti barem znaš da Jed ne voli primati naređenja.

— Cole se doista može otarasiti i njege i ostale trojice kauboja. On je spreman na sve, ali ipak ga ne smijemo progoniti. Nemamo pravo da se kockamo sa životom nevine žene.

Matt htjede odgovoriti, ali se svlada i naglo ode iz ureda.

— Zanimljivo bi bilo znati gdje će se sakriti — reče Ben. Sjećam se da su Jed i njegovi momci u brdima imali neko sklonište, ali ne znam gdje; čak ni stari Buck to nije mogao otkriti, iako je sa sobom poveo dva Indijanca.

— Vjerojatno mislite na onu aferu s malom Meksikankom?

— Da.

— Nisam bio s njima i ne znam gdje se nalazi, ali sad moram poći.

Čim je nadglednik izašao, Luke progovori:

— Čini mi se da ovaj momak ipak nešto zna...

Stigao je i Dick Truman sa svojim oruđem. Čim je ušao, obavijesti:

— Liječnik se već pobrinuo za Engleza. Dobro su ga lupili. Ali da vidimo što je s tim lisičinama.

Dok je Truman radio, Hancock je šutke slušao njegova objašnjenja i mislio na Laurie. Bio je bijesan što je nemoćan. Sad mora vidjeti Brewstera, dobiti što je moguće prije traženi novac i predati ga Strandu. Tek će tada moći u akciju.

Laurie je šutjela; nije ni pomislila da odgovori na kletve i prostote koje je Jed upućivao njoj i jednoj Daisy. Znala je da pomoć neće stići tako brzo i da će opasnost biti još veća ako bilo što izusti. Nije bila sigurna da bi je Strand ubio, ali u Jedove namjere nimalo nije sumnjala.

U blizini ranča su se rastali i Dave Pitts se odvojio od grupe. Kad se vratio vukao je za sobom konja natovarenog hranom. Onda su krenuli prema Burros Mountainsu. Noć je bila zvjezdana. Ispor staze kojom su išli prostirala se tiha dolina, kojom je tekla rječica. Nakon mnogih okuka i teških prijelaza, najzad su se zaustavili na jednoj zaravni. Laurie opazi mračni ulaz u nekakvu spilju koji je bio sakriven različitim niskim grmljem.

Strand sjaše.

— Zapalite vatru, skuhajte kavu, a onda ćemo jesti — reče kaubojima. — Vi ste zacijelo umorni, gospodo Van Orden. Ako želite sjahati, pokušat ćemo vas smjestiti onoliko ugodno koliko to bude moguće.

— Onoliko ugodno! — Jed prasne u smijeh. — Majku jedne obične...

— Umukni! — mirno odgovori Strand i približi se Jedu. — Vjerujem da ćeš mi učiniti tu uslugu. U protivnom ćeš sa mnom imati posla. Jasno?

— Pa tko ovdje zapovijeda? Ja sam vas doveo, a ovo su i moji ljudi... Što te to učinilo tako osornim?

Strand ga je neko vrijeme šutke promatrao, a onda se okrene Pittsu.

— Reci mu!

— Cole je sve organizirao — objasni Pitts — i mi smo se dogovorili da će on upravljati akcijom.

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

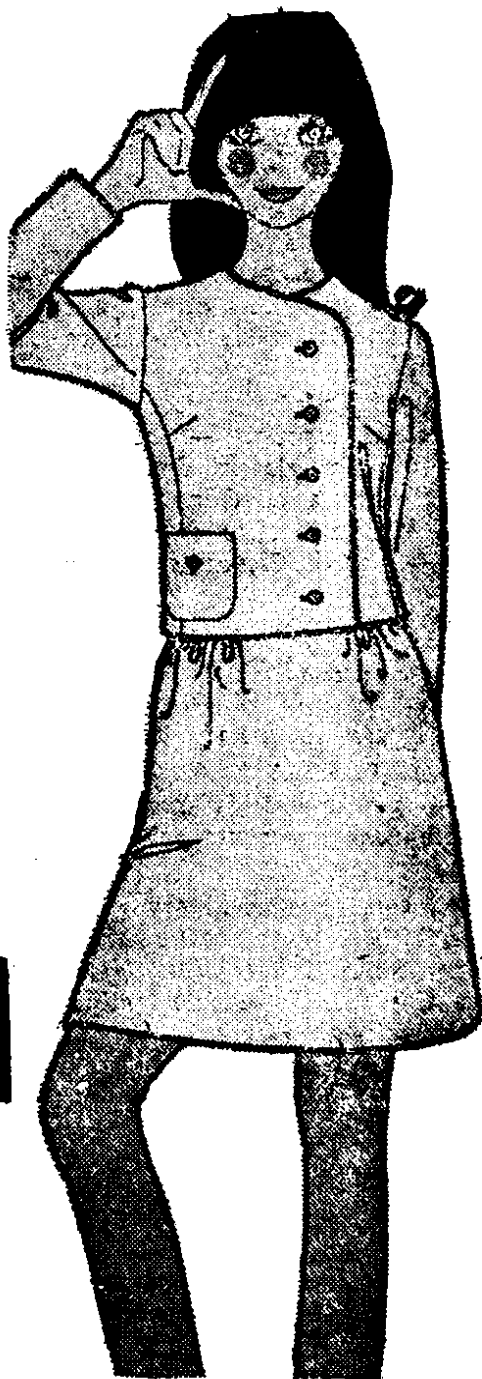
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

— O čemu ste se to dogovorili, a? — drekne Jed. — Vi ste službenici koje plaća Candlestick. Da ili ne?

— Mi više ne radimo za Candlestick već za pedeset karti po glavi. I to zahvaljujući Coleu i ovoj šarmatnoj gospodi.

— Neka me vrag odnese ako prihvatim bilo čije naređenje!

— Smiri se, stari. Na kraju krajeva, Coleu je palo na um da te izvuče iz zatvora.

Jed se tada obrati drugoj dvojici kauboja.

— Muley? Sandy? Kakva je to šala?

— Glasali smo — zburnjeno odgovori Muley. — I da se nismo složili, ti sad ne bi bio ovdje.

— Hajde, Jed — pomirljivim tonom počne Strand — s prijateljima si. Svi ćemo se obogatiti.

— Boli mene glava za lov. Je li već imam. Ja sam Mattov brat. Gdje je on sada?

— On s ovim nema ništa — objasni Pitts. — Najprije je uzeo oružje s ranča, a na kraju je odbio da nam ga da.

— Hoćeš reći da me je htio prepustiti sudu?

— Nismo smatrali da ga to moramo pitati. Pedeset hiljadarki nije sitnica.

— I svu tu lovnu pljunut će stara od one...

— Jed, pripazi na jezik! — ponovo će Strand. — Da, ona ima taj novac.

— A mi imamo nju — nasmije se momak i bezočno odmjeri Laurie od glave do pete. — Pa nije to ni tako loš posao, momci, Ptčica dobro izgleda.

Trojica kauboja skinu hranu s kornja. Strand se približi Jedu pa mu tiho ali odlučno reče:

— Zabranjujem ti da i dotakneš gospodu Van Orden.

— Zar nam nije na raspolaganju? I sam znaš da u zatvoru nema žena. Već tjedan dana nisam vidio nijednu. Stara je, ali ne izgleda loše.

— Nadam se da si shvatio?

— Pričekaj nekoliko dana, pa ćeš onda vidjeti kako će se momci ponašati — nasmije se Jed. — Vidjet ćeš kako će operušati kokoš... Htio ti to, dragoviću, ili ne.

— Meni se čini, Jed, da ti još ne shvaćaš na što sam ja sve spreman?

Onda jedan za drugim odjeknuše pet hitaca iz Strandova revolvera. Rasprsnuti kamenčići pali su točno iznad ulaza u pećinu.

— Pogledaj malo izblizega ono, momčiču! — gotovo će prijezirnim tonom Strand Jedu.

Svih pet metaka nalazili su se u prostoru koji nije bio veći od igrače karte.

Laurie je pogledala Jeda kad se vratio i ugledala strah u mladićevim očima.

— Nadam se da vas nisam preplašio, gospodo?

Strandov glas je sada bio sasvim drugačiji. U tonu kojim je to izgovorio osjetila je udvaranje i odmah shvatila da ga ne privlači samo njen novac.

Tada joj pomogne sjahati, pa je povede u pećinu gdje je Muley već bio upalio svjetiljku. Spilja nije bila potpuno prazna. Jed se ovdje nekoliko puta sklanjao, zajedno s drugovima. Sa svake strane nalazilo se nekoliko grubo pripremljenih ležajeva. Na jedan takav ležaj položili su pokrivače namijenjene otetoj ženi.

— Nitko vam ništa nažao neće učiniti, gospodo Van Orden — reče Strand. — Mi želimo samo novac.

— Meni nije do novca. Boli me što ste oslobodili Jeda Buxtona.

U svjetlu vatre koju je Muley upravo bio zapalio, ugledala je čudan izraz u muškarčevim očima. Na trenutak joj se učinilo da joj nešto o Jedu hoće reći, ali onda je samo slegnuo ramenima i odgovorio:

— Ovi ljudi se uzajamno pomažu i neće se odijeliti dok god ne napuste zemlju.

— Ja želim da Jedu sude.

— Zao mi je, gospodo, ali čini mi se da se vaša želja neće ispuniti.

Laurie okrene glavu i počne razmišljati.

Hancock cijele noći nije ni na pola sata sklopio oči. Naposljetku je odustao od spavanja i počeo razmišljati o svemu što se dogodilo. Tako je provodio vrijeme sve do trenutka kad se Reynolds pojavio na pragu.

— Dobar dan, šerife... iako mi se čini da baš nije dobar. Ali, mislio sam

da biste rado čuli jednu vijest. U Centru smo otkrili nešto zanimljivo. Čini se da je taj grad bio središte preprodaje famoznog meksičkog čaja što je izazvao toliku gužvu. Prema svemu sudeći, Centro je time gotovo potpuno isključen iz naših planova.

— Drugim riječima, pruga ovdje predstavlja zakon.

— Niste baš jako ljubazni.

— Ne, nisam. Zgodno je što se Jed Buxton izvukao. To vam odgovara, je li?

— Rekli su mi da vam je ta žena prijateljica. Doista mi je žao...

— Ma hajte, molim vas! Vi, vaša pruga, ovaj nesretni grad, svi možete poći do vrata!

— Takvo ponašanje ničemu ne vodi.

— Želim jedino izvući gospođu Van Orden iz ruku tih zlikovaca, a onda odlazim. I molim vas, ne punite mi uši glupostima. Radije razgovarajte s gradonačelnikom i njegovim istomišljenicima.

— To će i učiniti — zaključi Reynolds i okrene se. Međutim, na pragu zastane pa doda: — Nadam se da se nećete kandidirati za pokrajinskog šerifa.

Vrata zalupiše. Hancock pogleda na sat. Ako se ne vara, Strandova poruka trebala bi stići dillžansom, jer to je najjednostavniji način da je pošalje. Sad bi morao vidjeti i Brewstera, da dozna kako mu je. Izađe i pokuca na vrata doktora Farrara, koji je u kući imao prostoriju za hitne slučajeve. U njoj se sad nalazio Englez.

— Ozbiljan potres mozga, ali on je snažan i brzo će se oporaviti.

Hancock zatim svrati u banku.

— Kako je moguće sakupiti dvjesta i pedeset tisuća dolara u novčanicama?

— upita Jeryja Kaya.

— Nikako. Mislim da čak ni Matt te ne bi mogao izvesti.

Stizala je dillžansa. Ben potrči na stanicu. Čim je sišao sa sjedišta, kočijaš požuri prema Benu i pruži mu jednu omotnicu.

— Na putu nas je zaustavio Dave Pitts i rekao da vam to odmah predam.

Serif se vrati u ured, gdje ga je čekao Luke. Sjedne za stol, otvori omotnicu, izvuče komad papira, pa glasno pročitaj;

»Dragi Ben,

Ne zaboravite: dvjesta i pedeset tisuća dolara! Nijedna novčanica veća od sto dolara. Ostavljam vam malo više vremena da skupite svotu. Ne žuri mi se, u vrlo ugodnom sam društvu. Ha! Ha! Ha!«

Benove ruke zadrhtaše, pa Luke uzme papir i nastavi čitati:

»Kad sakupite novac, poći ćete na groblje i užgati vatru tako da je ml odavde možemo vidjeti. Onda ćete otići u moju sobu, pokupiti moje stvari i novac staviti u putne torbe. Nakon toga ćete unajmiti kočiju i sami krenuti na Gary Road, do mjesta gdje su ubili Bucka. Kad to učinite, vratit ćete se u grad. Tri sata kasnije dobit ćete ženu. Ali, opet ćete sami doći po nju.

Ako ne učinite sve što sam vam napisao, predat ću je Jedu. Dovoljno me poznajete da biste znali da ću prijetnju i ostvariti.

Srdačno Vas pozdravlja

Cole Strand«

— Novac moramo skupiti pod bilo koju cijenu. — Luke ispusti pismo kao da je ruke ispržio na njemu.

— Idem do Brewstera, a ti obavijesti Taggarta neka popodne sakupi savjetnike.

Ben izađe i ponovno pođe doktoru Farraru. Putem je sam sebi govorio kako dvjesta i pedeset tisuća dolara ne bi mogao skupiti u cijelom Novom Meksiku. Jedino bi, možda, Brewster mogao naći sličnu svotu. Ali, to bi potrajalo. U međuvremenu će Laurie biti izložena na milost i nemilost Coleu Strandu i... Jedu Buxtonu.

Kad je stigao do liječnika, bio je više nego iznenađen: u Farrarovu uredu sjedila je Linda Darr i čitala novine.

— Ben, ja... — Žena nervozno odloži novine. — Doktor je otišao posjetiti jednog bolesnika. Predložila sam mu da negujem gospodina Brewstera.

— Kako mu je?

— Liječnik je rekao da možete s njim razgovarati, ali ne dugo.

Linda krene prema sobi u kojoj se nalazio bolesnik. Pred vratima zastane i reče, a da se nije okrenula:

— Ben, taj Cole Strand... postavljao mi je pitanja. I... ja sam mu odgovarala.

— Da. Vidio sam vas zajedno na raspravi.

— Žao mi je, Ben. Bila sam uzbuđena... i rekla sam malo previše.

— Nije važno, Lindo. Čovjek poput Stranda i sam postigne ono što želi. Kupio je i malog Johnyja Huntera. On dobro zna kako će postići ono što mu je potrebno.

Mlada žena se tada okrene. Lice joj je bilo blijedo i iskrivljeno.

— Stalno vidim Daisy, u krvi, na podu. Noću se budim i vičem.

Englez je sjedio u krevetu, udobno namješten između dva jastuka. Kad je pogledao Hancocka, oči su mu bile pune očaja.

— Imate li kakvih vijesti, šerife? — tjeskobno upita.

— Traže mnogo novaca, a u potjeru možemo krenuti tek kad sakupimo cijelu svotu. U protivnom, bismo gospođu Van Orden izložili velikoj pogibelji.

— Koliko traže? — Kad je čuo o kolikoj je svoti riječ, usklikne: — Gospode bože! Pa, oni su ludi!

— Gospođa Van Orden je rekla Mattu da posjeduje milijun funti.

— Mislim i više. Međutim, sve je u nekretninama. Mislim da u gotovu nema više od deset tisuća. Zaboga, što ćemo učiniti?

— Pokušajte skupiti taj novac. Ja imam nekoliko prijatelja koji bi nam mogli pomoći. Učinit ću i nemoguće.

— Vjerujem. Znaite, ona u vas slijepo vjeruje. Ona vjeruje u vas...

— Oslobodit ćemo je, Brewsteru. Kunem se!

— Od srca se nadam da će biti tako, šerife!

XIV

Popodne se blizilo kraju. Dave Pitts, skriven iza velike stijene, dalekozorom je promatrao ravnicu. Strand je sjedio u blizini Lauriena ležaja.

Mlada žena je dobro znala da nema svotu koju su tražili otmičari i da je jedino Hancock može spasiti. Ako to njemu ne uspije, onda je propala. Nije sumnjala u to kakva je sudbina čeka.

Ovi tipovi će se malo pozabaviti njome, a nakraju će je dokusuriti metkom.

— Što mislite koliko ćemo dugo čekati novac? — upita je Strand.

— Tražit će ga brzojavom, ali trebat će vremena, a ja se bojim... Bojim se Jeda Buxtona. Ubio mi je kćer.

— Ne bojte se, vas neće ni dirnuti.

— Ipak, strah me je.

— Hm! S obzirom na okolnosti, mogao bih se s vama i suglasiti. Ali, slušajte... — Približi joj se i spusti glas. — Dobro sam razmislio i nešto ću vam predložiti. Vi ćete neko vrijeme ostati sa mnom, na jednom skrovitom mjestu koje samo ja poznajem, i... i ja ću ubiti Jeda Buxtona.

— Ubijte ga odmah. Izazovite neku svađu. To je bar lako.

— S ovima koji nas neprekidno promatraju? Nemoguće!

— Pitts će zbog novca sigurno biti na vašoj strani. — Umukne. Shvatila je da je otišla predaleko.

— Potrebni su mi ti ljudi, pa čak i Jed — odgovori Strand, ne misleći na suprotnost između ovih njegovih riječi i obećanja da će ubiti Jeda. — Morate iskoristiti priliku koja vam se pruža: nemate drugog izbora. I nikakvih gluposti, jer vas uvijek mogu predati Jedu!

Ustao je i udaljio se. Ali, ona je dobro znala da je neće predati Jedu. On je želi za sebe... odavno je to shvatila. Tada opazi Jeda koji je stajao na ulazu u pećinu. Gledao ju je požudno. Vjerojatno je razmišljao o načinu kako da je se domogne. Bio je opasan, a vjerovala je i da mu je duh malo pomućen. Strand je pametniji i spretniji, ali postupke čovjeka kakav je bio Jed Buxton nitko nije mogao predvidjeti.

Gradski savjet se ponovno sastao. Među posljednjima stigli su Matt i Virgie. Šerif je samo to čekao da otvori sastanak.

— Svi vrlo dobro znate zašto smo se okupili. Cole Strand je s još nekim momcima oteo ženu, majku ubijene djevojke, i odveo je u planine. Ako krenemo u potjeru za njima, izlažemo opasnosti njen život.

Vrata se ponovno otvore i uđe Brewster. Podržavala ga je Linda Darr.

KWIZ

• križaljke • testovi • rebusi
• ljubavne i krimi priče • žale

**izlazi svake
druge srijede**

40 STRANA - 3 DINARA

Glava mu je bila povijena, lice blijedo, ali pogled odlučan.

— Ti ljudi — nastavi šerif — traže četvrt milijuna da bi pustili gospođu Van Orden.

— Majku one... Daisy? — promrmlja Gus Mueller. — I, što onda?

— Jerry Kay je obećao da će dati dvadeset i pet tisuća, Abe Getz pet tisuća.

Ustane Matt. Svi pogledi su bili upereni u njega.

— Ja odmah mogu sakupiti dvadeset i pet tisuća, a nešto kasnije mogu dati i više. Gnusno je otići jednu ženu. Kad bih mogao, sam bih dao cijelu svotu.

— Otmičare ćemo uhvatiti čim gospođa Van Orden bude na sigurnom — potvrdi Hancock. — A novac ćemo dobiti natrag.

— A ona? — promrmlja Mueller. — Čini mi se da se spominjao nekakav milijun.

Brewster, uz Lindinu podršku, ustane. — Mogu vam potvrditi, gospodo — počne slabim ali odlučnim glasom — da će svaki dolar biti nadoknađen. Gospodin je novac na više mjesta investiran u Engleskoj, ali ona s njim može uraditi što želi.

— Ako pogine? — opet će Mueller.

— U tom slučaju, gospodo... moram priznati da ne znam što bi bilo.

— Razumijem — odgovori Mueller. — Pa, Taggart, mislim da im sada možete reći što smo odlučili.

Gradonačelnik ustane. Izgledao je nervozno i smeteno.

— Savjet je odlučio da ga se ovo ne tiče i da se ne miješa — reče neuvjerljivo.

Jerry Kay naglo ustane. Vidjelo se da je srdit.

— Kukavice! — vikne. — Došli ste ovamo da sve uzmete. Sada ste vlasnici rudnika, a ništa ne biste dali za uzvrat. Mi sami bismo mogli skupiti najveći dio svote. Ali, ja vas poznajem i jasno mi je da nikome ne biste pomogli. Već sam to i šerifu rekao. Vi ste izrabljivači i kukavice.

Bankar izađe iz dvorane, a za njim Matt i Virgie. Hancock povuče Lukea. Onda ustane i Brewster. Pred vratima su ih sustigli Abe Getz i Dick Truman.

— I ja imam nešto novaca — reče ovaj posljednji — a gospođa Jay mi je

rekla da bi i ona mogla dati četiri, pet tisuća. I djevojke su nešto uštedjele, pa bi i one dale.

— Vaša namjera je doista čestita, ali to bi još uvijek bilo vrlo malo — uzdahne Kay.

Hancock obeshrabreno krene prema svom uredu zajedno s Lukeom. Kad su prolazili pored hotela, pozove ih Virgie Buxton.

— Hoćete li svratiti? Matt bi htio s vama razgovarati.

Rančera su zatekli kako sjedi na krevetu. Dade im znak da mogu sjesti.

— Reci im, Matt — počne Virgie, približivši se mužu.

— Znam gdje se skrivaju, Ben. Otkrio sam tu rupu kad se Jed skrivao zbog one mlade Meksikanke. To je jedna dobro zaštićena spilja u Burrosu.

— Možemo li se približiti a da nas ne primijete?

— S mjesta se pruža pogled na cijelu ravnicu; pećina nije na samom vrhu planine.

— Shvaćam. A koliko bi vremena trebalo da ih opkolimo i iznenadimo s vrha?

— Dva dana.

— To je ostvarljivo, jer znaju da nam je potrebno određeno vrijeme da skupimo novac. Koliko nam je ljudi potrebno?

— Ne mnogo. Ti. Luke Post, Neddy Truman i ja.

— Ti? Ali...

— Da i ja, Ben.

— Dobro, Ali, mislim da bi nam se i Brewster htio pridružiti. Ima i pravo na to.

* * *

U pećini je bilo prohladno. Laurie je ležala, ali nije mogla zaspati. Cole je znao da žena ne spava. Ni njemu san nije dolazio na oči. Što je više bio s njom, što ju je više gledao, sve mu se manje misao mogla otrgnuti od nje. U nekoj drugoj prilici ne bi oklijevao; išao bi ravno i postigao što želi, ovako ili onako. Ali, mora računati s Jedom Buxtonom. Bili su mu potrebni i on i njegovi ljudi. Mora se, dakle, strpjeti i pričekati pogodan trenutak.

Kako nikako nije mogao zaspati, ustane i pođe do žene. Opazi kako ga iz polusjene promatraju njene velike,

raširene oči. Prođu ga trnci, ali se svlada i krene prema ulazu u pećinu. Jed i druga dva kauboja ležali su u svom kutu, pa se Cole pridruži Pittsu koji je, zamotan u pokrivač, čuvao stražu.

— Ostavio si djevojku s Jedom? — upita ga Dave.

— To te uznemiruje? Kunem ti se da ću ga na mjestu ubiti ako je i dotakne!

Istog trena do njih iz pećine dopre pritajeni krik. Strand brzo požuri prema ulazu u spilju. U svjetlu vatre koja se gasila opazi Jeda kako steže Laurie za grlo. Ona se branila kako je mogla, udarala ga je i nogama i rukama, ali, vidjelo se da već jedva diše. Jed joj je već bio strgao bluzu do pasa i puštao životinjske krikove. Dva kauboja su se probudila i izvukla iz svojih pokrivača.

Strand izvadi revolver i naredi:

— Ostavi je!

Međutim, mladić nije ispuštao ženu, koja se očajnički branila. Kad je na jedvite jade uspjela gurnuti Jeda prema Strandu, ovaj je počeo bjesniti kao ludak:

— Vrag neka vas sve odnese, bando prokleta! Mater obične kurvice... Zar i ona može biti nešto drugo nego obična gadura? Ništa drugo! I, što biste onda htjeli, gnjide?

— Ti doista želiš ovdje umrijeti? — mirno upita Strand.

— A ti, zlikovče prokleti, što bi ti htio od mene? Jesi li muško ili komad crkotine?

— Uzmi svoju pušku i zamijeni Davea — mirno nastavi Strand. — Odmah!

— Ubiti ću i tebe i tu djevojčuru još prije nego što dođe lova! Vidjet ćeš!

Laurie se dotjera koliko je to bilo moguće i približi Strandu.

— Ubijte ga! — reče. — Gori je od zmije, ne zaslužuje da živi.

Strand je obuhvati rukom oko leđa. Pod prstima je osjećao njenu svilenu kožu i stiskao zube. Uvijek je imao toliko snage da se nakraju svlada.

— Smirite se — odgovori joj. — A ti, Jed, učini mi uslugu i izgubi mi se s očiju. Jesi li razumio?

— Dođi ovamo, Jed! — začuje se glas iz vana. — I ne guraj nos tamo gdje bi mogao izgubiti glavu.

Momak šutke prihvati pušku koju mu Dave pružio i izađe. Strand spremi

revolver. Laurie se naglim pokretom oslobodi njegova stiska, a on se, zbog drugih, ništa više ne usudi učiniti.

— Propustili ste odličnu priliku — reče Laurie i spusti se na ležaj.

— Brzo će mi se pružiti nova.

— Mislite? Sumnjam.

Laurie se tada pažljivo pokrije, a Strand izađe iz skrovišta.

Druge noći, pošto su zaobišli gorje Burros, Hancock, Matt i Brewster počeli su se spuštati s vrha prema skrovištu gdje su se nalazili otmičari. Luke i Neddy ostali su na mjestu koje je Strand odredio za sastanak, a Dick Truman će točno u ponoć upaliti vatru.

— Ovdje moramo ostaviti konje — reče Matt. — Sad ćemo krenuti indijanskom stazom.

Nakon kratkog odmora sva trojica krenu dalje pomažući si lasima koja su im na tim stijenama bila prijeko potrebna. Konje koje su ostavili da slobodno pasu, naći će na povratku.

Nakon opasnog puta stigli su na mali zaravan, gdje im Matt dađe znak neka stanu.

— Pogledajte dolje — reče rančer. — Od sada, molim vas, bez buke.

— Ono su sigurno Farr i Ward — reče Ben. — Jedan promatra ravnicu, drugi pokušava obnoviti vatru.

— Sad nam preostaje samo da čekamo.

— Mislim da to neće dugo trajati.

Matt je držao pušku među nogama. Benov revolver je bio spreman. Brewster je na ruci imao američki bokser. Hancock pogleda na sat. Ponoć je već bila prošla. Truman je kasnio, ali ipak je trebalo čekati.

Na kraju se ipak u daljini pokaže crvenkasta svjetlost. Onda se digne plamen, visok i snažan. Ispod njih jedan od kauboja dađe nekakav znak. Hancock se počne spuštati niz litice. Za njim su išli Brewster i Matt. Čizme s gumenim džonovima, koje su iz opreza obukli, spasavale su ih od buke, pa je dvojicu kauboja s Candlesticka napad potpuno iznenadio.

Hancock je Warda pogodio šakom iza uha. Još jedan udarac i kauboj se našao na zemlji. Brewster je bokserom pogodio Farra, tako da se odmah one-

svijestio. Sve se to dogodilo u tren oka i u potpunoj tišini. Matt onda oduzme oružje onesviještenim kaubojima. Hancock i Brewster nastave silaziti prema pećini, a Matt se sakrio i držao na nišanu otmičare koji su izašli iz skrovišta i promatrali plamen u ravnici. Silazeći, Ben je odgurnuo kamenčić. Strand, koji je isto tako gledao vatru, naglo se okrene, ali ga zaustavi Mattov glas:

— Ne, Cole! Nema nikakve koristi.

Strandova se ruka zaustavila na pola puta do revolvera. Kao profesionalac, znao je da se Matt ne šali. Međutim, Pitts je neoprezno povukao oružje. Pucanj je odjeknuo u isti čas kad ga je Brewsterova »oklopljena« desnica pogodila usred čela. Srušio se kao vreća.

Jed je reagirao vrlo brzo. Zgrabio je Laurie i odmah izvukao revolver.

— Nećete me imati! Radiju ću je ubiti. Objesiti me možete samo jednom — vikao je.

— Što sad kažete, šerife? — nasmije se Strand.

Brewster je, pogođen metkom iz Pittsova revolvera, ležao na boku i hvatao dah.

— Cole — reče Hancock — na najmanji pokret... pucam!

Strand spusti ruku, a Jed ponovno počne urlati:

— Govnari... svi! A s njima i ti svinjo od brata! Došao si po mene da me mogu objesiti. Ali, imam ovdje ženu, a i novac će biti moj. Pokušajte me samo spriječiti.

— Ne radi to, mali — reče Matt umornim glasom.

Jed tako grubo zabode cijev revolvera u Laurina leđa da je žena jeknula od bola.

— Cijeli život si mi zapovijedao, debela svinjo, ali sad sam ja gazda. Čuješ li? Ja! Ha... ha... ha!

— Nećeš se izvući, Jed. Možda sam te i mogao spasiti vješala, ali sada više ne mogu.

— Ne slušaj gluposti, Jed! — poviče Strand. — Kidaj! Povedi ženu do konja i bježi... Jesi li čuo, idiote?

— Matt — reče Hancock — ti drži Jeda, a ja ću se pobrinuti za drugoga.

— Dobro, Ben.

Rančer se, s prstom na okidaču, obraća Laurie:

— Gospodo Van Orden, možda ću i vas raniti ako budem morao pucati.

— Nije važno.

— Strand — nastavi šerif — igra je završena. Svi ste uhapšeni.

— Ha... ha... ha! — smijao se Cole.

— Šerif postaje ozbiljan. Ali, Matt nadam se, neće pucati na svog dragog brata. On blefira. Svi vi izigravate. Bježi, Jed!

— Znam što radim! — vikne mladi odmetnik. — Sve vas držim na nišanu, gubavci jedni!...

Brewster ustane. Na njega do tada nitko nije obraćao pažnju. Krv mu je obilno curila iz rane. Ništa ne misleći, spuštene glave, jurne prema Laurie i Jedu.

Mladić iznenađen, malko je oklijevao, a onda opali. Tada i Strand zgrabi revolver. I Hancocka je iznenadio Englezov napad. Imao je tek toliko vremena da se okrene prema Strandu... Opalili su istodobno. Šerif osjeti bol u desnoj ruci, ali imao je snage da još jednom opali. Strand se sruši i ostane nepomično ležati. Bio je mrtav. Kroz to vrijeme Brewster je otimao Laurie od Jeda.

— Miruj, Jed! — reče šerif. — Nemoj se ni pomaknuti!

Ali, izbezumljeni mladi razbojnik, kad je vidio da je ostao bez najjačeg oslonca, bezglavo pobježe prema mjestu gdje su se nalazili konji. Matt nanišani... a onda mu puška klone u rukama. Hancock opali dva puta u zrak, ali bjeGUNAC se ne zaustavi. Rančer pređe rukom preko oznojenog čela.

— Nisam mogao, Ben — promrmlja kao da se ispričava. — Nisam mogao.

— Neka bježi. Dolje će ga i tako dočekati Neddy i Luke.

Hancock još dva puta zapuca i prisili bjegunca da najvećom brzinom skoči u sedlo i odgalopira prije nego je stigao otjerati ostale konje. Onda pođe do mjesta gdje je Laurie klečala pored Brewstera i povijala mu rane; prva rana je bila opasnija, druga mu je samo okrnula bedro.

Brewster je bio u nesvijesti. Kad je Laurie učinila ono što se u prvom trenu moglo učiniti, Matt i Ben ga podignu i prenesu do najmirnijeg konja. Ben tada prvi put pogleda Laurie.

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

— Možeš li ići pored njega i pomagati mi da ga pridržavam?

— Matt — nastavi Ben — veži Farra i Warda. Oni mogu i pješke.

Odjednom u dolini odjeknu dva pucanja, a onda zavlada tišina.

— Mislim da ćemo ga dovesti živa — reče Ben više za sebe nego drugima i skoči u sedlo.

Kad je Hancock izašao iz svoje sobe, Luke i Neddy su kartali. Otvori hrastova vrata i zaviri u zatvor. Jed Buxton podigne malo glavu sa svog ležaja i izgubljeno ga pogleda.

— Želim vidjeti brata — promrmlja.

— Vidjet ćeš ga.

Ben zaključa vrata, objesi ključ o zid i izađe iz ureda.

Kad je ugledao šerifa kako korača ulicom, Melvin hitro izađe iz svoje tiškare.

— Ben, imate li minutu vremena za mene? Htio bih da mi objasnite još neke detalje.

— Malo kasnije.

Nešto dalje, oneraspoložena izgleda, čekao ga je Abe Getz.

— Gadan dan, šerife. Gradonačelnik kaže da ste sinoć dali ostavku i da odlazite.

— Hvala bogu da je taj jadni Taggart jednom ipak nešto shvatio. Do viđenja, Abe!

Speddy Jackson je stajao ispred pošte.

— Ben, neočekivana novost. Reynolds su opozvali i dolazi netko drugi. Međutim, još ništa nije odlučeno i sudac smatra da bi do konačne odluke moglo proći i nekoliko mjeseci.

— Ništa me ne zanima tako malo kao željeznička pruga, Speddy.

Hancock produži i uđe kod gospode Jay.

— Imam nešto za vas — reče i pruži joj omotnicu. — Gospoda Van Orden vam zahvaljuje.

— Zahvaljuje — Žena raširi oči. — O, gospode... ali...

— Bili ste dobri s malom, a jednom ste mi rekli da svaki čovjek ima pravo raditi što želi. Do viđenja, gospodo Jay.

Ostavio je zapanjenu ženu, izašao, prešao ulicu i ušao k Madisonu.

— Gospoda Jay bi možda kupila tvoj salun, ako ga još uvijek želiš prodati.

— Naravno. Monty i ja ćemo svjedočiti i onda odlazimo. Davno smo već shvatili da je Cobre samo jedna etapa na našem punu.

Brewster je još bio slab i blijed, ali sretan što je živ. Linda Darr je stajala pored kreveta.

— Je li danas bolje? — upita ga šerif.

— Suviše je zabrinut — odgovori Linda. — Misli da se nikad neće potpuno oporaviti.

Hancock pogleda na trenutak ženu.

— Prihvatit ću mjesto bolničarke — reče mu, crveneće. — To je barem koristan posao.

— Uvjeren sam da se na vas ne može požaliti, zar ne, Brewsteru?

— Naravno, šerife.

— Pa dobro, požurite onda oboje, i do viđenja!

— Reka je: »Požurite oboje« — promrmlja Englez i nasmiješi se Lindi.

Odmah je, izgledao mlađi, kao da je netko s njega skinuo težak teret.

Hancock pređe Alamo Street i uđe u predvorje hotela, gdje su ga čekali Matt i njegova žena.

— Kako je jutros? — upita ga rančer.

— Uvijek isto. Tebe traži.

— Pitts je mrtav, zar ne?

— Da, slomljena lubanja.

— Hvala ti što si mi vratio Warda i Farra. I sudac mi je učinio uslugu; znao je da su mi potrebni na ranču.

— Sudit će im, ali ako kažu istinu, neće prema njima biti suviše strogi.

— Istinu o Jedu?

— Da, Matt — blago odgovori Hancock.

— Misliš li da će ga objesiti?

— Ništa ti ne mogu reći, Matt, — ali svašta možeš očekivati.

— Čuli smo da ste dali ostavku — uplete se Virgie.

— Istina je.

— Reynolds je opozvan, a gradu će biti potrebni ozbiljni i savjesni ljudi.

— Gradu ja nisam potreban. A što se više bude govorilo o pruzi, to će me manje željeti.

— Ipak, dobro si obavljao svoj posao, Ben.

— Hvala ti, Matt, na tih riječima. Do viđenja, gospodo Buxton!

Hancock se popne uza stube i pokuca na vratima u prvom katu. Sudac Grey mu dovikne da uđe.

— Dobar dan, šerife. Rasprava će biti u ponedjeljak, a onda ste slobodni. Nego... želim vam sreću... i... vidimo se za jedan sat.

Onda Ben pokuca i na vrata Laurie na apartmana. Ona mu otvori, na trenutak priglasi glavu na grudi. Nakon nekoliko sekundi uzmakne malo i reče:

— Spremna sam, dragi.

Sišli su, rukom pod ruku, i krenuli do doktora Farrara. Ušli su u sobu u kojoj se Linda brinula o Brewsteru. Malo kasnije stigne i Luke Post, u naj-

svečanijem odijelu, a za njim i liječnik, mrmļajući kako mu ne bi smjeli smetati zbog takvih sitnica. Posljednji je ušao sudac, s biblijom u ruci.

Hancock se obrati Laurie:

— Jesi li uistinu sigurna da to želiš?

— Da, Ben, više nego sigurna — ozbiljno — odgovori.

— No — umiješa se sudac — hoćete li molim vas, stati jedno pored drugoga... Tko ima prstene?

Luke Post izvuče iz džepa kutijicu i otvori je. U njoj zasjaše dva zlatna prstena...

— Uz najljepše želje od Abe Getza.

Sudac započne uobičajeni obred vjenčanja...

KRAJ

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

1. L. B. Patten: POSLJEDNJA ETAPA
2. H. S. Sharon: POBUNJENICI
3. M. Arroyo: DONOVAN DVAPUT UMIRE
4. R. Uhlman: U OBRUČU SMRTI
5. R. Uhlman: NASLJEDE NASILJA
6. L. L'Amour: SHALAKO
7. C. Fisher: ZAMKA U PRERIJI
8. R. W. Krepps: DILIZANSA ZA ZAPAD
9. G. D. Shirreffs: DO PAKLA I NATRAG
10. M. Nichols: JAHACI SATANE
11. L. L'Amour: SKROVIŠTE OSVETNIKA
12. S. F. Scott: ŽARIŠTE MRŽNJE
13. P. Hangster: LIJEČNIK S KOLTOM
14. P. Hangster: PUCAJ ILI UMRI
15. P. Hangster: ZALUTALI METAK
16. U. H. Wilken: HITAC U ZORU
17. U. H. Wilken: SUSRET NA RIJECI
18. S. F. Scott: NOĆ STRAHA
19. U. H. Wilken: STOTINU DOLARA ZA BANTOCKA
20. J. F. Beck: ZVIJEZDU TREBA ZARADITI
21. L. Martin: ČOVJEK ZVAN TORNADO
22. M. Nichols: LOV NA WILMORA
23. E. M. Rhodes: PROŠAO JE OVUDA...
24. W. C. MacDonald: PETORICA ZA WALCKOTTA
25. W. O'Connor: JUBEJEVA ZAKLETVA
26. L. L'Amour: PAKAO PAPAGA
27. H. S. Sharon: KAD JE DOŠLA MEČAVA
28. J. Kirby: OPASAN POKLON
29. L. B. Patten: PUSTINJA KOJA UBIJA
30. H. S. Sharon: PROKLETI RANČ
31. V. D. Overholser: IZGUBLJENO POVJERENJE
32. W. O'Connor: ZAMKA ZA KRADLJIVCE STOKE
33. R. Beakson: POMAHNITALI RANČER
34. D. J. Stevens: NOĆ OBRAČUNA
35. L. L'Amour: UKROČENA ZEMLJA
36. W. R. Cox: DJEVOJKA S ISTOKA

U PRIPREMI:

37. H. S. Sharon: CRNI ORAO

U PREDAHU OD UČENJA...

ODMARAMO SE UZ 'FOKUS'